

*След Ню Йорк, Холивуд и Париж сега
Анджела Кларк се влюбва в Лас Вегас*

Аз обичам ВЕГАС

Линдзи
Келк

*Продължение на романите
„Аз обичам Ню Йорк“, „Аз обичам Холивуд“ и „Аз обичам Париж“*

ЛИНДЗИ КЕЛК АЗ ОБИЧАМ ВЕГАС

АНДЖЕЛА КЛАРК ТРЪГВА ЗА ГРАДА НА ЗАБАВЛЕНИЯТА И ХАЗАРТА, НО ЩЕ УЦЕЛИ ЛИ ДЖАКПОТА.

Анджела обича Ню Йорк. А още повече — Ню Йорк с Алекс. Тя е британка, покорила Голямата ябълка. Но освен това е и британка, останала без работа и... без виза. И точно тогава, малко преди Коледа, имиграционните я предупреждават, че трябва да напусне САЩ само след месец.

Има само два начина да остане в любимия си град — да си намери работа или съпруг. И то спешно! А не е много сигурна, че гаджето ѝ Алекс ще откликне с ентузиазъм на предложението ѝ за брак.

Женски уикенд във Вегас с най-добрата ѝ приятелка Джени е идеалният начин да забрави поне за малко проблемите си.

От минутата, в която пристигат, Анджела е понесена във вихъра на коктейлите, дръзките тоалети, купоните до зори.

В света на хазарта и блясъка Анджела се оказва забъркана в повече неприятности, отколкото си е представяла, че е възможно да съществуват. А черешката на тортата се оказва неочаквана среща в сватбения параклис...

ВСЕКИ ЗНАЕ, ЧЕ КАКВОТО СЕ СЛУЧВА ВЪВ ВЕГАС, ОСТАВА ВЪВ ВЕГАС! НО ДАЛИ НАИСТИНА Е ТАКА?

След големия успех на „Аз обичам Ню Йорк“, „Аз обичам Холивуд“, „Аз обичам Париж“ това е новата книга на Линдзи Келк от поредицата „Аз обичам...“. Когато не пише, не чете или не се отдава на нездравословни количества телевизия, Линдзи обича да носи обувки, да пазарува обувки и да критикува обувките на другите. Харесва ѝ да живее в Ню Йорк, но ѝ липсват английските кексчета, Лондон и пиенето на коктейли с джин и сок от бъз в компанията на приятели.

Бързо, бързо крачета...
На Райън

ПЪРВА ГЛАВА

Стоях в средата на стаята с ръце на кръста и оглеждах творението си. Великолепно! Коледната елха беше украсена, шампанското се охлаждаше в кофичката за лед и апартаментът изглеждаше... хммм... приемливо. Стига никой да не светва лампата. Алекс ще бъде впечатлен. Почти толкова, колкото и онзи тип на Кент авеню, дето се бе вторачил в прозореца ни и оглеждаше бикините ми. Мамка му! Ако ще ми става навик да се разхождам из къщата по бикини, няма да е зле да си сложим завеси! Направих крачка назад, стараяйки се да не се спъна във взетите назаем обувки с високи токчета, и плеснах с длан ключа на лампата. Страхотна идея, Анджеля, ударих се мислено по челото, докато се придвижвах с опипване към плота на кухнята и пътьом не пропуснах да си фрасна коляното някъде. Нищо не върви по-добре с черно дантелено бельо от една хубава синина, нали така?! Надали са много двайсет и осем годишните момичета, които и на тази възраст продължават да бъдат такива тромави крави като мен. Надали са много двайсет и осем годишните момичета, които се мотаят в непрогледния мрак, качени на десетсантиметрови токчета. Надали са много двайсет и осем годишните момичета, които приличат на мен.

Но не мислете, че нямах основателна причина да изнасям това пийпшоу. Алекс — моето разкошно гадже и същински бог на рока, беше на турне в Далечния изток за цели четирийсет и три дена (точно), а сега трябваше да се прибере у дома всеки момент. И след като прекадено дълго обмислях как именно ще го посрещна, накрая позволих на Джени — моята най-добра приятелка и същинска изкусителка, да ме зароби с един свой горещ и прелъстителен сценарий по време на малко повече от нормалния брой коктейли. Макар че сега, докато си седях сама, наперена като кокошка, не можех мъничко да не съжаля за идеята си за бира и пица. Така ми се пада, дето отидох да се срещна с нея в бара на хотел „Делмано“ в сряда

следобед. И не показах никаква устойчивост пред нейния натиск. И пред пино гриджото.

— Алекс се връща довечера, нали? — бе попитала тя.

— Аха — бе моят отговор.

— Какви са ти плановете?

— Ами... бира, пица... и просто да бъдем двамата... Все пак ще е изкарал в самолета милиони часове.

— Ти сериозно ли?

— Да. — Пауза. — Защо?

— Слушай какво, пич, ако моето гадже си бе държало онази работа в гащите толкова дълго, при това по време на турне в Япония, където е бил обграден от групарки, бих допуснала, че ще очаква доста по-топло посрещане, не мислиш ли?

При което тя свали от краката си прекрасните си черни лубутенки с високи токчета, нахлузи ги на моите и така бе роден грандиозен план.

* * *

— Вече е твърде късно, човече — прошепнах тихичко, разтрих коляното си и закуцуках към дивана, за да се наглася в — надявам се — съблазнителна поза.

Със съблазънта нещо не се чувствах в свои води. Не че не се радвах, че той се връща. Моят „женотрошач“, както го наричаше Джени, беше от най-висша класа. И аз бях на седмото небе, че е мое гадже. Сериозно ви говоря — бях готова да го повлека към леглото още от вратата. Но въпреки това все още не бях много убедена, че двайсетте минути, които прекарах в опити да си сложа жартиерите, си струваха, особено след като преди това бяха изминали други двайсет, през които се опитвах да наглася ръбовете на чорапите си. Не на последно място, защото през въпросните двайсет минути (които и да си изберете) аз изглеждах не толкова като Дита фон Тийз, колкото като нещастно мръсно псе, което си гони опашката. Но защо тези неща трябва да се обуват толкова трудно?! И как може да се очаква толкова много пот и суетня да те поставят в съответното настроение? Не беше за пренебрегване и фактът, че вместо да се занимавам с тези чорапи и

жартиери, можеше да свърша куп полезни неща. Като например да напазарувам за Коледа. Или да си потърся работа. Или да поизчистя банята за първи път от три седмици насам, вместо да влизам, да сбърчвам от възмущение нос и да захлопвам обратно вратата. Доста неща, да.

Но сега не беше моментът да се тревожа за всичко това. Така си казах, докато отпусках задник на дивана, опитвах се да подредя тъмнорусата си коса отзад като ветрило и да се настаня така, че да не покажа и грам целулит. Кое то беше практически невъзможно. Часовникът на дивиди плейъра показваше девет вечерта. Самолетът на Алекс трябваше да кацне на летище „Кенеди“ в седем и половина. Значи трябва да прекрачи прага на апартамента всеки момент. Прозях се и се опитах да не падна от дивана. Денят беше дълъг, подготовката — също. Той всеки момент щеше да се появи... Всеки момент...

* * *

— Светни бе, пич!

Ключове, дрънкащи на вратата. Разтрих очи и по юмруците ми останаха черни петна от спирала. Ключове? Крадци? Крадци с ключове? Забелязах, че шампанското се носи като лодка по повърхността на превърналия се във вода лед в кофичката. Колко ли е часът? И защо съм полугола?

— Къде да оставя това?

Пак същият глас. При това определено от вътрешната страна на входната врата. При липсата на достатъчно време да взема каквото и да било решение, просто си останах на дивана с надеждата, че съм скрита. Защото наистина не бях облечена за героични подвизи и битки с престъпници. Ватман надали някога е ходил на високи токчета, нали така?!

— О, просто го остави където и да е. Анджеला?

Анджеला ли? Ама това съм аз! И този глас принадлежи на Алекс! Значи не са крадци! Това са...

— Уха! Гледай само, пич!

Лампите в дневната се събудиха за живот и ме разкриха, изтегната на дивана, в цялата ми неподправена изкусителност. Стига

това — да изглеждаш като силно объркана уличница на половин цена с размазан грим и слюнка върху възглавницата, да може да се нарече изкусително. Ако се съдеше по изразенията на Алекс, Греъм и Крейг — не можеше. Ама, разбира се, че ще се прибере с бандата си! Обаче четворка с моето гадже, неговия обратен барабанист и непоносимо похотливия му китарист, за когото бях почти сигурна, че забива всяка, която срещне, изобщо не влизаше в плановете ми за вечерта.

— О, Анджеला! — Греъм, който беше гей, извърна смутено глава. Крейг, който пък беше женкар, се ухили като пача. — Хубав тоалет! — подметна похотливо.

— Крейг! — Нямах сили дори да вдигна очи към хилещия се китарист. — Ако държиш да си запазиш топките, престани да се смееш!

Надигнах се, опитвайки се с възглавниците от дивана да изпълня доста сложен танц за прикриване, обаче се спънах в собствените си обувки и се стоварих като чувал с картофи под елхата.

— Алекс! — провикнах се, забила нос в пода.

— Анджела? — отговори той. Гласът му го издаде, че едва се съдържа да не се разхили. Аха!

— Би ли изгасил, ако обичаш?

— Веднага, скъпа!

Лампата в дневната изгасна и някак си, въпреки срама, го чух как изтиква останалите двама от апартамента. За огромен ужас на Крейг. Здравословната комбинация от унижение и болка в коляното ме накара да продължа да лежа с нос, забит в земята — докато не чух заключването на вратата. Поне елхата ухаеше много приятно. И това е нещо.

— Хей!

Отворих очи и видях пред себе си чифт опърпани маратонки, следвани от чифт яркозелени очи, покрити с паднал над тях черен бретон, доста по-дълъг, отколкото го помнех.

— Здравсти.

— Готин тоалет.

— Благодаря.

— Самолетът закъсня — обясни той. — Мислех, че вече ще си заспала.

— Ами бях...

Да лежим един до друг на пода не беше начинът, по който си представях, че ще премине посрещането му вкъщи. Е, в някои от вариантите изглеждаше точно така, но в преобладаващата им част се надявах, че ще се доберем до спалнята. Или поне до дивана. Алекс протегна ръка и избърса част от размазаната ми спирала.

— Липсваше ми — каза.

— И ти на мен — казах аз. Боже, май наистина ще ми трябва лед за това коляно. — Но като че ли трябваше да се придържам към идеята за пица с бира, а?

Алекс скочи на крака и протегна ръка, за да ми помогне да стана. Надигнах се, олюлявайки се, и го оставих да обвие ръцете ми около врата си, а след това да обвие със своите кръста ми. Погледнах го в очите и затаих дъх. Макар да ходехме повече от година и макар че през последните няколко месеца дори живеехме заедно, аз така и не преставах да се дивя на това колко секси е Алекс Райд. Косата му беше разчорлена, яркозелените му очи — леко кръвясали от дългия полет, но си оставаше все така красив. Високите му скули, сочните устни, бледата кожа... Идваше ми да го излижа целия. Понякога дори публично. Но не го правех. Поне през повечето време. И той бе изцяло мой!

Той наклони глава и постави онези свои неустойими устни върху моите и по тялото ми преминаха тръпки, които нямаха нищо общо с това, че съм само по бикини. Е, може и да имаше някаква косвена връзка, но не и с това, че ми е студено.

— Знаеш, че обичам пица — прошепна в ухото ми той. — Но може да почака до утре. Защото много, ама наистина много ми липсваше!

След като ме целуна още веднъж, двамата се завлякохме към вратата на спалнята. По пътя Алекс се събличаше, а аз се стараех да не позволя на коляното си да ме предаде. Е, вечерта не беше минала според предварителния план, но след като всеки момент ми предстоеше да постигна крайния резултат, има ли смисъл да се оплаквам? Ами да!

* * *

Няколко часа по-късно бяха събудена адски грубо от пулсираща болка в лявото ми коляно. Свих леко крак и примигнах от болка, но бях твърде уморена, за да ставам и да вземам болкоуспокояващи. Когато не се намирах в агония, това ми бе любимото състояние — не съвсем будна и не съвсем заспала, наблюдаваща Алекс как спи блажено до мен. Все едно гледах как някое много сладко кученце си подремва. Той се раздвижи в съня си и, издавайки някакви тихи звуци, се обърна към мен, с разрошена от въргалянето ни коса и крак, който се плъзна покрай моя. Докато той отсъстваше, свикнах до такава степен да спя сама, че сега само вълнението, че той е отново до мен, не ми позволяваше да затворя отново очи. Затова лежах и просто го гледах и едва се сдържах да не го събудя, само и само за да го видя как се усмихва.

Последните няколко месеца бяха истинска приказка. В началото мисълта да се преместя да живея при него ме ужасяваше. И преди бях живяла с мъж, но нещата не се бяха развили много добре, обаче (да чукам на дърво) вече изкарах при Алекс доста време и засега всичко си беше наред — Алекс все така сваляше капака на тоалетната чиния обратно на мястото му, а аз все така си бръснях краката всеки ден. Семеен уют! Наместих се до него и въздъхнах щастливо, когато той ме прегърна през кръста, топлите му крака се свиха под моите, голите му гърди се опряха до гърба ми. Ето така трябваше да изглеждат нещата. И така щяха да си останат. Завинаги.

* * *

Алекс Райд си беше сънливец и при обичайни обстоятелства, но като добавим към това и умората от дългия полет, сигурно щеше да спи най-малко дванайсет часа. Косто ми оставяше почти достатъчно време да почистя апартамента. Очевидно е, че прелестите ми бяха успели да отвлекат вниманието му през нощта, но в студената светлина на деня (навън наистина беше под нулата) видях дупката си по съвсем друг начин. Направо не е за вярване в каква кочина е в състояние да живее човек, когато е сам! Искаше ми се, когато Алекс най-сетне се излюпи, да се почувства щастлив, че се е прибрал у дома, а не да се спъва в чорапогащника, който бях захвърлила на дивана преди три

вечери, когато си бях организирала филмов маратон с Хари Потър и когато в два през нощта бях прекадено уморена, за да се местя, и заспах на дивана.

След като изчистих банята, подредих дневната и изтърках кухнята, си дадох сметка, че ще ми се наложи да събера кураж и да изляза на студа. Манията ми да пускам отоплението на максимум означаваше, че задържането на торби с боклук в апартамента е напълно немислимо. А наличието на четиридневно суши в ъгъла изобщо не помагаше.

Като метнах гигантското дебело палто на Алекс върху шортите, тениската си и древните плетени чорапи, аз затътрих крака към коридора на блока, понесла две гигантски торби с боклук и опитвайки се да не вдишвам от мразовития въздух. Боже, кучешки студ! Открехнах лекичко входната врата, захвърлих боклука колкото ми бе възможно по-близо до бордюра, без да ударя огромния мъж с дребосъчното кученце, и тряснах обратно вратата пред мразовитите облачета, образували се от дишането ми. А след това я отворих отново — защото пред мен стоеше един буквално вбесен пощальон.

— Извинете — казах и подадох ръка за каквото там дойде — поща или пошляпване. — Голям студ.

— Добре, че ми казахте — промърмори той с потракващи зъби и свиреп поглед.

Преди бях изключила подобна възможност, но в крайна сметка може би ще бъде добре да стана пощальон. Загледах се след него как скача обратно на велосипеда си и отпрашва светкавично нататък. Но на мен очевидно щеше да ми трябва някое дребно моторче, от онези, старите, и със сигурност доста по-добро облекло. Иначе ще бъде добре — хем ще тренирам, хем ще го играя полезен член на обществото. Стига хората да нямат нищо против пощата им да бъде доставяна само от март до ноември. Или след обяд. Но сега, докато в десет часа сутринта през декември стоях и държах в ръка три пощенски плика, идеята ми изглеждаше малко вероятна. Неохотно добавих в мислите си „пощальон“ към списъка с неподходящи за мен работни места, точно след счетоводител, лекар и барман. Девет от десет пъти не можех да си спомня за какво съм влязла в кухнята, а какво остава три хиляди души на ден да си искат кафето в „Старбъкс“.

Нуждата да си намеря работа ставаше все по-наложителна. Все още си имах рубриката в британското издание на списание „Look“, но тя изобщо не беше достатъчна, за да се издържам, а спестяванията ми се топяха доста по-бързо от очакваното. Наистина имах нужда от повече работа тук, в Щатите, но нещо не се получаваше. Първоначално отдавах трудността да си намеря работа на заспалото лято. После на неспокойната есен. А по Коледа никой не наемаше на работа нови хора. Ако имам късмет, януари можеше и да ми донесе нещо интересно — в противен случай съвсем скоро щях да науча разликата между кафе с мляко и голямо „Американо“. Е, сега поне разполагах с достатъчно поща.

Всеки човек знае, че на света няма по-интересно нещо от пощата, особено по Коледа. Два от пликовете със сигурност съдържаха коледни картички, а единият дори беше с британски марки. Изпълнена с нетърпение да ги видя веднага, аз приседнах на стълбите, пъхнах крака под палтото на Алекс и отворих пликовете. Аха! Весела Коледа от Луиза, Тим и Топката. Втората беше коледна картичка от „Блумингдейлс“. Какви мили хора, казах си аз щастливо. Непременно трябва да се отбия при тях, стига да открия кредитната карта, която помолих Алекс да скрие от мен, преди да тръгне, и оттогава насам обърнах апартамента с краката нагоре, за да я търся. Третият плик определено не беше празничен — бял и тесен, прекадено тънък, за да вещае нещо добро. Но така и така отварям пощата, какво ми пречи да отворя и него!

И моментално ми се прищя да не го бях отваряла.

Прочетох писмото втори път и с всяка следваща дума ми прилошаваше все повече.

Уважаема мис Кларк,
Информирани сме, че работният ви статус е променен... В резултат на това визата ви се отнема... Трийсет дена, за да напуснете Съединените щати... За повече въпроси, моля, свържете се със следния отдел...

Визата ми е отнета.

Трийсет дена, за да напусна.

Изправих се и се понесох обратно по стълбите, плъзгайки пръсти по стената до мен. Тази мазилка винаги ли е била толкова неравна? Винаги ли е имало толкова много стълби? Пъхнах с треперещи пръсти ключа в ключалката и влязох в светещия от чистота апартамент. Стори ми се по-мъничък. Коледните картички се свлякоха от ръката ми и паднаха с лек тропот върху дървения под. Тръгнах да обикалям стаите, без да знам къде отивам. Накрая се озовах в банята, но само миг по-късно усетих пронизваща болка в стомаха си и се свлякох на колене. И преди да разбера какво става, повърнах, все така с писмото от имиграционните служби в ръката си. Трийсет дена, за да напусна страната.

Минути ли, часове ли минаха — не съм сигурна. Но накрая трансът отмина и аз се озовах потна, обляна в сълзи и съсипана на пода на банята. Прочетох писмото още веднъж, търсейки нещо, което може би съм пропуснала — някаква бележка, послеслов, каквото и да е, стига да казва, че всъщност не се налага да напускам страната след трийсет дена. Но такова нещо нямаше. Но как е възможно едно преобръщащо живота ти писмо да бъде толкова кратко? Америка бе страната на неограничените възможности, на „С какво мога да ви бъда полезна?“ и „Приятен ден“, а не на „Беше готино, но сега се разкарай“ Това бе невъзможно! Оставих писмото на студените плочки на пода, хванах се здраво за мивката с потните си ръце и бавно се изправих. Няколко наплисквания с вода по лицето по-късно събрах сили да се погледна в огледалото. И онова, което видях, изобщо не ми хареса. Както и на Америка. Очевидно.

— Добре, спокойно — казах си на глас. — Всичко ще бъде наред. Всичко ще се оправи.

Но даже и отражението ми не изглеждаше особено убедено.

Оставаше ми да сторя само едно нещо. Включих на работен режим последните си три годни мозъчни клетки, за да си спомня къде съм си сложила телефона, и веднага натиснах един от бутоните за бързо набиране.

— Анджи?

— Джени — прошепнах, — имам нужда от теб!

ВТОРА ГЛАВА

Джени Лопес бе момичето с най-голям късмет, живяло някога на тази земя — поне според мен. Тя може и да ви каже, че късметът идва само при онези, които са се трудили здраво за него, но след като сте кимнали мъдро и сте се съгласили, тя ще продължи да ви разказва как е излизала с един шведски модел, когото първоначално е обидила жестоко, наричайки го гей (впрочем и аз преди това го допуснах), живяла е с една моделка, която е носела обувки с нейния размер, но никога не си е била вкъщи и е била толкова глупава, че плащала три четвърти от наема, и — сякаш всичко това не беше достатъчно — попаднала е на страхотна работа като организатор на събития за една от фирмите за връзки с обществеността на наша добра приятелка. Много се гордеех с нея. И освен това (понякога) леко ѝ завиждах. Чувство, което изобщо не изчезна, когато вратите на асансьора се разтвориха и разкриха офиса на пиар фирмата на Ерин Уайт и на стената точно срещу мен гигантската черно-бяла снимка на полуголия Зиги — гаджето на Джени, рекламиращ някакви символични мъжки боксерки. В английски стил. Има неща, които човек никога не трябва да научава за гаджето на приятелката си, и, що се отнасяше поне до мен, точно в този момент това бе съдържанието на неговите боксерки. Но снимката не оставяше никакви шансове за измъкване. Очевидно Джени нямаше нищо против да споделя радостта си с целия свят.

Примигнах четири пъти по посока на рецепционистката, която ми отвърна с повдигане на вежди, а после се изнесох с начупена физиономия към офиса на Джени, като се стараех да не осъществявам никакъв зрителен контакт с момичетата наоколо. Никога не съм разпитвала Ерин за тънкостите около политиката ѝ по наемане на персонал, но бях готова да се обзаложа, че нито едно от тези момичета не е виждало някой „Макдоналдс“ откъм страната зад щанда. Всички тук бяха наперени и нахакани. Защо изобщо се наричаха фирма за връзки с обществеността, когато нямаха никаква връзка с нормалните хора? За мен това щеше да си остане пълна мистерия.

За щастие съвсем скоро вече се намирах на спокойно и безопасно място при Джени, скрита от цензурата в прекалено гримираните очи на дамичките отвън. И по-точно казано, намирах се в ъгловия офис на Джени. В огромния, просторен ъглов офис на Джени с прозорци от пода до тавана. На пръв поглед леко откачената, по едно време живееща без да знае с една от най-класните проститутки на Лос Анджелис, граничещата с алкохолизма Джени най-сетне се бе превърнала в преуспяваща жена. Забравете за земетресения, урагани и появата на Джъстин Бийбър — ако порастването на Джени не е знак за бъдещия апокалипсис, то тогава не знам какво друго е.

— Здравсти! — обадих се аз, почуквайки леко на отворената ѝ врата. — Аз съм.

Джени скочи иззад бюрото си, същинска богиня със сексапилните си делови обувки с високи токчета, тясна къса пола и копринена риза, със завита умело назад разкошна коса, прихваната с хиляди фиби.

— Здравсти! — извика тя, изприпка до мен, за да ме прегърне, след това вдигна ръка, за да ме накара да замълча, и натисна един бутон на телефона си, излязъл сякаш от „Стар Трек“. — Мелиса, би ли ни донесла две диетични коли, ако обичаш?

Направи пауза, като прехапа долната си устна и ококори широко очи, правейки ми знак да погледна към телефона, цъфтяща от щастие. Да, както вече казах, бях много горда с нея.

— Разбира се, мис Лопес — изчурулика нечие гласче от телефона. — Само това ли желаете да ви донеса? Нещо друго?

— Това е напълно достатъчно, Мелиса — отговори Джени. — И моля те, престани да ме наричаш „мис Лопес“! Караш ме да се чувствам като дърта даскалица!

— Май ти харесва да ти викат „мис Лопес“, а? — подметнах усмихнато, когато тя свали пръст от бутона на телефона.

— В мига, в който тази кучка ме нарече „Джени“, ще бъде уволнена! — потвърди приятелката ми, настани се господарски в стола си и в този момент миниатюрна блондинка се появи в офиса, постави

две леденостудени кутийки кока-кола на бюрото пред нас и изчезна мълчаливо. — Боже, какъв кеф е да си имаш асистентка! Е, слушам те!

— Изритват ме — заявих, поех кутийката си и видях, че тя вече е отворена. Очевидно Мелиса не желаше мис Лопес да си счупи някой нокът. Мелиса беше гений. — Нямам работа, което означава, че нямам и работна виза, което пък означава, че ме изритват от страната.

— Глупости, имаш работа! Ти си мой психотерапевт и личен консултант по пазаруване! — отсече Джени. — Всъщност задраскай това — Аз съм твой консултант. А ти всъщност какво правиш за мен?

— Ами... може би ти помагам да живееш по-добре живота си? — изрекох колебливо. — Или пък нося обувките ти на поправка. — С тези думи й подадох кутия за обувки, съдържащи взетите назаем от нея произведения на Кристиан Лубутен, със сменени токчета и излъскани до блясък от моя любим обущар на ъгъла на Северно Единайсето авеню и улица „Бери“.

— Благодаря — кимна тя и напъха кутията под бюрото си. — Как реагира Алекс?

— Засега спи — промърморих и поклатих глава, опитвайки се да изтръскам от нея черно-белите линии на писмото, които се бяха запечатали пред погледа ми. — Не исках да го будя.

— Нещо ми подсказва, че точно за такава новина няма да има нищо против да бъде събуден — рече тя и поднесе ръката си. — Сигурно стабилно си го разтърсила снощи, а? Дай ми това писмо!

— Ами... стреснах приятелите му, препънах се, паднах, разбих коляното си, а накрая разтърсих и него — отговорих, докато изброявах последователността на събитията на пръстите на ръката си, като накрая извадих възмутителното листче хартия от моята чанта на Марк Джейкъбс, но само с палец и показалец. Дори не исках да го докосвам. — Приятно четене!

— Важното е светът да се движи — смотолеви тя, но вече впила очи в писмото. — Мамка му, Анджи!

Неприятната реакция на Джени никога не беше добър знак. Като кралица на позитивното мислене, аз дълбоко в себе си се надявах, че тя ще се изсмее, ще го смачка на топка и ще го захвърли в кошчето за боклук. Вместо това обаче тя вече си слагаше очилата за четене.

— Това не изглежда никак добре — рече. — Мери предупреди ли те, че ще стане така?

— Не.

Мери Стайн беше моя редакторка и съюзник в „Спенсър Медна“, но откакто пътищата ни се разделиха, изобщо не съм я чувала. Кое не е кой знае колко изненадващо — Мери е делова жена, а между нас вече нямаше делови отношения, така че... Въпреки това още не можех да повярвам, че не ме предупреди за това тук. Така де, това не е някакво си плясване през ръцете — това е съобщение за депортиране!

— А при теб все още нищо ново, така ли? — погледна ме загрижено Джени. — Не изпрати ли имейли на други редактори?

— Разпратих имейли на всички, които познавам — казах.

Когато Алекс замина на турнето в Япония, прекарах дни наред в изпращане на писма на всеки един редактор в Ню Йорк, за когото си спомних. Хора от вестниците, уебсайтовете, блоговете — всичко с изключение на новинарските бюлетини на гимназиите. Но те бяха следващите. Дори се опитах да си създам свой собствен блог, като се надявах да имам достатъчно рекламодатели, които да ми помогнат да запазя начина на живот, с който съм свикнала, но и до ден-дневен не изкарвах достатъчно, за да поддържам начина на живот, на който е свикнал и един хамстер. Да ви призная честно, онези въртележки не са никак евтини.

— Но засега нищо — няма дори и имейли за отказ. Нещо не ми се връзва. Знам, че не съм най-прочутият журналист на света, но след цялата онази история с Джеймс Джейкъбс, мислех, че най-сетне съм намерила нишата си!

Под „цялата онази история с Джеймс Джейкъбс“ имах предвид случая, когато, без да искам, започнах да излизам с един актьор, макар от мен да се очакваше просто да взема интервю от него. Но както баща ми винаги казваше, по-добре на хората в устата, отколкото в краката.

— Окей, значи сега ще ти запазя час за среща с нашия адвокат! — отсече Джени и започна веднага да щрака по клавиатурата на компютъра си, докато аз плъзгах кутийката с кока-кола насам-натам по бюрото й. — Той със сигурност разбира от работни визи и такива неща. Тук имаме едно момиче от Австралия и той много й помогна с визата. Трябва непременно да се срещнеш с него! Можеш ли още този следобед?

— Че каква друга работа имам? — изгледах я аз. Тази жена действително беше богиня! — Там съм, разбира се!

— Той е много готин.

— Това няма значение.

— Винаги има!

— Хубаво де — кимнах. — Но да знаеш, че лошата новина не става по-добра, като излезе от устата на красив мъж. Да ти кажа честно обаче, най-много ме притеснява това, че не знам какво ще стане!

— Това е, защото те превърнах в една суперготина, поела контрола над съдбата си, проактивна жена чудо, разбивачка на мъжки сърца! — поясни делово Джени, след което си пое дълбоко дъх, а после и голяма глътка от колата. — Но сега в живота ти се появи нещо, което е извън твоя контрол, и затова не можеш да го приемеш. Освен ако не си върнеш контрола над ситуацията!

— И как по-точно да го направя, генийче мое?

Лично аз действително не виждах изход от тази ситуация. Вярно е, че в момента бях затънала до гуша в блатото на предстоящата ми депортация, но как бих могла да се измъкна от него само за трийсет дена? Никой не искаше да ми даде работа, а нещо ми подсказваше, че правителството на САЩ не възнамерява да прави специално изключение единствено за мен само защото съм го помолила любезно. Та те не ми оставяха време дори да осмисля какво ми се случва — трийсет дена са едно нищо!

— Искам да си го върна! — отсякох, надявайки се — с решимост. — Всъщност настоявам да си го върна! Контрол, върни се обратно при мен! — Плеснах по бюрото, при което кутийката ми с кола подскочи. — Много държа да си върна контрола, ама не знам как!

— Скъпа, знаеш, че съм кралица на разрешението на неразрешимото! Това е професионалната ми характеристика, за това живея! — отбеляза Джени и си лепна физиономията за мислене, докато аз наум благодарях на щастливата си звезда за прекрасните приятели. Много я биваше да поставя проблемите в перспектива. — Мисията ми на този свят е „да помагам на бедните нещастни души като теб“!

— Моля те, не ми цитирай „Малката русалка“ под път и над път! — изрекох жалостиво аз. — От друга страна, ако можеш да уредиш нещо да продам гласа си за виза, може и да размисля.

— И всички караоке барове по света ще дадат банкет! — промърмори подличко тя. — Така. Сега ми кажи правилно ли съм

разбрала, че ако си намериш работа, ще получиш и виза, или имаш нужда от виза, за да си намериш работа?

— И двете.

— Анджи, така не става! — тръсна глава Джени. — Виза или работа — кое е първото?

— Пилето може би?

— Но в това няма никакъв смисъл!

Но преди Джени да успее да стане от стола си и да се дотътри до мен, вратата се отвори с трясък и в офиса влетя Ерин. Това реши дилемата ми веднъж завинаги — никога не бих могла да работя в сферата на връзките с обществеността. Защото ето ме сега тук, в този блестящ, лъскав офис, с мръсна коса и дънки, които не са прани толкова отдавна, че вече бяха започнали сами да се почистват, докато косата на Ерин беше толкова бляскава, че в отражението ѝ виждах колко отвратителна е моята. Срамота!

— Анджи я депортират — съобщи Джени, преди дори да успея да си отворя устата. Както си ни беше обичаят. — Отнемат ѝ визата.

— Мамка му!

Всички дълбокомислено кимнахме. Това беше като че ли единственият логичен отговор. С който разполагахме.

Настъпи миг мълчание. Ерин сви устни в знак на концентрация, Джени се вторачи в обувките си, а аз се сетих, че досега би трябвало да съм си съблякла палтото. Защото в противен случай то изобщо няма да ми помогне, когато изляза навън. Брей, големи проблеми! Не на последно място, сред които и тревогата, че май съм започнала да приличам на майка си.

— Знаете ли какво? — отсече Ерин, тракна с високите си, много високи токчета и се отпусна аристократично в близкия стол. — Това е най-лесният проблем, който ми се е налагало да разрешавам до днес! Направо не мога да повярвам, че ми отне цяла минута, докато се сетя!

Така ли?

— Така ли?

— Естествено! — отсече тя, погледна ме и сви безгрижно рамене. — Просто се омъжи за Алекс!

Какво?

За момент ми прилоша. После се сгорехих. След това се вледених. Накрая пак се сгорехих, защото продължавах да си стоя с

палтото.

Просто да се омъжа за Алекс.

Аха.

— Божичко, точно така, наистина! — изпищя Джени. Все едно Ерин бе влетяла, бе събрала две и две и бе получила четири, докато ние с Джени до този момент сме получавали само пет или три. — Можеш просто да се омъжиш за Алекс, разбира се! Как не се сетих по-рано?!

— Сигурно защото е много глупаво? — предположих колебливо. Беше много глупаво. Нали?

— Да не мислиш, че няма да се съгласи? — дари ме Джени с най-съчувственото си изражение.

Ама че кучка! Но в мига, в който тя изрече това, аз се уплаших, че той наистина може и да не се съгласи.

— Нямам представа какво ще каже той и не искам да знам! — побързах да я затапя аз. — Следващата идея, ако обичате!

Мозъкът ми вече беше напълно претоварен. Половината от мен бе чула думите „омъжи се за Алекс“ и даже бе изприпкала към олтара, удавяйки всичките си тревоги в „Сватбения марш“ на Менделсон. Другата половина обаче беше чула само онази част — „за виза“ — и не се чувстваше никак щастлива. Просто ѝ изглеждаше малко невъзпитано. По онзи леко грубоват, леко вълнуващ, но най-вече „това е твърде лоша идея“ начин. Никога досега не ми беше хрумвало, че трябва да се омъжа, за да остана в Щатите. И сега, когато ми го казаха, не ми помогна да се почувствам никак добре. Даже точно обратното — почувствах се доста зле. Не защото не исках да се омъжа за Алекс — законовото свързване с този бог бе определено на първо място в списъка ми със задачи. Но не исках да става по този начин. Брак по сметка не е брак. Това е просто договор, който никак не ме устройваше.

— Няма начин да не се съгласи! — отбеляза преспокойно Ерин и повдигна вежди — същинско олицетворение на невинността. — И това ще разреши всичките ти проблеми, нали така? Искам да кажа, че дори и да искат да те проучват, ще можеш да си останеш тук, докато го правят. Освен това сте съвсем истинска двойка, така че ще минете проверката.

— Не че вече не живеете заедно — побърза да допълни Джени. — И всички ще свидетелстваме в твоя полза. Аз дори мога да потвърдя какви звуци издава Алекс по време на секс!

— Благодаря, но няма да стане — промърморих. Прииска ми се всички звезди, на които бях благодарила преди малко, да се превърнат преждевременно в супернова. — За нищо на света.

Изразенията, с които двете ме дариха, се различаваха много едно от друго. В изражението на Джени се четеше нещо средно между гордост и оптимизъм със само щипка от „какви ги плещи тая, по дяволите“. По изражението на Ерин автоматично се разбираше, че ме мисли за луда.

— Джени — обърнах се към най-добрата си приятелка, решила да сменя тактиката, — ти как би се почувствала, ако Зиги те помоли да се омъжиш за него, за да вземе виза?

— Ще надяна хомота на този глупак още преди да си успяла да изпееш „Ето, идва булката“ — отговори тя с напълно сериозна физиономия. — Ти виждала ли си го? Този човек е принцът от приказките!

— Хммм, май не избрах точния човек, на когото да задам този въпрос — смотолевих и си съблякох палтото. Малко късничко. — Искам да кажа, че ако той те помоли да се омъжиш за него само заради визата и ти се съгласиш, никога няма да си сигурна дали наистина те обича, нали така? И няма да знаеш дали би ти направил предложение или не, ако не ставаше въпрос за виза. Дори и да го обичаш до мозъка на костите, така и няма да можеш да разбереш дали бракът ви би могъл да се осъществи просто по любов. Причината за брака ви непрекъснато ще витае над теб. Това е като когато хората се запознават по интернет — съмнението винаги остава. Даже да казват, че не е така, не е така. Бракът по сметка не е брак.

— О, скъпа! — въздъхна Ерин и постави ръката си с перфектния маникюр върху коляното ми. — Непрекъснато забравям, че това ще ти бъде за първи път! Знай обаче, че бракът по сметка е идеалният първи брак!

Понякога Америка наистина ми се струваше странно място.

— Знам, че това ще ви прозвучи старомодно — изрекох, решила да направя един последен опит, — обаче искрено се надявам да си

остана само с един брак. Знам, че е малко възможно, но наистина се надявам!

— Анджи, първият път всички ние са надяваме тъкмо на това! — усмихна се Ерин и вдигна писмото. — Но ако се върнеш в реалността, ако залогът е да останеш в Щатите или да не останеш, какво би предпочела — да се омъжиш за човека, когото обичаш, или да се върнеш обратно в Обединеното кралство?

Хммм.

— Обратно към стария си живот? — допълни Джени.

Преглът.

— Обратно при майка ти?

Хиляди мълнии!

— Имате право — простенах, отпуснах назад глава и се вторачих в тавана. — Наистина не мога да се върна в Англия.

— О, Анджи! — протегна Джени ръце през бюрото към мен. — Моля те, кажи му! Няма начин да не се съгласи! Та този пич все още те гледа като вярно кученце още в мига, в който се появиш в стаята! Аз ще организирам всичко, обещавам ти! Единственото, което се иска от теб, е да се появиш на сватбата си! В крайна сметка, когато човек е влюбен, значи бракът не е заради визата, нали така? И ако го направим както трябва. Хайде, моля те!

— Всъщност, мисля, че ще стане доста готино — намеси се Ерин. — Само с едно щракване на пръстите ще ти намерим ресторант, роклята също няма да бъде проблем и смятам, че ще постигнем добра сделка и с кетъринга. Оперативният директор какво ще каже — колко време ще ни бъде необходимо да го организираме?

Взех си един дъвчащ бонбон от купата на бюрото на Джени. Преди два часа вадех косми от сифона в банята и нямах търпение да гледам повторението на „Елф“. А сега вече организирам сватба бързак, която ще ми гарантира, че след четири седмици няма да ме издърпат ритаща и пищаща от Щатите.

— Може би две седмици? — издаде напред долна устна Джени. — Ако се стегнем, може и десет дена. И ако успеем да я набутаме в рокля без поправки, което със сигурност ще можем, стига да остави този бонбон!

И ми измъкна бонбона.

— Бруклин би бил най-лесният квартал за намиране на свободен ресторант, но ако го направим в петък, може да стане и в Манхатън. Тук уикендите са изключени. Иначе какво ще кажете за „Бел Хауз“? Жива музика, съвсем в тон с работата на младоженеца. Ако искате, мога да пусна и малко връзки в „Юниън“?

— Бихме могли да се обадим на пиарката на „Уолдорф-Астория“ — продължи замислено Ерин. — Или на „Хъдзън“ Но ми се струва малко далечко.

Седях си и мълчах, вторачена унило в писмото, слушах как приятелките ми планираха моята сватба, представят си се в някой суперлуксозен хотел, а аз — облечена в абсурдна дизайнерска рокля и куцукайки към олтара във взети под наем обувки. Въпреки абсурдността на всичко това единственият истински проблем, който имах, беше много простичък — не виждах Алекс във всичко това. Това не беше в наш стил.

Само като си представех как го моля за това, очите ми се насълзяваха и сърцето ми забиваше лудо — при това не по приятния начин. Ами ако той наистина се съгласи? Ами ако наистина се оженим и после той се ужаси, че се е вързал с мен заради някаква си виза? Не исках моят брак да се гради на чувството за дълг. И още по-зле, ами ако го помоля и той откаже? Може още да не е готов. Ако беше готов, щеше сам да ми направи предложение. Вече сме водили този разговор и аз не исках да го прищипвам. Той значи твърде много за мен. Всъщност значи всичко.

— С цветята може и да се поозорим — продължаваше плановете си на глас Джени. — Ще се наложи да си поискаме отплатата за някои услуги.

— Направили сме достатъчно услуги, скъпа, така че не се тревожи! — махна с ръка Ерин. — Повече се притеснявам обаче за осветлението.

— Ъхъм, дами! — прекъснах аз творческия им процес, което не бе прието много благосклонно. — Какво ще кажете да вложим този творчески заряд в нещо друго, например в това да измислите някакъв друг начин да остана в страната? Не се превземам, гарантирам ви! Просто наистина не искам да го правя!

И двете буквално издишаха като балони пред очите ми. Почувствах се много зле. За Джени нямаше нищо по-хубаво на този

свят от това да принуждава хората да правят онова, което иска тя. Имах чувството, че съм й измъкнала любимата играчка от ръцете.

— Като изключим факта, че не желая да тикам насила приятеля си към олтара, искам да остана тук, защото заслужавам да бъда тук!

Изричайки тези думи, аз най-сетне си дадох сметка колко съм наивна.

— Ако не мога да получа виза, без да се омъжвам, тогава какъв е смисълът да я имам? — продължих по-делово. — Това просто ще означава, че не съм постигнала нищо, откакто пристигнах в тази страна. Ще бъда отново там, откъдето тръгнах. Тогава май ще бъде по-добре да се прибера у дома, да си взема най-малко седем котки и да започна да говоря за себе си в трето лице единствено число, докато давам точната сума пари за билет в автобуса. А това няма да стане. Затова бихте ли пренасочили, ако обичате, забележителните си таланти в друго направление — да ми измислите друг начин, чрез който да остана в Щатите?

Джени изтри една фалшива сълза и отбеляза:

— Бебчето ми е станало жена!

— Значи без виза не можеш да си намериш работа, така ли? — попита, приела достойно поражението, Ерин и задъвка един бонбон. И от къде на къде тя да може да яде, а аз да не мога? Мразя природно кльощавите жени!

— Да, а без работа не мога да взема виза — потвърдих аз. — В общи линии, май ще имам нужда някой да ме спонсорира така, както преди направиха „Спенсър Медиа“.

— Можем ли да го направим? — промърмори, дъвчейки, Ерин, преглътна и погледна към Джени. — В крайна сметка би могла да работиш и тук. Както е тръгнало, ще прибера всички улични помияри!

— Ха! Аз съм най-добрата служителка, която някога си имала! — изпищя Джени и плесна с длан по бюрото си. — Почти. Но, да, ти наистина можеш да работиш тук, Анджи, като моя кучка!

— Благодаря! — Милата ми приятелка. — Но ти вече си имаш кучка, а аз не съм сигурна, че правителството ще ми позволи да остана в страната като момиче за всичко. Но пък ще поговоря с вашия адвокат. Защо пък не — мога да бъда и нечия друга кучка!

— И какво по-точно се очаква от теб да направиш сега? — погледна ме ококорено Джени. — Така де, има ли някакъв списък?

Задачи, които да отмятаме?

— Да, ето още един въпрос за адвоката — отговорих аз. — Сигурно има цял куп различни визи. Цял куп. Така де, не мога да не ставам поне за една от тях!

Джени се намести в стола си и отбеляза:

— Да ти кажа честно, не се притеснявам. Изобщо не се притеснявам за теб!

Радвах се, че поне един човек не се притеснява. Защото Ерин със сигурност изглеждаше доста притеснена.

— Виж какво, ти си суперумна, суперталантлива — започна да отмята на пръсти тя, — амбициозна си, сладка си и не е като да настояваш за социални помощи, нали така? Ти си жестока, ти си Анджеа Кларк, ти си американската мечта! Значи няма никаква причина да не ти дадат нова виза!

Е, погледнато от този ъгъл, какво толкова съм се запритеснявала?

ТРЕТА ГЛАВА

— Всъщност няма никаква причина да ви дадат нова виза.

О!

Адвокатът на Ерин — Лорънс, действително беше много готин. Висок, тъмен, красив. Изглеждаше така, сякаш прекарва по цял ден в съдебната зала, защитавайки болни сирачета, вечерта се отбива на фитнес, за да помпа мускули за борбата с убийците и да изкарва чрез потта си цялата несправедливост на света, и накрая, на път за вкъщи, спасява бездомно пале. Оказа се обаче, че дори всички тези негови плюсове не бяха достатъчни, за да направят новината по-лесна за приемане. Всъщност той дори мъничко ме ядоса. Изведнъж ми заприлича на човек, който би трябвало по-скоро да ми продава афършейв, вместо да ми разправя, че съм безполезна лентяйка, на която не трябва да бъде позволявано да прекрачва дори M25^[1], а какво остава — границите на САЩ. Е, може би леко перифразирам.

— Аз съм писател — промърморих накрая. — Искam просто да остана тук, за да пиша.

— Така казвате вие — отбеляза той, събра огромните си длани под брадичката си и ме изгледа безстрастно. — Но ако сте преуспяващ писател, бихте могла да кандидатствате за виза 0–1, което ще рече, че сте чужденец с невероятни способности. Преуспяващ писател ли сте?

— Дефинирайте „преуспяващ“!

— Визата 0–1 е неемигрантска виза, която се дава на граждани от чужда националност с невероятни способности в областта на изкуството, науката, образованието, бизнеса или спорта. Кандидатът трябва да има огромен опит в своята област и да докаже, че той или тя са сред малцината индивиди, които са се издигнали до самия връх на своята сфера на дейност.

— И дори не ви се наложи да погледнете в някоя книга! — ахнах аз. А в този офис имаше много книги. Купища.

Адвокатът Лорънс обаче изобщо не се усмихна. Само повтори:

— Е, преуспяваща ли сте?

— Много е възможно да не отговарям на абсолютно всички критерии на тази дефиниция.

— Добре, тогава следващата виза. — Дори не мигна. — Журналистка сте, нали така?

— Долу-горе. — Нито потвърждението, нито отричането не ми се струваха верни. От известно време изобщо не бях журналиствала. Може би, защото му виках „журналистване“.

— Ще го приема за „да“ — отсече Лорънс. — Което означава, че можете да кандидатствате за медийна виза. При нея процесът е доста по-опростен.

Аха! Нещата май започваха да се оправят!

— Прекрасно! — закимах усмихнато. — И как става това?

— Връщате се в Лондон, намирате медийна компания, готова да ви напише договор, в който се казва, че ще ви плащат да работите в Америка за период от една до пет години, и после подавате молба в нашето посолство там.

— Имам рубрика в едно списание — рекох. — Това дали ще бъде достатъчно?

— Може би — отговори той, замисли се и добави: — Но каквото и да е, трябва да е в състояние да ви осигурява достатъчно стабилен доход, за да се издържате. Освен това трябва да представите портфолио с най-добрите си творби, както и няколко препоръчителни писма от ваши колеги.

Усмивката ми помръкна. Онова, което ми плащаха от „Look“, не беше достатъчно за издръжката и на шимпанзе.

— Освен това трябва да се върнете обратно във Великобритания, да се явите на интервю в нашето посолство там и да останете в родината си, докато документите ви се обработват.

— За колко време?

— До деветдесет дена.

Мамка му! Три месеца в една и съща държава с майка ми? За нищо на света!

— И няма начин да го направя, без да се връщам в Лондон?

— Няма.

— И трябва да събера всички онези други неща?

— Да. Договорът, финансовите доказателства, препоръчителните писма и портфолиото с вашите творби.

Замислих се за момент. Може пък наистина да съм невероятна. Все пак съм вземала интервю от истинска знаменитост, имам рубрика в списание, изпратиха ме в Париж от едно списание и успях да накарам един готин тип от рок банда да престане да чука всяка срещната. И това ако не е невероятно, тогава кое е?!

— Я ми кажете пак за онази виза 0–1 — рекох.

Адвокатът Лорънс ме изгледа свирепо.

— Честно казано, мис Кларк, щом поставяте под въпрос способността си да получите медийна виза, ако бях на ваше място, изобщо не бих си помислил да кандидатствам за визата 0–1! Един от примерните въпроси по време на интервюто за нея би могъл да бъде: „Печелила ли сте някога наградата «Оскар» или неин еквивалент?“

По дяволите! Знаех си, че някой ден ще съжалявам, задето се отказах от курса по драма в училище!

— Значката „Синият Питър“^[2] става ли?

— Какво?

— Няма значение. — И без това нямах значка „Синият Питър“. — Значи няма други подходящи визи, за които бих могла да кандидатствам? Моята приятелка ми каза, че бих могла да работя за нейната пиар компания.

Загледах се в адвоката. Той се загледа в мен. Дарих го с най-добрия си поглед в стил „Моля ви, не ме изритвайте от Щатите“. А той ме погледна с най-добрия си поглед в стил „Наистина ли държите да го кажа на глас?“.

— Лично аз не бих се доверил на варианта с приятелката — изрече накрая. — Няма съмнение, че съществува и вариантът да се омъжите за гражданин на САЩ, след което можете да подадете молба за виза по семейни причини, но няма никакви гаранции, че ще ви бъде отпусната. От имиграционните служби не гледат много благосклонно на фалшивите бракове.

— Имиграционните служби ли? — Аха, онези копелета, дето ми изпратиха писмото.

— Да, същите. Службите за имиграция и натурализация — въздъхна адвокатът. Очевидно напредвахме бързо към момента „Губите ми времето“. — Вижте какво, мис Кларк, ако бях на ваше място, щях веднага да се върна във Великобритания и да се заема с проучвания по въпроса. И да помисля сериозно. Може би точно сега не

е най-подходящият момент за вас да кандидатствате за американска виза. Може би е най-добре да се концентрирате върху кариерата си. Върху причините защо американското правителство би ви искало в страната си или може би не.

— Ама аз съм много мил човек! — опитах за последен път.

— Не се и съмнявам — кимна адвокатът Лорънс, изправи се и ми посочи вратата. — За съжаление да бъдеш мил, не се счита за невероятна способност.

— Така ли? — Ако питат мен, точно сега тази способност би дошла доста на място.

— Благодаря ви, мис Кларк — изрече той и си седна на мястото още преди да бях излязла от офиса му. — Надявам се скоро да се видим пак.

— Сигурно защото пак ще искате да ви платя двеста долара, за да ми повторите, че съм безполезна лентяйка — промърморих си под носа на път към асансьора. Следващият път, когато искам да си платя, за да ме накарат да се почувствам като боклук, ще отида направо в „Абъркромби и Фич“ да пробвам няколко от техните дънки.

* * *

Към момента, когато се върнах в Уилямсбърг, вече се беше стъмнило и моята елха изпъкваше в цялото си величие, проблясвайки весело в ъгъла. Осветяваше дупката, в която живеехме. Напъните ми да почистя не се бяха оказали достатъчни, пък и бяха прекъснати от онзи опит на имиграционните служби да съсипят живота ми. Освен това вече нямаше никакъв смисъл да се опитам да поддържам някакъв ред тук — Алекс вече си беше вкъщи. За краткото време, което ми бе необходимо да изляза, да се срещна с момичетата и с онзи шибан адвокат, той отново бе превзел апартамента. Калъфи на грамофонни плочи, празни кутийки от бира и разнообразни елементи от неговия тоалет, разхвърляни навсякъде, подсказваха, че Алекс отново си е у дома. Кралицата издигаше знамето си, за да съобщи на народа, че си е вкъщи — Алекс Райд оставяше полупразни кутии от пица върху масичката в дневната и чифт тесни дънки върху облегалката на дивана. Но пък дори самата мисъл, че той си е у дома, бе достатъчна да ми

върне настроението. Почти. Гледката на Алекс, опънат по боксерки на дивана, почти ме накара да се усмихна, но мисълта, че трябва да се върна обратно в държава, в която Алекс отсъстваше — по гащи или без гащи (особено второто), автоматично изтри усмивката ми.

— Все ще намерим някакъв изход от тази ситуация — казах си тихичко, докато отварях и затварях кухненските шкафови. Храна. Храната винаги ти помага да се почувстваш по-добре. — Просто още не знам какъв ще бъде той.

— Какво не знаеш? — подметна един сънлив глас от другия край на стаята.

— Какво да приготвя за вечеря — измъкнах се веднага от въпроса аз, без всъщност да знам защо. — Какво искаш?

— Каквото и да е — отговори Алекс, надничайки над облегалката на дивана. — Икаш ли да излезем на ресторант?

Облегнах се безпомощно на кухненския плот. Косата му се беше обърнала от едната страна на лицето му, а очите му бяха полупритворени. Никой друг на света не понасяше умората от дългия полет по-добре от него. И в този момент всичко изведнъж стана реално. Ами ако не успея да получа нова виза? Ами ако наистина ми се наложи да напусна Щатите след четири седмици? И изведнъж картинката как падам на колене и моля това момче да се ожени за мен вече не ми изглеждаше чак толкова грозна. Със сигурност беше за предпочитане пред очевидната алтернатива. Щеше ми се следващите петдесет години да бъдат прекарани в съзерцание на това лице, в слушане на този глас, в ядене на храна за вкъщи, в плащане на сметките за телевизия и в спорове с градската управа за това колко често трябва да събират боклука навън.

— Както искаш ти — изрекох, обърнах се отново към шкафа и се престорих на силно заинтригувана от пакетчето тортили с изтекъл срок на годност, само и само да скрия факта, че бях на косъм от избухване в сълзи. Господи, но какво правя? Защо подлагам на риск всичко това? Та Алекс бе най-удивителният мъж, когото някога съм срещала! Обичах го толкова много, че от мисълта, че мога да прекарам дори само един ден без него, ми се приискваше да напляскам и най-доброто котенце. А аз много обичам котенца.

— Може би ще бъде по-добре просто да си вземем пица — отбеляза замислено той. — Отдавна съм закопнял за пица. И за теб.

Къде се криеш цял ден, а?

— Мммм? — Гласът ми беше прекадено треперлив, за да мога да разчитам на него, че ще произведе подходящите думи. Ама това е пълен абсурд! Колкото повече мислех за необходимостта да напусна страната, толкова повече исках да се омъжа за Алекс! И това нямаше нищо общо с необходимостта да получа виза — единствено с факта, че обичах този мъж до полуда. Само дето сега, при изникналия проблем за визата, всеки един разговор за брак ще се свърже неминуемо с нея. Независимо дали ще му предложи аз или той на мен, пак всичко ще бъде свързано с проклетата виза, независимо от моите чувства към него. От тази ситуация като че ли нямаше изход. Ако на времето бях изчала „Параграф 22“ до края, сега със сигурност щях да си дам сметка, че това е ситуация точно в стил „Параграф 22“. Дивацини. — Имах малко работа покрай визата си.

— Визата ти ли?

— Ами, сложно е — отговорих, изнесох се от кухнята и се насочих към банята. Пуснах студената вода и подложих ръцете си под нея. — Просто... визата ми изтече, така че се наложи да се срещна с адвокат.

— Но ще получиш нова виза, нали? — попита леко притеснен Алекс. — Нали няма проблеми?

Поех си дълбоко въздух и издишах бавно през събрани устни. Плачът нямаше да помогне с нищо.

— Има няколко различни визи, за които мога да кандидатствам, но всъщност... хммм... няма да бъде толкова лесно, колкото се надявах.

— О! — Той се появи на вратата полугол и полузаспал — точно както го обичах. — Нещо, с което да мога да помогна?

Ожени се за мен, ожени се за мен, ожени се за мен, ожени се за мен!

Целунах го нежно по бузата, а после се обърнах обратно към мивката. Няма начин да ме накарат да напусна Ню Йорк! За нищо на света!

— Ти какво би могъл да направиш? — попитах накрая.

Ожени се за мен, ожени се за мен, ожени се за мен, ожени се за мен!

— Ами, не знам — рече той, отметна косата ми назад и лекичко я дръпна. — Сещам се за онзи тип, дето беше в екипа на осветителите. Та той имаше нужда от препоръчителни писма и аз му написах едно. Искаш ли и ти?

— И за какво по-точно ще ме препоръчаш?

Той повдигна вежди и ме дари с обезоръжаваща усмивка.

— Това със сигурност няма да ме превърне в „чужденец с невероятни способности“ — отбелязах аз. — Поне доколкото ми е известно.

— За мен си невероятна — прошепна Алекс и извади ръката ми изпод студената струя вода. Напълно бях забравила, че ръката ми е там — толкова бях заета да го съзерцавам. — Това все би трябвало да значи нещо.

Само ако се ожениш за мен, ако се ожениш за мен, ако се ожениш за мен!

— За мен значи всичко на света — отговорих. — Но за имиграционните служби — надали.

— Кучи синове!

За момент всичко като че ли застина. Алекс ме погледна с огромните си зелени очи, внезапно много сериозен. Аз му отвърнах с моите бебешко сини очи, надявайки се, че не са нито кръвясали, нито с черни торбички като на панда. Той стисна ръката ми и прочисти гърлото си. Аз затаих дъх. О, боже!

— Анджела — започна бавно Алекс, — не искам да си тръгваш! Знаеш го, нали?

— Да, знам — стиснах ръката му в отговор. — Ти също знаеш, че не искам да си тръгвам.

— Да, знам — отговори той. — Искам те тук. При мен!

Кимнах. Гигантската буца в гърлото ми не позволяваше и на най-дребната думичка да излезе оттам. Вероятно по този начин подсъзнанието ми не ми позволяваше да оплескам цялата работа. Умно подсъзнание, браво на теб!

— Обичам те!

— Ммммм...

— Това е най-важното за мен — да бъдем завинаги заедно. Всичко ще се нареди добре, нали? С визата?

Това беше моментът. Това беше моят шанс да му покажа писмото, да му кажа, че разполагам само с четири седмици, за да намеря някакъв начин да остана. Проста работа. Само дето не бе. Кръвта ми нахлу в главата, а после бързо се оттегли. Не беше честно. Защото истината бе, че все още ме беше страх, че като разбере за по-сериозно обвързване, той ще побегне. Чудничко!

— Мммм-ъхммм...

— Всичко ще бъде наред — промърмори той, пусна ръката ми и ме прегърна. — Ще намериш някакъв начин.

Издишах шумно, едва поемайки си въздух. Той се отдръпна лекичко и ме целуна по челото.

— А сега само да скоча в някакви дънки и ще излезем да хапнем, става ли?

— Напълно — отговорих. — Дънки. Вечеря. Готово.

Той ме погледна доволно и излезе от банята.

Да го вземат мътните! По-точно мен.

* * *

— Затова накрая се наложи да го извлечем насила оттам, преди баща ѝ да му отсече главата с меч си. — Алекс поклати глава и отхапа голяма хапка от такото си. — Сериозно ти казвам, онзи тип наистина имаше меч! От този момент нататък Греъм реши да не го изпуска от поглед, за цялото турне. Беше, така да се каже, залепен за него цял месец.

— О, Крейг! — промърморих и разбърках питието си с четвъртата поред сламка. Първите две ги бях изпуснала, а третата я бях счупила. Бях, меко казано, разсеяна. — Изобщо не трябваше да му се позволява да излиза навън сам! Нито за миг!

— Ами да! Трябваше да се сетим и изобщо да не го вземаме в Япония. Групарките бяха откачили. — Алекс експертно погълна половината от такото си на една хапка.

— Брей!

— И тъй като Греъм е гей, аз сам трябваше да се оправям с всичките — продължи Крейг. — Толкова много групарки, направо не

можеш да си представиш! Сериозно ти казвам! По едно време си мислех, че ще умра.

— Виж ти! — Загледах се през витрината на „Ла Ескина“, наблюдавайки цял Уилямсбърг да се носи пред мен, опитвайки се да го запечатам завинаги в паметта си.

— Да бе, понякога бяха по сто на нощ!

— Брей!

— Хей, ама ти май не ме слушаш, а?

— Какво? За какво? — Много беше възможно неспособността ми да подреда едно изречение да се окаже пагубна за плановете ми да взема виза въз основа на талантите ми на писател.

— Мислех си, че по-скоро на мен ми прилича да съм разсеян, не на теб — отбеляза Алекс, сведе поглед към пълната ми чиния и после подметна с надежда: — Ще го ядеш ли?

Избутах такото към него и се облегнах назад в стола си. Умората от пътуването го превръщаше в абсолютно прасе. Беше абсурдно сладко. Но независимо от това колко щастлива бях от завръщането му и от това да го гледам как поглъща мексиканска храна, равняваща се на моето тегло, бях доста разсеяна. Пъхнах ръка в изтърканата си вече чанта на Марк Джейкъбс, за да проверя колко е часът на телефона, но вместо това открих есемес от Джени:

„911, обади ми се!“

Погледнах към Алекс, който с наслада унищожаваше и моята порция. Имах време за един разговор.

— Джени иска да ѝ се обадя. Няма да се бавя — казах и се изправих. Алекс кимна и продължи да се тъпче със следващата чиния тортиля, щастлив като дете.

— Здравсти, добре ли си? — изрекох в телефона, излизайки навън в студената нощ и наблюдавайки как дъхът ми се превръща в бели облачета пред лицето ми. — Всичко наред ли е?

— Напълно — отговори веднага тя. — Успокой се, за бога!

— Пишеш ми 911 — смотолевих и обвих с ръце тялото си. Божичко, наистина беше много студено. Почти чувах как майка ми ме пита къде ми е палтото. Вътре. Метнато на облегалката на стола ми. За разлика от онзи момент, когато се потях като прасе, докато седях с него в офиса на Джени. Въздиш. — Какво има?

— Ами, къщата ми определено не гори. Просто имам нужда от една услуга — изрече тя, като се прозя. — Утре вечер организирам едно събитие — коктейл за един от нашите клиенти от модната индустрия, та сме с една сервитьорка по-малко. Кучката, която бях наела, ме изостави заради някакъв шибан търг!

Свих устни и отбелязах:

— Не виждам каква връзка има това с мен.

— Може би, защото си напълно разорена?

Вярно. Бях напълно разорена.

— Искаш да го играя сервитьорка при теб, така ли? — Това сега какво беше — една брилянтна приятелка ми прави брилянтна услуга или поредното падение? Не бях много сигурна. — На коктейл?

— Аха — потвърди Джени. — Ще бъде страхотно. Съвсем изискан коктейл, скромнен, не повече от два часа в един жесток апартамент в Трибека. Изобщо няма да го почувстваш като работа. Просто ще се помотаеш за малко с няколко суперготини хора, в това число моя милост, и ще си тръгнеш оттам с няколко стотачки в задния джоб.

Май е брилянтна услуга?

— Освен това е коледно парти. Ти обичаш Коледа, нали?

Ясно. Брилянтна услуга.

— Просто трябва да поднасяш шампанско на хората, когато влязат. Буквално. Това е.

Е, все пак си е услуга.

— И... ммм... искам от теб да облечеш едно нещо.

Аха!

— Но е готино.

— Какво е това нещо, Джени?

— Много е готино! Само кажи, че си съгласна! Буквално ме спасяваш.

Опитах се да се сетя колко пъти съм виждала сервитьорки, облечени суперготино, но нещо не ми се получаваше. Може би защото никога не бях виждала сервитьорка, облечена суперготино. Но Джени имаше нужда от моята помощ, а аз — от парите, така че нямаше друг отговор.

— Разбира се, че ще го направя — рекох, като реших да не обръщам внимание на малко по-силния от обикновено възглас на

изненада. — Изпрати ми адреса с есемес и ще се видим там.

— Ти си страхотна! — изчурулика тя в телефона. — Утре в шест. Ще ти изпратя всички подробности. Обичам те, Анджи! Не, остави, ще се ожения за теб! След коктейла.

— Благодаря — промърморих и потърках полуголата си ръка, вторачена през витрината на ресторанта. Алекс продължаваше да яде, сякаш цял месец не бе слагал и хапка в устата си. От друга страна, знам, че не си падаше много по суши, а не се знае колко време е изкарал на супа от китайско фиде, преди бандата да припечели малко повечко пари. Япония може и да се е оказала малко коварна за него.

— Говори ли вече с него? — попита ме Джени. — Той предложи ли ти? Може ли вече да резервирам ресторант?

— Джени — отсякох със сериозния си глас, — стига вече с това!

— Все още смятам, че си струва да поговорите по този въпрос. Колко пъти ще ти повтарям, че имате проблеми с комуникацията?

— А аз колко пъти да ти повтарям да не си пъхаш носа в моите проблеми?

В отговор Джени се засмя. Беше почти невъзможно да я ядосаш, когато получаваше онова, което иска — което беше винаги и поради това твърде дразнещо.

— Окей, любовнице, утре ще поговорим повече. А сега трябва да отида да изям моя викинг.

— Зиги е от Швеция, не от Норвегия — изтъкнах очевидното. Предвид факта, че тя го чукаше вече близо четири месеца, човек би си помислил, че ще е изяснила поне някои основни неща, като например географията.

— Че има ли някаква разлика? — попита тя. — Както и да е, трябва да тръгвам. Зиги иска да направи вечеря. Дано само да не е онова ужасно фондю!

— Това пък е швейцарско — въздъхнах. — Е, до утре!

* * *

— Всичко наред ли е? — попита Алекс, докато се настанявах трепереща на мястото си. — Да не е подпалила къщата си?

— Засега не — промърморих и метнах палтото на раменете си. Това бе наказанието ми задето носех тениска — само защото с нея циците им изглеждаха по-добре. — Искан да работя като сервитьорка за нея на едно парти утре вечер.

— Дали не дават виза и за сервитьорки, а? — измърка той и потърка крака си в моя под масата. — Ще ти давам наистина големи бакшиши, да знаеш!

— Не мисля. — Брей, успях да изкарам цели трийсет секунди без да мисля за онази дума с „В“! Прехапах устни, загледах се в него как тъпче в устата си поредната хапка с пилешко и после изведнъж изтърсих: — Джени каза, че ще се ожени за мен — заради визата.

— Като сватбен подарък ще ти купя звукоизолиращи слушалки. — Поръси хапката си с червен пипер и я пхна в устата си. — Но ако това е единственият начин, по който можеш да останеш тук, ще гарантирам и за двете ви. Ще се жениш за Джени? Жестоко!

Едва не се задавих с превърналото се в ледена вода питие. Опитах се да не обръщам внимание на смразения си мозък.

— Значи в такъв случай да се ожения за Джени, така ли? — смотолевих.

— Анджела, лично ще те закарам до градския съвет! — отговори той, самото олицетворение на деликатността.

Чудна развръзка!

[1] M25 — магистрала (London Orbital) — най-външният обикалящ Лондон път. — Б.пр. ↑

[2] Значка, която се връчва от едноименната детска програма на Би Би Си на всички, гостували в нея или като признание за постижения в разглежданите от програмата области. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ти майтапиш ли ме?

Джени стоеше пред мен с усмивка, излъчваща надежда, и латексов костюм на френска камериерка в ръцете.

— Мислех, че това ще бъде модно парти — изрекох, стиснала здраво към гърдите си любимата си чанта, надявайки се, че светото присъствие на Марк Джейкъбс ще ме защити от униформата, която Джени размахваше пред мен. — Нямах ли си и пухкава опашка ведно с чифт дълги ушички към това?

Тя наклони глава настрани и огледа тоалета, сякаш си беше напълно нормален.

— Можеш ли да повярваш, че е взет в последния момент директно от дизайнера?

— Затова ли напусна другата сервитьорка? — попитах, предпазливо пробвайки тънката като лист найлонова материя на костюма между палеца и показалеца си. В мига, в който го докоснах, Джени го пусна. Страхотно! Сега си беше изцяло и само мой.

— Не.

— Джени, знаеш, че познавам когато ме лъжеш!

— Добре де, да. Каза, че била актриса, а не проститутка. — И праметна меката си, изправена коса през едното си рамо. Без характерните си къдрици Джени изобщо не приличаше на себе си, но иначе изглеждаше много лъскава и делова. Нещо, което би се постигнало трудно в костюм на френска камериерка. Червен пластмасов костюм на френска камериерка. — Аз се опитах да ѝ обясня, че в случая ще бъде сервитьорка, а не актриса, но това като че ли я вбеси още повече. Заради дизайнера е. Той е... хм-мм... голямо влечуго. Анджи, моля те, направи го поне за мен! Ще ти се реванширам! Моля те!

Изгледах я свирепо.

— А за Ерин?

Затворих очи.

— За Коледа?

Това вече беше удар под кръста. Това си беше буквално изнудване в стил „Ако ме обичаш, ще го облечеш“ и аз не можех да се защита по никакъв начин от него.

— Ако ме обичаш...

— Хубаво! — вдигнах ръка, за да я накарам да млъкне, а после вдигнах очи към небесата да ми дадат сили, докато Джени ме прегръщаше горещо. Наистина беше много силна за слаба жена. А аз бях много глупава за британска жена. — Направо не мога да повярвам, че ще го направя. Алекс ще падне от смях като разбере.

— Не мисля, че на света има нормален мъж, чиято първоначална реакция, когато види приятелката си, облечена така, е да се засмее — изгука Джени, грабна чантата ми и ме избута напред, за да се преоблека. — Със сигурност ще го отпишат от списъка на хетеросексуалните.

След като обелих от себе си всички зимни пластове дрехи в банята на тузарския апартамент в Трибека, аз се намъкнах в скандалния костюм и благодарих на бога, че си бях обула свестни бикини, тъй като през следващите три часа всички щяха да могат да ги видят. Доволно ухилена, Джени ми подаде черните си лубутенки и чифт мрежести чорапи.

— Нито едно от другите момичета няма да носи лубутенки — отбеляза тя, когато ме видя, че се стъписвам. — Те определено вдигат класата на костюма.

— Не обувките ме притесняват толкова, колкото чорапите — изръмжах, грабнах ги от ръцете ѝ и приседнах на ръба на ваната, за да ги обуя. — Класни, ама друг път!

Божичко, ама тази вана била много студена!

— И кой по-точно ще бъде на този коктейл? — попитах. Просто се нуждаех от уверение, че няма да бъдат майка ми, бившето ми гадже, някой от бившите ми началници и учителката ми по математика от девети клас. Защото в главата ми...

— Само някакви задници от света на модата — каза тя, махвайки пренебрежително с ръка. — Ерин се опитва да хване този тип за постоянен клиент. Управлява нещо като онлайн бутик или нещо подобно и каза, че ако организираме коледното му парти, ще получим неговия пиар. Между нас казано, мисля, че е голям перверзник.

— Не думай! — смотолевих и огледах тоалета си. Дълбок отгоре, къс отдолу, тесен навсякъде. Искаше ми се да си направя снимка и да я изпратя на адвоката Лорънс с надпис: „Това не е ли достатъчно невероятно за вас?“. Само дето бе много вероятно отговорът му да е „не“.

— Трябва да го облечеш и вкъщи и така да попиташ Алекс дали има нещо против да се ожени за теб — отбеляза Джени, стъвайки внимателно нормалните ми дрехи, след което ги сложи в една голяма чанта. — Обзалагам се, че няма начин да не получиш отговора, който ти трябва!

— Нали ти щеше да се жениш за мен? — попитах, хвърляйки един жалостив поглед към огледалото в банята. Черната очна линия и черешовия гланц за устни, които си бях сложила у дома, бяха изглеждали класически и елегантни с дънките. Сега обаче приличах на престояло твърде дълго време на витрината зайче на „Плейбой“. Ако Хеф ме видеше, веднага щеше да ме изгони от къщата. Има ли нещо по-вредно за самочувствието на една жена от това да бъде изхвърлена от откачен осемдесетгодишен старец?

— Страхотна си! — отбеляза Джени, подпря брадичка на рамото ми и се усмихна на съвместното ни отражение. Не може да се каже, че тази картинка ми харесваше особено, със или без лубутенки.

— Хубаво, защото официално свалям от дневен ред разговора за брак заради виза — промърморих и подпрях глава на нейната. — Ще измисля друг начин. Но при всички положения ще остана, гарантирам ти!

— Мисля, че първо трябва да убедиш себе си, а не мен — рече тя, целуна ме по бузата и ме плесна през задника. — Защото аз ти вярвам.

Добре, че поне една от нас двете ми вярваше.

* * *

С храбра физиономия и гол задник аз изпълзах от банята и се озовах право на коктейла. Хората вече бяха започнали да пристигат, което не ми предоставяше почти никакво време да се шмугна в кухнята и тайничко да гаврътна чаша шампанско за кураж. И как сега

ще се разхождам наоколо, облечена така? Когато случайно зърнах отражението на гърба си във вратичката на микровълновата, се почувствах още по-зле. Не само защото не попаднах на най-подходящия за тялото ми тъгъл, но и защото единственото, което се отразяваше там, бе сиренето от снощната пица. За части от секундата ми мина през ума да се насоча право към асансьора, преди да са пристигнали и другите гости, но не го направих. Защото Джени всъщност изглеждаше много притеснена. Защото ѝ бях дала обещание. И защото не знаех къде е скрила палтото ми. Затова, вместо да се втурна право към улицата, аз грабнах един поднос с шампанско, опитах се да забравя, че майка ми и до днес ми поднасяше по половин чаша чай, защото „не можело да ми се има доверие“, и се насочих към дневната. И макар да няхах никакво желание хората да оглеждат мен, няхах търпение да видя как точно изглежда един „моден задник“.

— Господи, боже мой!

Една крачка към партито.

Една крачка обратно към кухнята.

Очевидно „модните задници“ изглеждат точно като Сиси Спенсър.

* * *

Висока, руса и истински дявол. Това не беше на добро. Последният път, когато видях Сиси, тя се гърчеше от ярост, окъпана в кафе с лед. Което аз бях блиснала срещу нея. Сиси беше асистентка на бившата ми редакторка от списание „Look“ и бе превърнала съсипването на живота ми в своя главна цел. Вярно, че не бе смогнала да съсипе целия ми живот, но със сигурност успя да унищожи целия ми гардероб. О, да, освен това даде всичко от себе си аз да изгубя работата си, тъй като беше забравеното от бога дяволско изчадие на собствените на списанието. Ироничното бе, че доста по-подходящото име за Сиси също започваше със „С“, обаче майка ми никога не би ми простила, ако го изрека публично.

— Боже мой, Анджеела! — повлече се след мен Сиси, сложила кльощава ръка върху плоските си гърди и смееща се с цяло гърло, сякаш сме стари дружки. — Виж се само как изглеждаш!

Заковах се на място. Да, вижте ме само как изглеждам. Тя стоеше пред мен в дълга до земята червена вечерна рокля с една презрамка, косата ѝ метната върху другото рамо като леден водопад от руси къдрици, устните ѝ — с деликатно червило в същия нюанс като роклята ѝ, открояващо още повече перфектното ѝ порцеланово лице. А аз стоях срещу нея в евтиния си, лъскав пластмасов костюм на френска камериерка, със собствено ръчно издухана коса и най-обикновен гланц за устни на „Лореал“. Въздиш. Наистина нямаше какво да ѝ кажа.

За щастие тя пък имаше много какво да ми каже.

— Удивително нещо е съвпадението — започна, поставяйки върху рамото ми изпълнената си със злоба ръка. — Точно онзи ден си мислех за теб. Осъвременявах списъка на Мери за коледните поздравления.

— О!

— И те изтрих от него.

— Ясно.

Предположих, че иска да каже, че няма да получи коледна картичка от Мери, но дори и да имаше предвид действително, физическо изтриване от света, пак нямаше да се изненадам.

— Предположих, че вече си напуснала страната. Побягнала си обратно в Англия или нещо подобно.

— Ъхъм.

— Може би, защото нямаш работа?

— Схванах.

— Защото те уволнихме?

Вече съжалявах, че преди пет минути не изчезнах оттук, както възнамерявах.

— Но виж се сега! — продължаваше да се лигави тя. Зад нея вече се бе събрала малка тълпа нейни дружки, наслаждаващи се на представлението. — Отново работиш. Е, като сервитьорка. Облечена като проститутка.

Лошо бе, че бе напълно права.

Но не възнамерявах да ѝ направя удоволствието да се държа като Чарли Шийн, нищо, че идеята да я заляя с всичкото шампанско от подноса, а след това да я пребия от бой със самия поднос ми се струваше крайно изкусителна. В крайна сметка беше Коледа, а и не исках заради мен да уволняват Джени. Или да отида в затвора. Не бях

много сигурна дали в Ню Йорк имат смъртно наказание или не. Не знаех също така и дали в тукашните затвори сервират коледна вечеря. Иначе бих имала достатъчно основания за един хубав побой. „Но, Ваша милост, тя и без това си беше мръсна кучка“ — бих казала пред съдията. Обаче не. Налагаше се да се правя на по-умната и да отстъпя. Макар че никак не ми беше приятно.

— Здравей! — лепнах любезната си физиономия аз и се усмихнах. Но дори и маслото би замръзнало от погледа ми. — Шампанско?

— Какво си му направила? — Тя неохотно пое една от моите чаши и я подуши подозрително.

— О, Сиси! — Опитах се да се изсмея, но май по-скоро прозвуча като изхълцване. — Това е просто шампанско. Приятна вечер!

Усещайки, че съдържаността ми се изпарява, аз се завъртях внимателно на взетите назаем обувки, като внимавах да не изкълча нараненото си коляно, и се насочих право към кухнята, като по пътя се разминах с друга френска камериерка. Тя ми се усмихна окуражаващо и аз ѝ върнах усмивката. Солидарност, сестро.

След като вратата на кухнята се затвори след мен и ме скри от Сиси и всички останали помощници на Сатаната, аз си позволих да издам един контролиран (надявам се) писък, сригах един празен кашон под масата и затръшнах една вратичка на шкафа. Почувствах се доста по-добре. Вярно, не чак толкова добре, колкото бих се почувствала, ако бях плиснала шампанското в очите ѝ, но все пак добре. Просто не достатъчно добре. Била съм принуждавана да прибегна до насилие само два пъти през живота си, но се опасявах, че изляза ли, ще ги направя свещеното число три. Юмручната разправа бе започнала да ми се превръща в навик.

— Хей, добре ли си? — надникна в кухнята Джени и избута невинния кашон на мястото му под плота. — Забелязах, че доста бързо се изнесе обратно в кухнята.

— Спомняш ли си приятелката ми Сиси? От списание „Look“? — попитах.

— Сиси? — сбърчи красивото си чело Джени. — Приятелката ти ли? Не беше ли онази, която ти направи онези мръсотии в Париж?

— Същата — потвърдих. — И уреди да взривят куфара ми.

— Роклята ми... — хвана се за сърцето Джени. Да, моментът бе труден и за двете ни.

— Да. Е, тя е навън. С дългата червена рокля.

Джени Допее бе от хората, чиито емоции се четяха директно по лицата им и които не ги биваше никак в камуфлажа. През следващите трийсет секунди тя бе потънала в гробовно мълчание, но през това време успя да премине през объркване, шок и скръб (за геройски загиналата рокля), достигайки накрая до неконтролируема ярост. Подаде глава през вратата, а когато отново се обърна към мен, изглеждаше още по-бясна и от преди — ако това изобщо беше възможно.

— Халстън, нали? — попита. — Онази в роклята на Халстън?

— Нямам представа. — Обичах модата, но докато не видех етикета, не можех да разбера каква марка е дрехата. Виж с обувките беше друга работа — тях ги познавах отдалече. — Но е дълга, червена и с едно голо рамо.

— Да, значи Халстън — кимна Джени. — Мамка му! Ще бъде непоносимо да сторя такова нещо на подобна рокля!

В главата ми звъннаха предупредителни звънчета.

— Какво да сториш? — Протегнах ръка, за да хвана приятелката си, но тя беше по-бърза от мен. — Джени, къде отиваш? — просъсках, докато тя се измъкна от ръката ми и се върна на партито със зловеща усмивка на лице.

За миг не успях да помръдна от мястото си. Но какво смята да прави, за бога? Грабнах малък поднос с хапки, най-вече за да имам с какво да се отбранявам, когато нещата загрубеят, и се хвърлих отново в мелето.

Джени вече се намираше точно в средата на кръга приятели на Сиси и, за разлика от мен, изглеждаше изцяло част от тях. Колкото и да мразех най-надутата и злобна секретарка на света, не можех да не ѝ призная, че изглеждаше великолепно. Продукт на няколко поколения богаташи от Горен Ист Сайд, тя беше висока, елегантна, руса и направо родена за дизайнерски дрехи. За съжаление точно този вид наследство вървеше с плосък гръден кош и костеливи рамене. Раменете на Сиси бяха толкова костеливи, че непрекъснато ѝ се налагаше да ги прикрива с шалчета. Но пък Джени... Джени беше богиня. Благословена с краката на пони шампион, разкошна блестяща

кожа и способността да предразполага абсолютно всички, ако аз имах нейните природни дарби, бих била (1) абсолютна кучка и (2) съпруга на милионер още от осемнайсетгодишна възраст. Но Джени използваше силите си само за добро. Е, доброто е относително, нали така? Ако питате мен, Джени беше бял рицар, но имах усещането, че всеки момент Сиси щеше да разбере какво става, когато си навлечеш гнева на Дженифър Лопес. И въобще не ме интересуваше, че другата Дженифър Лопес бе една от най-прочутите певици на света — тя нямаше и грам от излъчването и красотата на моята приятелка! Сега обаче бях твърде уплашена, за да гледам. Почти.

— Много се радваме, че успя да ни вместиш в програмата си, Сесилия! — гукаше Джени, обгърнала кльощавите рамене на Сиси. — Тази вечер е много специална за нашия дизайнер!

— Томас е един от любимите ми дизайнери — лигавеше се Сиси, пърхайки с клепки по посока на ниския, подобен на глист и абсолютно отблъскващ мъж с грозно боядисана черна коса, застанал в средата на стаята. Томас, чието име в тези среди се произнасяше, разбира се, като „Тоу — маа“, не носеше нито един елемент от собствените си дрехи. Беше облечен в червен латексов костюм на Дядо Коледа. С изрязани бузи на задника. Доколкото ми е известно, костюми, изрязани на подобни места, са по-известни в един друг бизнес. Защото Дядо Коледа няма как да носи подобни панталони — не биха били никак удобни на Северния полюс. До този момент не бях зървала великия дизайнер, но вече ми стана ясно защо бях облечена като евтина проститутка. Поне не бях най-зле облечената личност в тази стая. Никога досега Коледа не ме бе правила толкова тъжна.

— И аз много се радвам, че успях да дойда — празниците са много натоварено време — тъкмо казваше Сиси, умилквайки се пред Джени. — Всичките тези партита, коктейли, пътуването, пазаруването — същински хаос!

— Напълно си права! — кимаше съчувствено приятелката ми. — А пазаруването е най-лошата част от всичките.

— Няма съмнение. Мразя да пазарувам, когато не е за мен. — Да, никой не се радваше на Сиси толкова, колкото самата Сиси. — Затова мразя Коледа!

Да, значи беше вярно — тя е самият дявол. Омекотих удара от тази новина с шепа хапки от подноса си.

— Не трябва да ядеш от тези неща! — изсъска в ухото ми друга сервитьорка, минаваща покрай мен с чаши шампанско. Свих рамене и отстъпих няколко крачки назад. И без това нещо ми подсказваше, че от тази работа няма да забогатя — поне да си взема полагаемото.

— Дааа, това е толкова... — размахна неопределено ръка Джени колкото й бе възможно по-съчувствено. И без да иска изля чаша червено вино точно върху предницата на роклята на Сиси. — О, боже! Господи!

Писъкът, който излезе от гърлото на Сиси, би могъл да накара дори Дева Мария да започне преждевременно да ражда. И нямаше да има никакво време да се напъха в онзи обор. Магаренцето щеше да бъде принудено да влезе в ролята на акушерка. Не можех да повярвам, че Джени Лопес е поднесла една дизайнерска рокля в жертва на великия бог на женското отмъщение. Задъвках едно фъстъче с глазура уасаби. Дааа, това определено беше по-хубаво и от кино.

— Но това е архивна Халстън! — просъска Сиси. — Трябва да я върна на пиар отговорничката!

— Сабрина ли? — повдигна вежди Джени. — Една от най-добрите ми приятелки. Ще й звънна. Не се тревожи. Всъщност нека те компенсирам. Отзад имам няколко от моделите на Томас от най-новата му колекция. Мислех да помоля един модел да излезе с тях по-късно, но мога ли да се надявам, че ти ще облечеш един от тоалетите заради мен? Знам, че Томас ще бъде на седмото небе. Ти имаш буквално перфектна фигура!

Сиси зяпна като рибка гупи. Хубави зъбки. И честно да си призная, изобщо не очаквах подобна развръзка. Какъв вид по-точно ще да е това отмъщение, щом позволява на Сиси да облече красива, уникална дизайнерска рокля, която никой досега не е виждал?

— Кой, аз ли? Да облека чисто нов модел на Томас? — ахна Сиси. — Къде мога да се преоблека?

Като най-новия член на сайта „Объркана.ком“, аз проследих Джени как насочва Сиси по посока на една от спалните — но точно преди да изчезнат зад тежките бели врати, тя ме дари с една дяволита усмивка и повдигна вежди в безмълвно обещание. От нея би могло да стане перфектния злодей от филм за Бонд. Какъв беше зловещият й план? Може би смяташе да натопи главата на Сиси в тоалетната чиния и да пуска върху нея водата многократно, докато аз стоя отпред и пазя

на вратата. Запитах се дали не е останало още малко време да променя списъка с коледните си желания и да поискам от Дядо Коледа тази година една мокра Сиси. С радост бих заменила този подарък с желанието си за нова спирала. Да бе, честна дума!

— Част от мен е убедена, че тя ще излезе от онази врата чисто гола — измърка нечий познат глас зад мен. — Би запалила и куче, за да привлече вниманието на хората, ако сметне, че ще свърши работа.

Обърнах се и едва не изпуснах подноса си. Точно пред мен стоеше двойничката на Сиси. Същите дълги крака, същата руса коса, даже същите леденосини очи, но вместо да ме пронизват със злия еквивалент на погледа на Грижовните мечета, нейните сини очи изглеждаха просто уморени и отегчени. При по-близък оглед тази Сиси се оказваше не чак толкова плашеща. Сложната сплетка на косата бе заменена от свободно спускащи се къдрици, а привличащата всички погледи червена рокля бе отстъпила пред класическа черна вечерна рокля с шлейф. Все така зашеметяваща, но по „Боже, изглеждаш страхотно“ начин, а не по начин „Боже, не ми кради душата“. Малка, но съществена разлика.

— Аз съм Делия — каза тя и подаде ръка и аз не можех да не забележа липсата на маникюр. Възможно ли бе този клонинг на Сиси действително да си изкарва хляба с честен труд? — Живата кукла Барби е моя сестра. Всъщност близначка. Наказание за греховете ми.

И внезапно всичко се навърза. Разбира се, близначката на Сиси. Как така не съм знаела, че Сиси има сестра? Е, не че непрекъснато ходя по коктейли...

— Приятно ми е, аз съм Анджела — кимнах, хванах ръката ѝ и я стиснах, както е традицията между нормалните човеци. — Двете със Сиси някога работехме заедно. Почти. Защото, ами... нейното надали би могло да се нарече точно работа.

Очите на Делия проблеснаха с разбиране и аз се приготвих за плесница. Защото беше едно да се отнасяш с пренебрежение към сестра си, а съвсем друго — някой страничен да го прави вместо теб. Тя вдигна ръка, но преди да успее да се сниша, бях притисната с топла прегръдка, а сухият ѝ глас се разтресе във величествен смях.

— Анджела Кларк! — извика тя, бутна ме лекичко назад, за да ме огледа, а после ми хвана ръцете. Аз изпуснах подноса си, но все пак

успях да остана в права позиция, така че си го броих за победа. — О, боже! Аз много те харесвам!

Замръзнах, широко ококорена, и приех прегръдката.

— Ами, благодаря?

— Не, сериозно! — Ръцете на Делия стискаха доста яко. — Много те харесвам! Преди непрекъснато четях блога ти! А когато дядо го спря, му заявих, че никога повече няма да му проговоря!

Дядо. Дядото на Делия беше и дядо на Сиси. Който пък бе Боб Спенсър, собственикът на моята предишна фирма — „Спенсър Медиа“. Който ме бе уволнил, след като прочете един конкретен имейл с малко цветисти фрази и други колоритни епитети, описващи неговата малка принцеса. Всеки един от които беше напълно оправдан, но въпреки това надали са мнозина онези, които ще се радват да видят своята радост и гордост описана като „луда психарка, която трябва да бъде пребита до смърт с лъжица“. Нищо, че беше вярно.

— Благодаря?

И пак.

— Знам, че това надали ти помага, но трябва да знаеш, че много съжалявам — наясно съм каква кучка може да бъде сестра ми — заяви Делия, като най-накрая пусна ръцете ми. Колкото и да изглежда странно, това не ми позволи да се отпусна. — Веднъж, когато бяхме в гимназията, тя се престори на мен, за да си уреди среща с един тип. Представи си изненадата ми, когато, връщайки се на училище в понеделник сутринта, установих, че съм си изгубила девствеността, докато смятах, че съм в Хамптънс и уча.

— Брей, ти сериозно ли? — Това си беше вече истинско зло. Може пък Джени да се бе сдобила със сериозна съперница за злодейската роля във филма за Бонд. — Но как е възможно толкова млад човек да бъде толкова лош?

Делия сви рамене и отбеляза:

— Тя не искаше да се сдобива с репутацията на леко момиче, затова ми я лепна на мен. Трудно може да се нарече най-добрият подарък за рожден ден, който някога съм получавала. Честит шестнайсети рожден ден, Делия! А аз й купих талисман от „Тифани“

— И не й скрита задника? — възкликнах изумено. Ако бях аз, най-малкото бих я убила. В най-буквалния смисъл на думата.

— Да живееш като добър човек е най-доброто отмъщение — отговори Делия. — Или поне така казват. В случая на Сиси това означава просто да не ѝ обръщаш внимание. Няма никакъв смисъл да влизаш във война с човек като нея, била тя твоя сестра или не. Лично аз не бих хабила сили за нея.

— Ти си моят герой! — изрекох напълно искрено и поставих ръка на рамото ѝ. — Напоследък имам известни проблеми с контролирането на яростта си и, ако трябва да бъда честна, все още се чувствам неспокойна, когато съм в една стая с нея.

— О, чувствай се свободна да я фраснеш в лицето! — усмихна ми се доволно Делия. — След всичко, което ти стори, това е най-малкото, което заслужава. Иначе какво работиш сега?

Сведох очи към тоалета си, а после ги вдигнах отново към Делия.

— Ясно.

— Да.

Помълчахме неловко известно време, докато се опитвах да измисля да ѝ кажа нещо, което не включваше омразата ми към сестра ѝ. Все пак това бе сезонът на добрините, нали така.

— Пак Коледа, а? — отбелязах и кимнах по посока на черната латексова елха в ъгъла на стаята. Нямаше никакво съмнение, че вкусовете на Томас клоняха към по-екзотичното, но пък присъствието на елха винаги ми е повдигало настроението, независимо каква беше тя. Миниатюрните топчици, подозрително напомнящи за едни други топчици, ме накараха да се поизчервя, но в крайна сметка всеки с вкуса си. — Някакви интересни планове?

— Просто да изкарам Коледа — отговори Делия и ми се усмихна изтощено. — Направо не мога да повярвам, че измина още една година. Бях се заклела, че до Нова година ще се стегна, но ето ме отново на същото положение. Все още работя за деденцето, все още съм под неговото зорко око.

— Ти работиш за Боб? Искам да кажа, за господин Спенсър? — поправих се бързо аз. Малко вероятно бе с него да сме останали на „ти“ и на малки имена. — И ти си в „Спенсър Медиа“, така ли?

— Да, за Боб — кимна тя. — Но не и за „Спенсър Медиа“. Той има цял куп други фирми, най-вече за недвижими имоти. В този бранш

съм от няколко години. Точно сега се занимавам с един жилищен комплекс в Бруклин.

— Аз също живея в Бруклин! — възкликнах. Е, може би не беше необходимо да звуча толкова развълнувана за малкото общо между нас, но все пак беше нещо общо. Стана ми приятно. — Иначе харесва ли ти? Имам предвид бизнеса с недвижими имоти?

— Всъщност исках да работя в издателството — призна си тя. — Но, разбира се, Сиси първа се намърда там. Сесилия винаги се намъква първа, независимо къде. А след като тя е пристъпила вече един праг, аз нямам желание да я следвам, пък и тогава ми се щеше да поуча още малко, да взема магистърската си степен. А тя се хвана директно на работа.

— Ако това ще ти помогне, трябва да знаеш, че тя не стои особено дълго на работа — отбелязах, спомняйки си колко пъти съм попадала на телефонния ѝ секретар, когато звънях на Мери, нашата шефка. — И не може да се каже, че обича особено работата си.

— Да, това го знам. Но не обичам да се съревновавам с нея. Това е проблемът, когато си добрият близък. Когато иска нещо, тя винаги играе мръснишки, а аз не бих могла да спечеля в подобна игра.

— Но мисля, че в случая ще се изкефиш — докоснах я по ръката аз и кимнах по посока на вратата на спалнята. — Само гледай какво предстои!

Първа се появи Джени, със самодоволна усмивка на лице. Изглеждаше така, сякаш току-що е направила един бързак с Броди Купър. Но още по-добре от това. Защото следваше нещо, на което всички щяхме да можем да се насладим. Тя се отдръпна, за да разкрие една много горда, много надута и много почти гола Сиси Спенсър.

— В името божие! — простена Делия, когато сестра ѝ се появи в целия си блясък.

След като Сиси се озова в средата на стаята, видях, че все пак носи нещо. В мига, в който зърнах тоалета ѝ, без да съм виждала преди творбите му, разбрах, че той е на Томас. Бялата копринена рокля бе смъкната изкусно от едното ѝ рамо, разкривайки сутиен, който не ставаше за носене, а самата материя на коприната изискваше отдолу да има или прашки с телесен цвят, или нищо. Сиси бе предпочела второто. Това беше модерният шивашки еквивалент на Новите дрехи на царя, а Сиси бе същинска царица.

Но очевидно и това не ѝ беше достатъчно. Под ръководството на Джени тя се завъртя пред всички ни, което ми позволи да видя черешката на сладоледа на този тоалет. В предната част на роклята беше шампован огромен черно-бял мъжки член. Сериозно ви казвам! Така Сиси носеше в общи линии една прозрачна тениска с картинка на член върху нея. Томас, ти си истински майстор! Джени, ти си гений!

— На мен ли ми се струва или... — започна Делия.

— Не, не ти се струва — прекъснах я аз. — Изобщо не ти се струва!

— Делия! — заклати се Сиси към сестра си, надута като пуюк и всъщност съвсем трезва. — Ти дойде? Ти никога не идваш.

— Томас купува един от моите апартаменти — поясни Делия, без да обръща внимание на факта, че сестра ѝ стоеше насред едно много бляскаво коледно парти деветдесет и девет процента гола. — Реших да си покажа лицето. Хубаво е, че ти поне показваш всичко останало.

Не можех да не си представя колко ли е странно да наблюдаваш близначката си, твоето пълно копие, да се разхожда наоколо с официална коктейлна рокля на партито, на което си и ти. Все едно навсякъде, където отидеш, да имаш със себе си едно дразнещо криво огледало. А тази вечер това огледало беше и леко перверзно. Никак не ми се искаше да съзерцавам циците ѝ, но в случая няхах никакъв избор. Джени стоеше зад нея и изглеждаше като котка, докопала сметаната. А след това подправила сметаната с киселина, за да я поднесе на Сиси.

— Знам, че роклята ми е зашеметяваща — обърна се към мен Сиси, — но би могла да бъдеш малко по-дискретна, докато ме оглеждаш. Какво става? Да не би да ти е писнало да превръщаш хората в обратни?

— Много красива рокля — казах, едва сдържайки кикота си, но нещо подобно все пак успя да се изплъзне от гърлото ми. — Изглеждаш очарователно.

— Именно! — отсече през свити устни тя. — А какво става с онзи тип, дето се виждаше? Алън ли беше?

— Алекс — отговорих и си поех дълбоко дъх. Опитвах се да си внуша, че наистина няма значение какво ми говори тя. Тя се разхождаше пред хората почти гола, но пак продължаваше да ми се прави на важна. Не можех да не се възхитя поне мъничко на

самочувствието ѝ. Или, по-точно казано, бих ѝ се възхитила, ако не беше самият Сатана.

— Да бе, Алекс. Изхвърли ли те вече, или продължава да те чука благотворително?

Джени буквално се отдръпна от ужас, сякаш я бяха ударили, но преди да успее да нанесе удара си, се намесих аз. Тази битка си беше моята.

— Както добре знаеш, Коледа е време за благотворителност, а не за изхвърлянето ѝ — отговорих, любезно усмихната. — Така че все още сме заедно, благодаря.

— Сигурна съм, че съвсем скоро ще му писне от теб — сви рамене Сиси. — Трябва да ми дадеш номера му. Аз все още работя в медиите. Бих могла да помогна на бандата му.

— Бандата му не се нуждае от помощ, пък и аз все още работя в медиите. — Вярно, че това беше леко преувеличено, но какво толкова — семантика.

— Само защото не можах да накарам британския ни клон също да те изхвърли — изсъска тя и ме изгледа от горе до долу. — Всъщност направо не мога да повярвам колко лесно се оказа да ти пресека всички пътища към намиране на работа. Може би защото от теб не става нищо, а? Е, в случая ще ми отнеме малко повече да те изхвърля от... каквото и да е това — обгърна с жест на отвращение тоалета ми — защото обикновено не се занимавам с наемането на прислугата, но ми дай само два дена и ти пак ще бъдеш на улицата. За пореден път.

— Да ми пресечеш пътищата към намиране на работа ли? — примигнах неразбиращо аз.

— Е, може и да не съм точно аз — подметна саркастично Сиси. — Може би всички издатели в Ню Йорк са се наговорили да не те приемат, защото не разбираш и една думица както трябва.

Значи това била причината, поради която никой не желал да ме вземе на работа. Не защото не ставам, а защото Сиси се е намесила.

— Ти нормална ли си? — намеси се сестра ѝ, преди да съм успяла да си възвърна дар слово. — Сериозно те питам, какво ти става на теб, бе? Защо винаги трябва да имаш враг?

— Гледай си шибаната работа, Делия! — срязва я сестра ѝ. — Тя ме заля с кафе!

— Но ти ме уволни! — изкрещях аз, без да успея да се сдържа. Спокойно, Анджела, спокойно! — И взриви обувките ми! И си абсолютна крава!

— Аха, значи съм крава, така ли? — срязва ме тя. — Не знаех, че изработват дизайнерски дрехи в големи размери.

— Не съм те нарекла дебела, просто ти казах... — И изведнъж в съзнанието ми плъзна червена мъгла, лишавайки ме напълно от способността да подреда и едно просто изречение. Нямах как да се наслаждавам на това, че крециш на някого, когато той се оказва прекалено глупав, за да схване какво му казваш. — Казах ти, че си идиот! — завърших.

Погледнах към Делия. Тя погледна към мен. Аз погледнах към Джени. Тя погледна към Сиси. Сиси пък изглеждаше напълно доволна от себе си. Както го виждах аз, имаше само два начина за изход от създалата се ситуация. Бих могла да се покажа като по-умната, да се обърна и да напусна партито с високо вдигната глава. Или бих могла да зашлевея плесница на тази кранта.

— Съжалявам, Джени, но трябва да тръгвам — изрекох с извинителен тон, събух обувките ѝ и ги взех в ръка. Засега по света нямаше данни някой да е успял да се измъкне отнякъде бързо в обувки на Кристиан Лубутен. — Наистина много съжалявам, че се налага да те изоставя.

Но преди Джени да бе успяла да каже каквото и да било, Сиси се изкиска зловещо и отбеляза:

— Хей, ти сигурна ли си, че можеш да си позволиш да изпуснеш някаква работа? Освен това тези обувки със сигурност не са твои! Кристиан Лубутен би ги хвърлил в огъня, но за нищо на света не би позволил точно на никаквица като теб да носи обувките му!

Това вече беше огромна грешка. Обиждайте ме, уволнявайте ме, но никога не нападайте обувките ми! Дори и да са под наем. Освен това историята знае, че съм най-опасна именно с чифт лубутенки в ръка. Но тъй като вече бях извършвала едно умишлено престъпление с обувки, този път реших да променя тактиката — грабнах една чаша червено вино от минаващия край мен поднос и се прицелих.

— Не и роклята! — изпищя Джени, втурна се напред и застана между мен и Сиси. — Сритай ѝ задника, но не прави нищо на роклята!

Спрях се. От една страна, наистина много ми се искаше да ѝ плисна това вино в лицето. От друга, не исках да уволняват Джени.

— Анджела, подай ми виното — намеси се Делия и пое чашата от ръката ми. — Просто я удари. Всички знаем, че си го заслужава!

— Ха, тя не може да удари дори муха! — изрече самодоволно Сиси иззад разперените ръце на Джени Лопес. — На никого не му пука за теб, Делия!

— О, Сиси! — измърках и изчаках Джени да се отмести, Делия да престане да се черви и всички присъстващи на купона да вперят погледи в нас. — На никого не му пука за *теб*! И точка!

И после ѝ забих един як юмрук в лицето.

ПЕТА ГЛАВА

— А после Джени бе принудена да ме уволни, обаче всичко беше окей и тя каза, че е окей, а след това ми извика такси, обаче не мисля, че я болеше много, защото носят й нито кървеше, нито нищо, но... боже мой, Алекс! — Пауза за поемане на дъх. — Аз я ударих!

Седях си на нашия диван с купено преди малко пакетче замразен грах върху юмрука, предназначено да ме накара да се почувствам по-скоро като голям човек, отколкото за някакви други цели, и разказвах на Алекс историята си за това как бях посякла втория си дракон.

— Тази работа с удрянето на хората... — отбеляза той, задържа пакетчето с грах върху юмрука ми с едната си ръка, а с другата отметна косата от челото ми — смяташ ли, че е нещо, за което трябва да се притеснявам?

— Не мисля. Винаги става въпрос само за женски бой — отговорих, кършейки пръсти. Не ме заболяха, но за всеки случай изохках. — И не мисля, че имаш повод да се притесняваш за прояви на домашно насилие от моя страна. Засега.

— Много ми харесва, че си феминистка! — отсече той, залепи ми една целувка на челото и отиде до хладилника, за да донесе още бира. Защото имах нужда от още бира. — И се запозна със сестра й, значи? И тя не е кучка?

— Изобщо не е — поклатих глава. — Даже е много приятен човек. Може да я поканя за приятел във фейсбук.

— Странно момиче си ти! — Той застана пред мен, държащ една кутийка „Корона“, и се вторачи в трескаво блесналите ми очи. — И за да си изясня нещата докрай, значи Сиси Сатаната е била гола по време на женския бой, а ти си била облечена с... това?

Аз, разбира се, си бях все така с разкошната пластмасова униформа.

— Не беше съвсем гола — признах. — Честна дума.

Само един мъж би могъл да определи подобна ситуация като секси. Ако някой беше подмамил Крейг да му заби юмрук в лицето,

Алекс щеше да го удари първи, а после щеше да донесе бира. Е, и на мен ми донесе бира.

— Тук обаче пропускаш един ключов момент! — изтъкнах. — Тя не само ме уволни, а сега ми пречи да си намеря друга работа! Именно Сиси е причината, поради която сега трябва да подновявам визата си. Тя е причината за всичко, което ми се случва сега. Тя е причината за всичките ми проблеми с визата.

— Нали нямаше проблеми с визата? — изгледа ме Алекс.

— О, ами да... — побързах да замажа положението аз. Сега наистина не беше моментът за този разговор. — Просто... за разни неприятни неща...

— Ти си голям песимист — рече той, отпусна се обратно на дивана и ме прегърна много, много внимателно, като се стараеше да не докосва раните ми. — А сега охлади страстите. Просто изчакай до Коледа, а след това ще измислим нещо. Никой не е в състояние да се справи с подобни неща по празниците — мозъкът му вече е във ваканция.

Знам, че единственото, което трябваше да направя, е да седна с приятеля си и да му обясня точно какво става, да му кажа точно какво са казали от имиграционните служби и въобще — да проведем смислен, зрял разговор. Но сега бях прекалено уморена и прекалено бясна на Сиси и... добре де, търсех си извинения. Освен това усещах, че някак си олеквам в този костюм, с който бях облечена по неволя, затова, вместо да проведем зрял разговор със зрелия си партньор за назрялата при мен ситуация, аз го оставих да ме прегърне и продължих да се цупя. Утре ще говоря с него. И ще започна да проучвам различните варианти за визата. Ще оправя цялата каша. Веднага след като изгоря костюма на френска камериерка.

* * *

След една дълга събота, отдадена на проучвания, разходки из „Гугъл“, гледане на „Истинска кръв“ и мислене за пица, най-сетне успях да се надигна, за да се приготвя за коледното парти на Джени. Или, ако трябва да бъда политически и културно коректна, за празничното парти на Джени. Обаче мен никога не ме е бивало в

коректността, когато става въпрос за един пухкав чичко в червен костюм и голям кош с подаръци, затова направо си се подготвих за Коледа. Добавих взетите от Джени обувки (още едно носене няма да им навреди) към роклята си от червена коприна на Марк Джейкъбс и атакувах лицето си с ружа. Старата два сезона (следователно древна) рокля бе един от малкото оцелели тоалети от гардероба ми преди Париж, но за мое щастие беше идеална за коледно парти. Рубиненочервена, с малки бухнали ръкави и тясна талия, която въпреки всичко позволяваше преяждането с пайове с кайма. Тези пайове ги бях направила аз.

Освен това абсолютно категорично и стопроцентово бях планирала да разговарям с Алекс относно моя визов проблем. Даже бях извадила писмото от чантата си, за да му го покажа, обаче той бе излязъл рано сутринта (от негова гледна точка) и се бе върнал преди малко, когато вече трябваше да се приготвяме за партито. Така бе осуетил плановете ми. И сега щеше да ми се наложи да събирам нов кураж за утре. И под събиране на нов кураж имам предвид да обърна два коктейла с бяло вино. Каквото и да бяхме преживели заедно, колкото и да бях сигурна, че ме обича, в главата ми все пак си оставаше онзи тъничък гласец, който нашепваше, че той се радва на моето заминаване у дома. Че се радва, че аз ще го оставя и той ще бъде свободен. А този тъничък гласец можеше да бъде заглушен само от две неща — целувка и пиячка. А по време на целувката по принцип не бе удобно да се говори.

Това беше същият гласец, който редовно ми повтаряше, да, изглеждаш дебела в тези дънки и, не, червеното червило изобщо не отваря лицето ти, а те прави да изглеждаш като уличница. Мразех този гласец. Звучеше отчасти като майка ми, отчасти като учителката ми по биология от девети клас и отчасти като Джереми Кайл. Съжителството с Джени наистина ми бе помогнало да върна Гласа обратно в кутията, където му беше мястото, но точно сега бе решил да звучи високо и ясно. И така, аз сторих онова, което би сторила всяка добра англичанка — тоест, игнорирах го напълно, избутах го назад, много назад, докато накрая не се превърна просто в едно неприятно чувство в стомаха ми, а не в ревящ звяр в ухото ми. Джени би ми казала, че единственият начин да го накарам да млъкне е да погледна проблемите си очи в очи. Но Джени беше американка. Затова сега аз предпочетох безмълвно да

се надявам, че Гласът ще си отиде сам, също като средно голямо паяче или странен обрив на едно специално място. И тъй като за тази събота вечер просто не можех да сторя нищо повече за визовия си проблем, реших да го добавя към всички останали. Не е ли по-добре да си предизвикам язва с много проблеми, вместо само с един, а? Така. За следващите дванайсет часа няма да се притеснявам за нищо. Това е. Готово. Почти.

— Готова ли си?

Алекс се бе постарал извънредно за това парти. Не само бе измил и сресал косата си, но и бе облякъл костюм, риза и вратовръзка. Бях забравила, че има костюм, риза и вратовръзка. Изглеждаше толкова добре с него, че чак се почувствах глупаво. Костюмът и вратовръзката бяха черни и тесни, ризата беше бяла и бляскава. Ако беше жена, сигурно сега щеше да се завърти на високите си токчета, но тъй като беше просто мъжествен мъж, в момента нахлузваше черните си маратонки. Които не би трябвало да си вървят с този тоалет, но за огромна завист на една дама, принудена да се мъчи на много високи токчета, той изглеждаше страхотно.

— И кои други ще бъдат на това парти? — попита Алекс, когато затворихме вратата зад нас и аз усетих ледения полъх на Ню Йорк върху голите си бузи. Поне тази вечер пострадалите бяха само бузите ми. Иначе да живееш близо до вода беше прекрасно. Разполагахме със страхотен изглед към Манхатън, а през лятото беше истинско удоволствие да седнеш на покрива с чаша вино и лекия бриз в лицето ти. Но през зимата този лек бриз се превръщаше в бръснещи остриета върху кожата плюс няколко напуквания за разкош.

— Голяма тълпа или само близки приятели? — продължи да разпитва той, като хвана ръката ми и я стисна лекичко, преструвайки се, че не е ужасен и от двата варианта.

— Нали я познаваш Джени — отбелязах и стиснах неговата в отговор, опитвайки се да върна живота в замръзналите си пръсти. — Сигурно е поканила всички хора, които познава. Да се надяваме само, че няма да се изтърсят наведнъж.

— Хубаво. Както дойде — отговори той и бръкна в джоба си за метрокартата. — Не съм я виждал от цяла вечност.

Беше много мило от негова страна да се преструва, че му е все едно. Много добре знаех, че той се ужасява от най-добрата ми

приятелка и от тълпите като цяло. Алекс бе в състояние да забавлява хиляди хора от сцената, но партитата го караха да се чувства неудобно. Не че му личеше — влизаше, усмихваше се на всички, разговаряше учтиво и по хиляди теми с всички, смееше се, когато бе необходимо, и кимаше, и всички го харесваха, но мен не можеше да заблуди. Веднъж музикалната откачалка от гимназията, завинаги музикалната откачалка от гимназията. Въпреки всичко, което бе постигнал до трийсет и първата си година, той продължаваше да очаква популярните хлапета да го изритат от своя кръг. Той ми бе обяснил какво има предвид. Знаех си, че аз също не бих била поканена в подобен кръг. Странно, когато установиш, че понякога мъжете са точно като жените.

След като слязох героично по хлъзгавите стъпала и успях да се промуша между стотици дебели палта на перона, се вмъкнах в мотрисата още с отварянето на вратата и се наместих на първата мярнала се пред очите ми седалка. Докато пътувахме, Алекс стоеше над мен и се опитваше да надвика грохота на влака, разказвайки ми за метрото в Токио. Забелязах, че двете момичета отсреща го оглеждат отзад. Прииска ми се да се обидя, но нямаше начин — задникът му действително беше страхотен.

„Виждаш ли колко лесно ще му бъде да те замени?“ — обади се Гласът, прекъсвайки историята на Алекс, за да ми напомни колко красив бе моят приятел в очите на другия пол. Няма съмнение, че където и да отидеше, все си оставаше красив, но тук, в Бруклин, беше наистина в свои води.

— Следващият път трябва да дойдеш с мен — каза Алекс, когато се изключих от вестителя на лоши новини в главата си. — Не можеш пак да ме оставиш сам с Крейг и Греъм. Япония много ще ти хареса, гарантирам ти! Където и да отидехме, непрекъснато си мислех: „На Анджи това много ще й хареса.“ И го казвах. Май към края на момчетата им писна от мен.

— Добре, следващият път — отговорих с усмивка. Браво на мен, че удържах на обещанието си да не споменавам липсата си на виза.

— Когато си вземеш визата, ще ходим навсякъде — промърмори той и срита коляното ми, а аз едва се удържах да не го сритам в топките.

— Непременно. — Загледах се в двете момичета зад него. На тях виза не им трябваше, но малко маниери нямаше да им се отразят зле.

На партито вече беше претъпкано с хора, точно както бях предположила, и повечето от тях бяха невъзможно красиви. Още не си бях съблякла и палтото, когато на Алекс му се наложи да ме сръга доста грубичко, за да ме накара да престана да гледам тримата мъже с изваяни мускули, облечени единствено с червени, обшити с кожички боксерки.

— Ами... Коледа е... — запелтечих притеснено аз. И отново погледнах към тях.

— Да бе. Като гледам, Дядо Коледа не е излизал от фитнеса — промърмори той, без да крие раздразнението си. Целунах го по бузата и отместих очи от мъжете, но иначе си казах, че не вреди от време на време да го карам да ревнува. Стараех се да се държа като зрял човек, но на практика си оставах още момиченце.

— Анджи! — изпищя Джени и скочи от дивана, сякаш аз бях единственият подходящ бъбречен донор в света и току-що се бях появила в болницата, за да спася живота ѝ. От изцъкления ѝ поглед обаче бих заключила, че по-скоро трябва да си търси нов черен дроб. Отсега се беше отрязала. — Изглеждаш възхитително! Това моите обувки ли са?

— Твоите са — потвърдих. — Не мислех, че ще имаш нещо против да ги понося още веднъж, след като снощи ме накара да нося онази ужасна униформа.

— Изгори ли я?

— Да.

— Браво.

Беше приятно да те мислят за възхитителна, но не можех да не си кажа, че понякога вероятно би било добре да те смятат и за хладнокръвна лисица като Джени. Ако знаех, че тя ще бъде увита като мумия в червена рокля на Ерве Леже, аз щях да избира друг цвят, но, подобно на Делия и Сиси, макар и със значително по-малка доза злоба, и за мен нямаше никакъв смисъл да се съревновавам с Джени.

— Тук има ужасно много хора — отбелязах и размахвах ръка, за да си довея малко топъл въздух към мен. Миналата зима бях прекарала не един и два дена с шал и ръкавици в стаята. Тази сграда страдаше от

остър недостиг на топлина, но в случая самият брой на човешките тела бе достатъчен да поддържа въздуха приятно топъл. И като стана въпрос за тела, аз се озърнах за особено красивия приятел на Джени. — Зиги тук ли е вече? — попитах.

— Ето там — посочи Джени към тройката полуголи мъже до прозореца, докато даряваше Алекс с целувка по бузите и учтива прегръдка. Той си имаше съвсем основателна причина да се страхува от нея. Тя настояваше двамата да поддържат професионална дистанция и да се държат изцяло приятелски. Според Джени работата ѝ е да го държи на нокти — факт, който му беше напълно ясен. Той и без това заставаше на нокти всеки път, когато видеше Джени. Винаги се стараеше да бъде максимално учтив с нея, но аз усещах, че е напрегнат — оттук костюмът и вратовръзката. Изобщо не си правех илюзии, че това официално облекло е за мен, но пък фактът, че двамата се разбираха толкова добре, ме правеше много щастлива.

— Не разпознах коремните му мускули — изрекох колкото ми бе възможно по-небрежно. Но не бях много добра в прикриването. — Много различно е, когато ги виждаш лице в лице.

— Сериозно? — подметна Джени и отпи от шампанското си. Онова нещо в очите ѝ приличаше на любов, но може да е и от пиячката. — Той реши, че ще бъде забавно. Аз се опитах да му обясня, че ще приличат малко на диваци, но това само влоши нещата. Сега тримата само правят разни гримаси и се кискат като момичета.

Тримата погледнахме едновременно към тримата мъжки модели в другия край на стаята. Боже, какви високи скули само!

— Да, това е моят приятел — въздъхна Джени. — Можете ли да повярвате?

— Аз определено бих излязъл с този пич — рече Алекс. — Сигурен съм, че и Анджела не би отказала.

— Няма да лъжа — рекох, — но ако ти не беше тук, досега отдавна да съм седнала в скута на Дядо Коледа. — И с тези думи най-сетне отместих очи от тях и ги плъзнах из стаята, издирвайки пиячката. Нямаше никакъв начин да остана повече от петнайсет минути на това парти, без да се превърна в много пияна жена, при това много бързо. Докато Алекс беше на турне, бях в период на въздържание, но да не пиеш на един от купоните на Джени, беше практически вредно за здравето. Щеше да бъде добре да се бях сетила

да обърне едно-две питиета още от нас, за смъкване на напрежението, но не бях чак толкова съобразителна.

— Апартаментът изглежда много добре — казах на Джени, след като изпратих Алекс до спалнята да отнесе палтата ни и да не се връща без две чаши с нещо студено и с мехурчета. Както и каквото друго намери, разбира се. — Ти ли си боядисвала?

— Сейди — отговори Джени. — Аз ѝ казах, че ще имаме коледно парти, а тя заяви, че щяла да намери някого да поразчисти. Помислих си, че има предвид някоя фирма за почистване, но веднъж, когато се върнах от работа, заварих целия апартамент пребоядисан. Само за един ден. Не можа ли просто да пусне прахосмукачката?

— Не мога да си представя човек, на когото му плащат хиляди долари, за да се разхожда по гащи, да е особено вещ в домакинската работа — отбелязах, удобно загърбвайки факта, че аз също не бях много веща. — Тя дали знае що е това прахосмукачка?

— Ами, не знам — промърмори Джени. — Зиги може да сменя електрически крушки, но иначе с техниката никак не го бива.

— Е, напълно нормално — рекох. — Между другото, къде е Сейди?

Ако аз се бях запознала със Сейди по начина, по който Джени се бе запознала с нея, щях да си изкарам възбранителна заповед срещу нея, а не да я каня да живее при мен. Джени беше поела ролята на човека, който се оправя със Сейди на един от купоните у Ерин, и сега живееше тази роля. От моя гледна точка това си беше същински кошмар, но Джени се чувстваше много добре. Тя обичаше предизвикателствата, винаги искаше да оправя нещо. А бог ми е свидетел, че по Сейди имаше много за оправяне. Винаги съм се смяла, когато хората кажат, че моделите са като състезателни коне, обаче тя беше най-трудната за обуздаване състезателна кобила в света на модата — само дето вместо да отказва да бъде обяздена, Сейди отхвърляше нормалната любезност и човешкото състрадание. Когато се запознахме, тя ме огледа от горе до долу, попита ме къде живея, после попита дали познавам Агнес Дейн, след това сама си отговори, че не я познавам, и се разсмя гръмогласно. Истинска чаровница.

— Беше забравила, че тази вечер има събитие — отговори Джени и изобрази въздушни кавички около глагола „забравила“.

— Но иначе смятам, че светът на моделите е много добре представен на моя купон, не мислиш ли?

Тя беше права. За домашно коледно парти в дневната на Джени имаше ненормално голям брой изключително красиви хора. Не че бих описала някого от нашите приятели като кученца, но това тук бяха от онези момчета и момичета, които не можеш да спреш да съзерцаваш, докато не разбереш какво точно ги прави толкова трансцендентално красиви. И после може би да ги мушнеш лекичко с пръст, за да се увериш, че са истински.

— Е, говори ли вече с Алекс? — запита Джени и избута някакъв гост от дивана, за да можем да седнем ние. Все още ми беше странно, че някакъв напълно непознат за мен човек преди малко седеше на мястото, което някога наричах „моя диван“. И това никак не ми хареса.

— Не, не съм говорила с Алекс — отговорих аз, — а и доколкото си спомням, изрично ти забраних да повдигаш този въпрос! — С тези думи изхлузих обувките си. Божичко, какво блаженство! — Така че престани да ме питаш. Работя по въпроса. Следващата седмица по това време всичко ще бъде оправено.

— И как по-точно? — изглежда ме недоверчиво Джени.

— Така. Предстои коледно чудо! — отсякох напълно уверено. — Освен това смятам да осребря ваучера си. Всички ще получат такъв, нали?

— Анджи, скъпа... — постави тя нежно ръка на коляното ми, — подхождаш откровено налудничаво към ситуацията! Знам, че много държиш да вземеш виза със собствени сили и всичко останало, а ти си наясно, че според мен това е похвално, нали така?

— Нали така.

Да, наистина е похвално. Защото аз съм страхотна! На ти, Лорънс!

— Знам също така, че не искаш Алекс да ти предлага брак само заради визата, нали така?

— Да.

По този въпрос поне нямахме противоречия.

— Но ти обичаш този тип, нали?

— Правилно. Наистина обичам този тип.

— И той също те обича.

— Силно се надявам да е така.

— В такъв случай просто му кажи как стоят нещата. Напоследък хората не се запознават под дъжда, опитвайки се да вземат едно и също такси — запознават се онлайн. А после се сгодяват по риалити каналите. Събират се с приятелите си и се отрязват. Женят се, защото имат нужда от виза. Така че, независимо къде и кога той ще сложи пръстен на пръста ти не е важно, щом наистина те обича!

— Това е най-депресиращото нещо на света, което някога съм чувала! — изписах и избутах ръката ѝ от коляното си. — Да знаеш, че никога няма да имаш привилегията да четеш приказки за лека нощ на децата ми!

— Е, ще ми бъде доста трудно да чета приказки за лека нощ на децата ти в Англия, нали? — изгледа ме многозначително тя. После извърна очи и допълни: — Никой не ти оспорва правото да вземеш виза и по друг начин, но наистина няма смисъл да усложняваш излишно нещата. Няма какво да доказваш, разбра ли? Затова просто попитай Алекс!

— Какво да попита Алекс?

Пред мен се бяха материализирали две чаши шампанско. И тъй като той не носеше нищо друго, с крайна неохота бях принудена да се задоволя само с едната чаша.

— Твоята любима Анджела Кларк и аз просто си говорехме — отбеляза със светнали очи Джени пред приятеля ми.

— За коледната вечеря — изписах аз. — Тъкмо казвах на Джени, че двамата със Зиги биха могли да дойдат у нас за коледната вечеря, нали?

— Разбира се — кимна Алекс и вдигна чашата си по посока на огромния швед. — С голяма радост ще обявя състезание по надяждане на този гигант.

— Хей, пич, че твоят кръст е по-тънък дори и от единия му крак! — присмя се Джени. — Ти майтап ли си правиш с мен?

— О, Джени, направо нямаш представа колко може да изяде! — изрекох с много гордост аз и прегърнах Алекс през кръста. — Има кухи крака. Истинско престъпление е, че се тъпче като прасе, а си стои тънък като фиданка!

— Не се притеснявай! Когато остареея, със сигурност ще нашишкавея! — успокои ме Алекс, като ме целуна по главата. — Ще стана добър чичко с коремче.

— Жестоко! — отпуснах глава на него и се опитах да си представя един тлъстичък Алекс, приседнал на люлката на верандата и подрънкващ на банджо.

Мила картинка.

* * *

Няколко часа и доста повече чаши шампанско по-късно аз напусках дневната и оставих Алекс да защитава моята прекрасна приятелка Ванеса от набезите на отвратителния си приятел Крейг, който незнайно как също се бе озовал на партито. Фейсбук има да отговаря за хиляди глупости. След едно обилно мацане на устните с гланц и още по-обилното пръскане с шишенцето „Гучи“ на Джени, аз реших да проверя телефона си. Не мога да не призная, че вероятността някой да ми се обади в единайсет и половина в събота вечер, за да ми предложи работа, бе нищожно малка, но въпреки това не вреди да се провери. Мамка му! Три пропуснати обаждания. До едно от майка ми. Изчислих набързо разликата във времето — последното обаждане е било преди час, което прави три и половина във Великобритания. Изтрезнях за секунда и натиснах бутона за набиране. Опрях чело о прозореца, за да охладя главата си, и се загледах в ярко осветения като коледна елха Крайслер Билдинг, молейки се на всяка звезда, която виждах, всичко да е наред.

— Ало? Анджела?

— Аз съм, мамо. Какво има? — Затворих очи и се примолех още по-силно.

— Баща ти — отговори тя. — Нещо не му е добре.

Затворих очи и се опитах да сключа сделка за промяна на моето коледно чудо.

— Какво по-точно? — В главата ми нахлуха милиони различни варианти — инфаркт, инсулт, паднал е от стълбите? Татко беше здрав и активен за човек в средата на шейсетте, но знаеш ли... Ами ако се е сдобил с някоя ужасна болест? Аз бих му подарила един бъбрек. Бъбрек за Коледа. Бих направила за баща си всичко на този свят.

— Не искам да се паникьосваш... Докторът казва, че всичко вероятно ще се оправи... — продължи тя с измъчен глас. — Но в

основни линии му се случи нещо интересно на коледното парти на леля ти Шийла, така че се наложи да го доведем в болницата.

— Нещо интересно ли? Така ли се изрази докторът?

— Не точно — започна да шикалкави тя. — Но реших, че би искала да знаеш. За да се прибереш у дома.

У дома.

Преди да успея да отговоря каквото и да било, чух гласа на татко в далечината, настояващ да говори с мен. След един на пръв поглед не особено ожесточен спор в телефона прозвуча гласът на баща ми.

— Анджела, казах на майка ти да не те притеснява. Добре съм. — Освен дето звучеше малко уморен и съсипан, си беше напълно той. Отпуснах се с една осемнайсета. — Просто ме задържаха малко за наблюдение. Няма нищо фатално.

— Но какво стана? Какво е това интересно нещо? Трябва ли да се прибера у дома? — Побързах да изтрия сълзите си, преди да са успели да съсипят спиралата ми, и се опитах да измисля как да скалъпя един полет до Великобритания от скромната ми банкова сметка. Цените на полетите през декември бяха скандално високи. Имах по-големи шансове някой да ми даде назаем частния си самолет. Впрочем съпругът на Ерин имаше такъв. Може пък, ако се напия достатъчно, да успея да забравя, че съм англичанка и да я попитам.

— Не е необходимо да се връщаш у дома само заради мен — ще се видим, когато се видим — отговори баща ми. — Наистина имам нещо, което не би трябвало да имам, както каза майка ти, нещо интересно, но иначе съм добре. Вече съм добре.

— Да не би да си алергичен към нещо? Възможно ли е и аз да съм алергична към нещо? — Няма спор, че бях много загрижена за неговото здраве. Както и малко за моето. — Какво стана?

— Няма смисъл да се притесняваш, наистина. Ти си напълно здрава, скъпа. Между другото, когато ще дойдеш да ни видиш? Майка ти продължава да държи да купи най-голямата пуйка на света, в случай че решиш да ни удостоиш с присъствието си за Коледа.

Хммм. На мен ли така ми се струва, или той наистина се държи странно?

— Татко?

— Анджела?

— Какво толкова яде у леля Шийла, че се наложи да влезеш в болница?

— О, просто си прекарвахме много приятно с Шийла и Джордж, а после дойдоха чичо ти Джон и леля ти Морийн — обясни бавно той. — И после... ами... леля ти Морийн беше приготвила някакви специални сладкиши. Да се посмеем.

— Специални сладкиши ли?

— Да.

— Да се посмеете?

— Да.

— Татко... — Отне ми доста време, докато схвана какво има предвид. А после още толкова, докато го приема. — Вие двамата с мама да не би да си правите сладкиши с трева?

— Да.

— Господи!

Желанието да се прибера и да се грижа за нещастния си стар баща, докато оздравее, се смени светкавично с желанието да се прибера у дома и да зашлевя шамар на глупавия си стар баща, а после да вдигна скандал на още по-тъпата си майка и да изразя разочарованието си от тях.

Когато бях на седемнайсет, майка ми се появи най-неочаквано на купона за осемнайсетия рожден ден на Гарет Олтман, видя ме да стоя до Брайъни Джоунс, който държеше незапалена свита ръчно цигара, и изпищя: „Анджела Кларк, няма да позволя да се превърнеш в наркоман!“, след което ме извлече за взетата под наем тениска на „Радиоход“. Която после беше изхвърлена, защото те били „мърлява банда“. После ми беше малко трудно да обясня всичко това на тогавашното си гадже, но пък бяхме само на седемнайсет и едно обещание да му помогна да свърши оправи работата. Де да можеше и сега животът да е толкова прост — досега да се бях сдобила със зелена карта!

— Така. Дайте сега да си изясним нещата. Ти си в болница, защото сте изяли твърде много сладкиши и сте поели свръхдоза марихуана, правилно ли разбрах? — изрекох бавно и ясно.

— Да, знам, че не трябваше, ама... — изкиска се баща ми. Чудничко! Още беше надрусан. — Човек ще си рече, че живеем в седемдесетте...

— Татко, много добре знаеш, че не обичам да говорим за неща, случили се, преди да се родя! — напомних му аз. Що се отнася до мен, моите родители са се пръкнали в началото на осемдесетте, когато майка ми вече е била бременна с мен, а баща ми — прекрасна кукла на Кен на средна възраст. И те не са правили секс, а още по-малко — да са вземали наркотици. А ето че сега той буквално изтри с един замах опиянението ми от шампанското. Не можех да не съзря иронията в тази ситуация. — Хубаво. Значи сега просто си почини добре, а аз ще ви се обадя утре. Когато ще обсъдим въпроса за това как просто се казва не!

— Майка ти иска да ти пожелае лека нощ — изрече баща ми след шумна прозявка, без да обръща внимание на назидателния ми тон. Срамота! Дърт човек вече, а му е приятно от цялата тази работа! — Ще се чуем утре, скъпа!

И макар че майка ми не можеше да ме види, аз се постарах да си сложа най-добрата физиономия в стил „Би ли ми обяснила тази работа, ако обичаш?“

— Така — рече майка ми. — Ще уведомя леля ти Шийла дали ще присъстваш на нейната вечеря след Коледа, защото следващата седмица е неин ред да купува телешкото и трябва да знае.

Честно казано, бях доста впечатлена от опита ѝ да бъде както винаги делова.

— И очевидно ще трябва да знае колко трева да отмери — добавих саркастично. — За десерта.

— Много смешно, Анджела!

— Или ще минем директно на джойнт, защото е Коледа?

— Анджела, ще си дойдеш ли у дома или не? Писна ми да те питам.

— Не мога. — Опитах се да го кажа, без да започна да вия, но беше доста трудно. — Самолетните билети са твърде скъпи. Но за догодина обещавам.

Никак не ми се обясняваше, че догодина можеше и да се прибера у дома завинаги. Тя не заслужаваше дори и грам доверие от моя страна — по-скоро би се радвала да научи всичко за пълния ми провал като човек. През последните няколко месеца не бях напълно честна с родителите си относно професионалния си статус, или по-точно казано — директно ги лъжех.

— О, Анджела Кларк, ще се поболея от тревоги по теб! — простена тя. — На другия край на света си, без пари, съвсем сама на Коледа...

— Изобщо не съм сама, мамо — отговорих. — И не съм разорена. — Е, само половината от това беше лъжа. Доста добре за разговор с майка ми.

— Разбира се, нали си имаше приятел. Е, кога ще ни запознаеш с него? Върна ли се от обиколката си по света без теб?

— Да. Беше на турне, а ще ви запозная с него, когато ви запозная с него — отвърнах. Писъкът на Джени от съседната стая ми напомни, че не се намирам на някакво странно събиране от деветдесетте, посветено на борбата с дрогата, а на истинско парти. — Е, вече трябва да тръгвам. В момента съм у Джени, организирана е коледно тържество. Без дрога.

Не че имаше някакъв начин да разбере дали последното ми твърдение е вярно.

— Хубаво. Е, ти върви и се радвай на партито си, а аз ще си стоя в болницата с баща ти. Не се тревожи за нас!

Замълчах и преброих до десет, преди да отговоря:

— Мамо, той не умира. Просто е надрусан с трева.

— Разбира се, всичко е наред. Е, до утре. Поздрави на Джени!

И затвори.

Загледах се в оживената манхатънска улица под мен. Как стана така, че баща ми е в болница, след като се е надрусал с незаконна субстанция, от която майка ми също е опитала, и въпреки това мен ме караха да се чувствам като безотговорен тийнейджър? От ресторанта на Скоти отсреща излезе човек и моят стомах възнегодува. Чудничко. Сега ще трябва да търпя и болките от емпатията.

* * *

От момента, в който бях излязла от стаята, бяха изминали само десет минути реално време, но за един купон това се равняваше на три часа. В дневната се бяха появили още най-малко дузина нови гости, накацали по первазите и пъхащи глави в хладилника, и никой не беше там, където го оставих. На дивана, на мястото на прекрасната ми

приятелка, любимото ми гадже и неговия отвратителен колега, заварих няколко мъжки модела, пияни до козирката, и мъжа, който чистеше блока през ден. Очевидно моделите му харесваха. Интересно. Апартаментът не беше достатъчно голям, за да загубя когото и да било, така че, щом ги нямаше в дневната и щом ги нямаше в кухнята, оставяше банята и старата ми стая. И наистина — докато останалата част от жилището беше претъпкана с непознати, бившата ми стая беше претъпкана с приятелите ми. Ерин и съпругът ѝ, Томас, Ванеса, Зиги, Алекс и Джени се бяха подредили като сардели на спалнята и се хилеха като откачени. Незабравима гледка.

— Какво пропуснах? — попитах, докато намествах и своя задник сред тях. Всички се поместиха, докато накрая направиха място и на мен. — Защо всички сте тук?

— Защото току-що си спомних, че не мога да търпя нито един от онези, които съм поканила — отбеляза самодоволно Джени. — Затова сега се крием.

— В такъв случай предлагам да отидем отсреща и да вземем да хапнем нещо. Умирам от глад — измънках, отпуснах глава върху гърдите на Алекс и се постарах да не измъркам, когато той прокара пръсти през косата ми. — Току-що говорих с мама и татко. Така че пиячката няма да ми стигне — време е да извадим тежката артилерия!

— Страхотно! Аз искам хотдог с чили! — извика победоносно Джени и ме срита от другия край на леглото. — Вашите добре ли са? Ще отскочат ли насам?

— За бога, не! — Кошмарна мисъл! — Просто баща ми е в болница, защото ходили на коледно парти и той се дрогирал със сладкишчета с трева, и му се случило „нещо интересно“, а майка ми... ами тя си е майка ми. Очевидно марихуаната няма никакъв ефект върху нея.

— Родителите ти са страхотни — измънка Ванеса по посока на тавана.

— Баща ти ще се оправи ли? — попита Алекс.

— Естествено — отговорих и изведнъж се почувствах съвсем трезва и напълно разбита. За това лекарството беше само едно.

— Хайде да ходим да ти купим нещо мазно и нездравословно — отсече той, плъзна се от леглото и ми подаде ръка.

— Обичам те! — промърморих и се оставих да ме измъкне. Имах нужда от пържени картопки. Спешна нужда!

— Анджела? — обади се Зиги със съвсем невинен тон. — Вашите да не са били на парти на суингъри?

Въпросът му обаче изобщо не беше невинен.

Обърнах се към Алекс със свити устни и яростен поглед и просъсках:

— Веднага трябва да сложа нещо в корема си!

— Хей, чакайте! Трябва да ви раздам подаръците, преди да сте си тръгнали! — скочи изведнъж Джени, събори Томас на пода и цапардоса Ерин в лицето. — Да не сте мръднали оттук!

— Подаръци ли? — спогледахме се сащисано с Ерин и Ванеса. — Ще си разменяме подаръци?

Като изключим факта, че още не бях купувала никакви подаръци, все пак днес не беше Коледа, а аз имах много строги правила относно отварянето на подаръци преди двайсет и пети декември. Това можеше да стане само ако подаряващият щеше да отсъства от страната за Коледа или дотогава се очакваше да бъде мъртъв. А Джени очевидно не спадаше към нито една от двете категории. По принцип.

— Двете с теб няма да си разменяме подаръци — промърмори Ерин и се прозя. — Ако това те успокоява, разбира се. Не съм ти купила и една карфица.

— Няма проблеми. — Мислено грабнах нейното шалче на Марк Джейкъбс изпод елхата и го сложих обратно на рафта. А после пак мислено го свалих от рафта и го сложих отново под елхата, но този път с моето име на кутията.

Джени се върна обратно в стаята, носеща малка кутийка с размерите на чекова книжка, завързана със сребриста панделка. И тъй като чекова книжка просто не вървеше за подарък, предположих, че е нещо малко и сладко. Сигурно лъскаво. Автоматично забравих правилата си и го грабнах от ръцете ѝ. Коледата е в състояние да стори непоправими щети на маниерите на едно момиче.

— Ами, знам в какво напрежение си напоследък — започна да обяснява Джени, докато се борех със здраво завързаната панделка, — та се запитах какво би могло да зарадва малко Анджи...

Ваучери за покупки? Уикенд за двама в планината? Купища дрога? Не, последното би било от майка ми.

— Та се сетих за нещата, които ми помагат, когато започна да откачам. За местата, които ми помагат отново да се почувствам себе си.

Охо! Значи може би уроци по полка? Билети за Вегас? Купища дрога?

— И накрая измислих това. Мисля, че ще бъде жестоко, кукличке!

За жестокото не бях много сигурна, но трескавият поглед на Джени ме стресна. В стаята цареше пълно мълчание, докато всички ме наблюдаваха как разкъсвам панделката със зъби, защото съм много класна, и после как отварям кутийката.

А!

В кутийката имаше книжка — „Хазарт за идиоти“. И три самолетни билета.

— Вегас, скъпа! — изкрещя Джени и започна да скача по леглото. — Аз, ти и Ерин! Женски уикенд във Вегас, истински разбиван! Ще покуфеем на воля! Никакво мислене, никаква паника, никакви тревоги! Само смях и забавления! Точно от това се нуждаеш сега!

— Така ли?

От това ли се нуждая?

— Абсолютно! — отсече тя и се приземи на задник точно до главата на Ванеса. — Ще се напием, ще потанцуваме, ще повисим край басейна, ще отидем на спа. Ще бъде жестоко! И е крайно време да потанцуваш на пилон, скъпа!

— Така е, Анджи — намеси се Алекс. — Крайно време е да потанцуваш на пилон.

Можеше и да го ударя, но за тази седмица си бях взела своите юмручни изказвания. Затова предпочетох да приема ролята на зрител и се загледах как Ванеса избутва Джени от леглото директно на земята, пак по задник. Е, просеше си го.

— А след като Джени приключи с опитите си да ни избие всичките, държа да кажа, че един мой клиент отваря магазин в „Кристал“, така че ще позяпаме и витрините — намеси се Ерин. — И не се тревожи, Анджи, няма да ѝ позволя да те кара да танцуваш на пилон!

След като страхът ми се уталожи, усетих, че се усмихвам. Започвах да се тревожа повече не че тя ще ме кара да танцувам на

пилон, а че няма да може да ме спре. А и без това открай време си мечтаех да отида във Вегас. Звучи толкова фантастично — момичета с ленти за коса с пера, сервиращи изискани коктейли на сенчести играчи на блекджек, а от сцената Франк Синатра пее „Странници в нощта“. Е, днес като че ли беше доста по-различно, но въпреки това... Със сигурност все още някъде по главната улица си прекарват добре, нали така?

— Е? — вдигнах билетите. — Кога тръгваме?

ШЕСТА ГЛАВА

Когато неделята се изтърколи и дойде понеделникът, аз отново бях познатата делова жена. И тъй като едновременно с това бях и лоялна приятелка, изчаках чак до обяд Алекс да се събуди, след което най-коравосърдечно го изоставих и се насочих към Бедфорд авеню за кравайчета. Е, не чак толкова грубо — оставих му бележка.

След като се събудих, изкъпах се и успях да се облека, взех решение, че днес ще бъде денят, когато ще сложа всичко на мястото му. И какво от това, че родителите ми са дърти наркомани? Какво от това, че визата ми скоро щеше да изтече? Какво от това, че нямам истинска работа? Стига баща ми да стои далече от тревата и от болниците, бих могла да приема извънкласните им занимания. Що се отнася до драмата с визата и работата ми, вече се бях заела и с нея. За тази цел се бях сдобила със съвсем нов бележник и нова химикалка и се бях установила в дневната. Щях да измисля кое е онова, което ме прави невероятен чужденец, пък ако ще и да е последното нещо, което ще направя. Веднага след като приключа със съставянето на коледния списък. И със списъка за пазаруване. Огледах работното си пространство — нещо липсваше. Всъщност липсваха много неща. Налагаше се да изляза и да купя огромни количества храна и няколко списания за мотивация. И да обмисля желанията си. Но нищо на този свят не ме мотивираше по-добре от огромен пакет чипс или пакетче желирани бонбонки „Харибо“.

И о, радост! Ужасното време бе приключило и в Бруклин бе настъпил един ясен, студен и красив ден. Бохемите на Уилямсбърг си бяха все така колоритни и абсурдно облечени като всякога, пременени в неонови шалчета, високи ботуши и гигантски пухкави шапки. Огромните им слънчеви очила с дебели черни рамки бяха константа. Неизменчивите неща бяха успокояващи. Пъхнах дълбоко ръце в джобовете си, като се опитвах да не поглеждам към витрините на магазините, обаче всяка следваща бе още по-изкусителна и от предишната. Обаче аз бях силна. И което беше още по-важно — бях

гладна. Вървах по неравните тротоари, покрай музикалната зала, в която някога бях зърнала Алекс да свири, покрай „Пещерата“, където той пък ме бе гледал пияна да пея караоке стотици пъти. О, спомени...

Когато влязох в магазина за списания, момчето зад щанда въздъхна. Аз кимнах учтиво и бързо тръгнах по пътеката между рафтовете, за да се скрия зад чипса. Всеки път, когато се появявах тук, очаквах да видя надпис „Тук не е библиотека“. Продавачите в този магазин харесваха онова, което правя, по-малко и от редакторите в „Спенсър Медиа“, но това нямаше никакво значение. Бях тук на неотложна журналистическа мисия. Да, бях изпратила имейли на всички, които познавам в света на медиите, но със сигурност трябва да има милиони други, които не познавам. А какъв по-добър начин да се свържа с тях от възможностите, които даваше предстоящият сезон на добрите дела. Бях си съставила план. А сега ми трябваша само няколко имена. Но ако смятах да превземам с шурм списанията на Ню Йорк, щеше да ми се наложи да опозная и самите списания. Ама че задача — да прекараш цял следобед в разглеждане на модни списания! Очите ми се плъзнаха по рафтовете. Затаих дъх. Всяка корица на списание изглеждаше магическа. Тъмночервено, тревистозелено, златисто и сребристо. Корици в прозрачно фолио. Корици с блясъчета. Аха, ето ги и всички непълнолетни майки от онова предаване на MTV „Мама тийнейджърка“, всички застанали една до друга под коледната елха. Да, Коледа действително беше в състояние да събере всички заедно. И докато протягах ръка към последния брой на „Vogue“, очите ми се плъзнаха в друга посока. Ооох, булчински списания!

След като се огледах, грабнах един екземпляр на „The Knot“. Тежичко. Сърцето ми запрепуска. Отворих напосоки и попаднах на суперготини булка и младоженец и тяхната коледна сватба в Стаята на Дъгата в Ню Йорк. Булката носеше рокля на Ромона Кевеза, младоженецът — костюм на Ив Сен-Лоран, а пръстените бяха от „Картие“. И аз автоматично започнах да обмислям детайлите на церемония, доста по-близка до моя стил. Халките ще са от „Тифани“, това е сигурно. А Алекс сигурно ще бъде облечен във винтидж костюм. Лично аз ще искам нещо, което съм създала сама. А после в последния момент ще го захвърля, за да го заменя с нещо, което не мога да си позволя. Както и с малко валиум. Да, последното е задължително. С тази мисъл затворих с трясък списанието. Брей,

наистина доста тежичко. Което е добре. Със сигурност ще причини доста сериозно нараняване, ако бъде захвърлено към някого.

— Ще се омъжвате ли, госпожице? — гласът на продавача, внезапно появил се зад рамото ми, оглеждащ моето сватбено порно.

Отговорих с напълно оправдано пискливо изкискване.

— Кой, аз ли? Не. — Но по някаква неизвестна причина не бях в състояние да върна списанието обратно на мястото. — Не точно сега.

— Ясно — кимна той, отстъпи бавно назад и се скри зад убежището на щанда. Очевидно всяка добронамереност, която си бях спечелила от евентуалния си статус на бъдеща булка в неговите очи, бързо се изпаряваше. — Но обичате да четете сватбени списания, така ли?

Кой е тоя бе, да не би да е издателска полиция, а?! Месеци наред третирам този магазин като библиотека и нито звук от негова страна, тогава какво иска сега, да се кара ме ли?

— Аз съм журналистка и правя едно проучване — съобщих и хвърлих всички списания на щанда. — Аз съм много важна журналистка! Необикновена!

Обаче той ми повярва точно толкова, колкото и адвокатът Лорънс.

— Окей — кимна той и започна да чука нещо по касата. — Защото някои дами просто обичат да си четат списанията, без да ги купуват. Трийсет и девет долара, моля.

— По дяволите! — Измъкнах и последното си пени от джоба и го сложих на щанда. Очевидно е крайно време да вляза в бизнеса на сватбените списания. „Heat“ не беше ли само един кинт или нещо подобно? — Така де, благодаря.

— Аз благодаря — кимна продавачът, подаде ми рестото и пхна покупките ми в отворителния кафяв хартиен плик, където им беше мястото. Така поне нямаше да се притеснявам да се разхождам из квартала с тези булки на кориците.

Грабнах пакета си и излязох уверено от магазина с високо вдигната глава. А после буквално затичах към пекарната — с разтуптяно сърце, потни ръце, нетърпелива да погледна още веднъж онази сребърна кутийка. Както и да разгледам подробно някоя сватба.

— Анджела! — поздрави ме Рони пекарят с вдигната ръка иззад щанда. — Обичайното ли?

— Обичайното — помахих в отговор и се тръшнах директно в един от високите столове край витрината, вадейки плячката си. Това бе едно от любимите ми местенца за зимата. През лятото ще ме намерите в магазина за сладолед малко по-нагоре по улицата. През пролетта и есента обичам да седя край Ист Ривър и да наблюдавам ферибота между Бруклин и Манхатън. Но когато настъпи зимата, ме търсете в пекарната, точно зад запотената витрина.

Докато съзерцавах булчински рокли, покривки и покани за сватби, наблюдавах с едно око потока, който се нижеше покрай витрината. Тук си имахме модели, музиканти, доставчици, студенти, пухкави мамички, допотопни местни, които се оплакваха от наплива на юпита и бохеми. Винаги имаше нещо ново, но никога нямаше нищо изненадващо. До днес. Една непогрешима къса кестенява коса, под нея яркочервен тренчкот, от другата страна на улицата, вторачена право в мен. Джени! Помахих ѝ през витрината, а с другата си ръка започнах да вадя от чантата си телефона, в случай че не ме вижда. Но радостта ми от появата ѝ премина от къкрене към врене и се превърна в паника. Защо е дошла дотук? Защо първо не ми се обади? Какво не е наред? Да не би апартаментът ѝ да е изгорял? След мъничко тя ми помахаша в отговор и тръгна да пресича улицата. Сведох очи към списанието си. Мамка му! Не можех да ѝ позволя да го види. Паникьосана, аз пхнах всичко в чантата си на Марк Джейкъбс толкова бързо, колкото износените ѝ краища ми позволяваха.

— Хей, здрасти! — втурна се в пекарната тя с порозовели бузи и ококорени очи.

— Здрасти! — прегърнах я аз и се преместих на втория висок стол, с което предизвиках недоволното изръмжаване на мексиканеца зад мен, когато вече бях притиснала в ъгъла. — Какво правиш тук? Всичко наред ли е?

— Напълно наред си е — отсече тя, грабна една бутилка вода от хладилната витрина наблизо и веднага я отвори. — Защо да не е наред?

— Защото си в Уилямсбърг в ранния следобед на понеделник — рекох. Никаква реакция. — А в понеделник ти работиш. И мразиш да идваш в Уилямсбърг.

— Обичам да идвам при теб — отсече тя с ярката си, неповторима усмивка. — Освен това обичам кравайчета. Кой ще ми

препоръчаш?

— Дошла си да ме видиш? — огледах я объркано. — Но защо първо не се обади?

— Хей, я охлади страстите, мис Его! — извика тя и изгълта половината си бутилка вода на един дъх. — Колкото и да те обичам, понякога съм готова да пресека протока и по други причини освен великия ти задник!

Задникът ми не беше велик. А през януари ще бъде още по-малко велик след коледното и новогодишно тъпчене.

— Като каква например? — изгледах я подозрително.

— Например онзи салон за маникюр — махна тя неопределено с ръка, която безспорно се нуждаеше от маникюр. — Казват, че бил страхотен. Обядът ми се проточи малко по-дълго, затова реших да намина при теб и да поговорим за Вегас.

— Кой салон за маникюр? — В Уилямсбърг имаше милиони такива, макар че аз не можех да назова и един от тях. — Аз не притежавам салон за маникюр!

— Не си въобразявай, че ти си единственият човек, когото познавам тук! — отсече тя и в мига, в който Рони постави кравайчето ми пред мен, тя си грабна половината. — Едно от момичетата в офиса ми го препоръча. Не ходи никъде другаде, а както знаеш, държа да бъде в най-добрата си форма за Лас Вегас.

Чудничко! Още едно нещо, което трябва да добавя към списъка си, който вече включваше задачата да си купя бански посред зима, да открадна монетите от буркана в пералнята и да издържа кошмара на коламаската. Последният път, когато с Джени бяхме навлезли в територията на банските, тя ме бе подложила на огромния ужас на домашната коламаска, след което ме беше накарала да облека един от бразилските ѝ бански. Този път се надявах на професионална бикини коламаска, както и на бански, който да покрива повече от петнайсет процента от задника ми. Знаех, че искам твърде много, но бях сигурна, че може да се постигне.

— Ууф! Роба тон! — смръщи се Джени още при първата хапка от моето кравайче, но въпреки това продължи да яде. — Казах си, че до четвъртък няма да хапвам никакви въглехидрати. Какво ми причиняваш, Кларк?

— Разширявам хоризонтите ти — отбелязах и си грабнах другата половина, преди да е изчезнала. — Е, какво? Бива Лас Вегас, а? Обади ли се в хотела?

Като бивша хотелска рецепционистка, Джени имаше връзки в целия бранш на платеното гостоприемство, така че бе обещала да уреди всичко по време на партито след коледното парти, което си спретнахме в ресторанта на Скоти в събота вечер. Очевидно тя си даваше сметка, че съм под наблюдение по отношение на пътуванията ми в границите на Щатите въпреки самоуверените ми (макар и безпочвени) твърдения, че всичко ще бъде наред.

— Да, говорих с хотела, говорих и със самолетната компания, говорих и с Ерин и... имам новини! — кимна тя, разделяйки парчето кравай в ръката си. — И тръгваме в четвъртък.

— Този четвъртък?

— Ъхъ. Ще отседнем в „Де Лухо“, летим сутринта и ще се върнем в неделя вечер. В понеделник идваш на себе си, а във вторник раздвижваш задника си. Записах ти нов час за среща с адвоката и този път му казах, че няма да излезеш от офиса му, докато не е измислил нещо. Така че, *вива ла виза*! Мисля, че имаш голям късмет, Анджи!

Избутах и останалата част от кравайчето си към Джени. Бих искала да знам какво толкова добро съм сторила в предишния си живот, та да заслужи приятелка като Джени. Късметлиейка не е точната дума.

* * *

— Отиваш във Вегас?

— Да, Луиза.

— Без мен?

— Да, Луиза.

— Завиждам ти! Не е честно! Ти отиваш в Лас Вегас, а аз съм закотвена тук!

Смръщих се срещу камерата на лаптопа си.

— Закотвена си в красивия си дом, с прекрасния си съпруг, бременна с първото си, безсъмнено божествено дете! — изтъкнах

очевидното. — Мисля, че е съвсем честно аз пък да получа три ноци в по принцип развратния „Алтън Тауърс“.

Тя се смръщи в отговор. Това му е проблемът на скайпа. Когато хората могат да видят изражението ти, по принцип е много трудно да се преструваш, че не си бесен на човека, с когото разговаряш. Не че Луиза правеше подобни опити. И преди не се беше старала да бъде любезна, та защо сега да започва, само защото технологиите го изискват? Двете с най-старата ми приятелка се стараехме да провеждаме по един свестен разговор поне веднъж на две седмици. Но откакто забременя, започнахме и всяка седмица. Имах някаква патологична мания към топката в корема ѝ. Луиза винаги е била по-слабата от двете ни, така че за нищо на света не бих изпуснала периода, когато нашишкавява като свиня. Затова в понеделник вечер аз си лежах по корем пред елхата, наблюдавах отвратителното мразовито време навън и с наслада унищожавах кутийка крекери „Голдфиш“, докато говорехме. В Англия Коледа означаваше тъпчене с „Мини чедарс“, та тези крекери бяха най-близкото до онова, с което бях свикнала. Освен това имаха форма на рибки, а никой не обича новостите в крекерите повече от мен.

— А аз наистина си мислех, че поне тази година ще си дойдеш за Коледа — продължаваше да се цупи тя. — Да бъдеш бременна е отвратително! Дебела съм, нещастна съм и изобщо не мога да пия! Представи си каква Коледа ще бъде, без да мога да пия! С моите мама и татко, с родителите на Тим... Ужас! Освен това сигурно ще се наложи да се отбия и у вашите. При това без дори глътчица „Бейлис“!

— И макар че това ми звучи като добрия аргумент до този момент в полза на стерилизацията — отбелязах, — все пак отивам във Вегас. А ти ще продължаваш да се чувстваш отвратително, независимо от това дали ще си дойда или не!

— Може пък в крайна сметка да пийна мъничко — рече тя и докосна корема си. — Да проверя дали няколко сладки шерита няма да ѝ допаднат. И без това млякото ми ще се състои от деветдесет процента совиньон.

— Майка ми може да те уреди с малко крек — предложих ѝ аз. — Или малко метадон, може би. Нали е Коледа?!

— Стига! — извика тя и буквално се отдръпна от екрана. — Още не мога да повярвам, че майка ти и баща ти пушат трева! Бебето също

не може да повярва, че майка ти и баща ти пушат трева, а тя все още няма дори съзнание!

Хей, какво каза Луиза — тя ли? Откога бебето е „тя“? Как изпуснах това?

— Тя ли? — извиках и почти почуках по екрана, за да привлека вниманието ѝ. Понякога забравям, че да използваш скайп, не е същото като когато видиш котарака на съседите да си ближе задника на прозореца — това си беше истинска жена, човек, но на хиляди километри отук. — То тя ли е? Сигурна ли си, че е тя?

— Тя никога не е била то! Само ти я наричаш така! — сръза ме Луиза. — И не, не знаем със сигурност. Не искаме да знаем. Просто... имам такова усещане.

Е, това вече беше разочаровашо.

И докато не влезе във фейсбук, си остава „то“, нали така?

— Имаш ли много усещания? — попитах. — Във връзка с бебето?

Бременността действително ме ужасяваше, затова сега бях особено впечатлена от преживяванията на Луиза. За мен това бе заболяване, подобно на деветмесечен омаломощаващ махмурлук (повръщане, пощяване на разни неща за хапване, необходимост от продължителен сън и удобни възглавници за гърба при сядане) в съчетание с нападението на поглъщана на лица от „Извънземни“. И в теб има едно живо нещо! Вътре в теб! За което изобщо не си молила. Е, по последното може и да се поспори, но идеята е ясна, нали? Никой не се събужда с мисълта: „Хей, ще ми се днес да извадят от вагината ми четирикилограмов пицещ звяр, който през следващите две години ще бъде залепен на циците ми, ура!“, нали така? Повечето жени обикновено си казват: „О, колко са сладки бебетата!“. Мислят си само за блясъка. Мислят си за свободно място в метрото. И изобщо не се сещат за онова, което е по средата. Или поне не толкова, колкото мен. Що се отнася лично до мен, моята ежесечна менструация е благословия, а не проклетие.

— Разбира се — сбърчи нос Луиза. — Най-вече отвратителни като болезнени цици и хемороиди. Но иначе много се вълнувам, знаеш ли? Само след четири месеца ще си имам истинско бебе!

— Божичко!

— Така си е.

Седяхме и се гледахме една друга, потънали в мълчание. Нямах представа за какво си мисли Луиза, но бях готова да заложа доста пари, че не е за времето, когато уви морското свинче от училище в одеяло и се престори, че е нейно бебе, и го бута цял следобед в кукленска количка, а после, докато се опитваше да го приспи, го изпусна в езерото.

— Е, кога смяташ все пак да отскочиш насам? — наруши мълчанието тя, първа както винаги. За Луиза бе медицински невъзможно да мълчи повече от една минута. Освен ако не правиш „нещо като сцена“ на сватбата ѝ и не чупиш ръката на съпруга ѝ. В моя защита трябва да кажа, че го направих само веднъж. — Наистина много ми липсваш, скъпа!

— Ако не успея да си разреша проблема с визата, ще се върна много скоро, при това доста за дълго — отбелязах и вдигнах косата си на опашка, което беше сигурен знак, че има нужда от подстригване. После я пуснах по раменете си. Вече бяхме отметнали най-неприятната за мен тема, така че не ми се искаше пак да я започваме. — Знам, че никой с нищо не може да ми помогне и знам, че никой тук не иска да ме пуска, но аз просто... Не знам. Имам чувството, че никой не го приема достатъчно на сериозно.

Луиза положи максимални усилия да се престори на съчувстваща приятелка, а не на силно развълнувана от мисълта за евтина детегледачка. Не че някой би ме оставил насаме с бебе. Или дори малко дете. Или с нещо особено ценно като например айфон.

— Когато казваш „никой“, Алекс ли имаш предвид? — попита тя. — Нацупих се. Тя кимна. — А говори ли с него по този въпрос?

Долната ми устна остана издадена толкова дълго, че тя би могла да седне на нея.

— Анджела! — погледна ме сериозно Луиза. — Трябва да говориш с него! Което ще рече да му кажеш точно какви мисли минават през миниатюрния ти мозък, а не просто да му подхвърляш по нещо и да се надяваш, че той ще го схване! Какво си му казала засега?

— Че имам нужда от нова виза. — Това поне беше вярно.

— А какво не си му казала?

— Че на теория не съм подходяща за нито една от тях и че ако не получа нова виза, ще ме изритат от тук.

— Значи изобщо не сте говорили, така ли? — Колкото и да бе дразнещо, това бе също така и вярно.

— Напротив, говорили сме — излъгах най-нагло аз. — Непрекъснато си говорим!

Разбира се, че не сме говорили. Мислела съм си да говорим. Опитвала съм се да говорим. Но от партито у Джени насам той е или навън, или спи, а аз не мога просто да надникна в спалнята, да му се ухили весело и да кажа: „Скъпи, отивам до Вегас, но когато се върна, ще трябва да проведем един странен разговор за това как след четири седмици ще ме депортират от страната, става ли?“ Или поне аз така си казвах.

— Алекс не издържа на напрежение — отбелязах, опитвайки се да отговоря на незададения въпрос на Луиза. — Затова подсъзнателно просто иска да знае, че всичко ще бъде наред. Което е точно така. Сигурна съм, че единственото, което ще каже, е: „След Коледа ще измислим нещо“. Затова няма никакъв смисъл да го притеснявам. Не му трябва да знае.

— Мисля, че ти си тази, която не издържа на напрежение — отбеляза приятелката ми. — И какво точно ще стане, ако не получиш нова виза?

— Тогава съм отвсякъде прецакана.

— О, Анджела! — поклати тъжно глава Луиза. — Прецакана, така ли? Станала си истинска американка. Може би наистина трябва да се върнеш у дома.

— Аз просто говоря два езика, тъпа краво! — троснах й се аз и й се изплезих. Много зрял отговор, нали? — Но наистина ще стане така. Знам, че Алекс непрекъснато получава визи, за да свири в други страни, и сигурно затова не го смята за някакъв проблем. Ако трябва да бъдем честни, преди да замине за Япония, аз също не го смятах за кой знае какъв проблем. Бях сигурна, че много бързо ще си намеря работа, обаче...

И усетих как бързо пропадам. Почти като Кайли — морското свинче от пети клас.

— Може би не ти помагам с нищо особено, но наистина вярвам, че всичко ще се оправи, скъпа — рече Луиза и ме дари с онази усмивка, която ми помага да преодолявам трудни ситуации вече двайсет и осем години. — Все пак не забравяй, че говорим за теб. За

Анджела, която съвсем сама замина за Ню Йорк и се наложи там. За Анджела, която се сдоби с всичките онези удивителни приятели, за които ѝ завиждам. За Анджела, за чиято чанта с радост бих заменила съпруга си. Ти си в състояние да постигнеш всичко, което си наумиш, скъпа!

— Ако можеше да видиш чантата ми сега, нямаше да искаш да замениш Тим за нея, сигурна съм — отбелязах, загледана тъжно в старата си чанта на дивана. — Освен това една чанта на Марк Джейкъбс надали ще ти помогне с нещо за кърменето в три през нощта, нали така?

— А Тим ще ми помогне, това ли искаш да ми кажеш?

— Именно — съгласих се аз. — Точно това исках да кажа.

И на моя монитор разкошната, светеща от щастие Луиза загриза един вече изгризан нокът.

— Анджи?

— Да, Лу?

— Много ме е страх от това, че ще имам бебе!

— О, я стига! — Ако можех, бих ѝ зашлевила шамар през екрана.

— Ти ще бъдеш най-добрата майка на света! Какви са тези приказки?

— Ами аз... — Тя се огледа, за да се увери, че хоризонтът е чист, а после се приведе към камерата и прошепна: — Спомняш ли си онзи път, когато изпуснах онова морско свинче в езерото?

* * *

— С Луиза ли си говориш? — Алекс се появи в дневната, облечен елегантно с боксерки и стара тениска на „Лед Цепелин“, с коса, разчорлена от поредната следобедна дрямка. Умората от дългия полет бе направила моделите му за сън още по-хаотични от всякога и сега, все още не напълно на себе си, той се огледа, опитвайки се да си проправи път през купчините списания, бележки и текстмаркери, които бях разхвърляла по пода. Колкото повече разхвърлях, толкова по-уверена ставах, че ще успея да се снабдя с нова виза, така че можете да бъдете сигурни, че бъркотията наоколо беше голяма. Изтръгнати от страниците на списанията мостри на кремове и шампоани, надраскани идеи и, ами доста оградени с текстмаркери снимки на обувки, които

сами по себе си не можеха да ми намерят работа, но пък щяха да изиграят ролята на добри мотиватори.

След няколко неуверени секунди той се предаде, целуна ме по главата и се насочи по диагонал към елхата. Въздиш. Беше се прибрал само преди два дена, а вече почти всичките ми захарни бастунчета бяха заминали. Бях се опитала да му обясня, че захарните украси могат да се ядат чак след Коледа, обаче в своя защита той изложи много силен аргумент. Най-вече това, че бе открил два празни коледни календара на „Кедбърис“ и цял пакет шоколадови играчки за елха в коша за рециклиране. Да, просто щеше да се наложи да купя още захарни бастунчета. А това бяха цели 1.99 долара от неговия фонд за коледни подаръци.

— Естествено — кимнах и затворих моя „Макбук“. — Направо не мога да повярвам, че ще си има бебе. Та тя самата е едно голямо бебе!

— И въпреки това хората продължават да го правят — промърмори той, разкъса със зъби обвивката на поредното захарно блаженство, мина на пръсти през моя „офис“ и се настани зад мен. Беше толкова хубаво, че отново си е въщи! Толкова хубаво, че в главата ми отново изникна онази прекрасна мисъл: „Обичам те!“ Доста по-приятна от всички захарни бастунчета и не чак толкова опасна за напълняването. — Но иначе е добре, нали?

— Съвсем добре — кимнах. Все още ми беше странно, че двама от най-важните хора в моя живот още не се бяха запознавали лично. — Завижда ми, че ще ходя във Вегас без нея. А аз пък смятам, че е съвсем честно, защото тя ще си има бебе без мен!

— Не че би могла да ѝ помогнеш с нещо — отбеляза той, отпусна глава на облегалката на дивана и ме изгледа. — Майка ти не ти ли е казвала за птичките и пчеличките?

— Разбира се, че не ми е казвала. Навремето си мислех, че е прекалено превзета, но сега ми се струва, че може би е била твърде надрусана, за да разбере какво става.

Той кимна замислено, като продължи да ближе захарното си бастунче. После изрече дълбокомислено:

— Ето как стоят нещата — когато двама души наистина се обичат...

Беше необходима само една възглавница в неговата посока, за да го накара да млъкне.

— Сега за Вегас! — отсече той, хващайки възглавницата във въздуха, след което я захвърли към другия край на стаята. — Кога заминаваш?

— Доколкото ми е известно, този уикенд. Но от четвъртък — отговорих замислено. — Джени твърди, че всичко било организирано, но ми изглежда много съмнително. Така, в последната минута... Добре, че поне и Ерин ще бъде с нас. Тя ще държи нещата под контрол.

— Ясно — въздъхна Алекс и ме погледна. — Тази сутрин в асансьора се засякохме с Джеф.

Олеле! Всяка история, в която беше замесен Джеф, завършваше зле. Това е бившата любов на живота на Джени, настоящ годеник на момиче на име Шанън и наш пряк съсед. Историите, включващи Джеф, често завършваха със сълзи и пьянски самообвинения. Освен когато го засичах аз, докато изнасям боклука, в който случай всичко завършваше много добре за мен. Бях чела всичко от Джърмейн Гриър (добре де, в университета ме домързя да я чета, но пък съм я гледала в „Нюзнайт“), което ме наведе на извода, че няма нищо антифеминистко в това да позволяваш на мъжете да носят тежки неща. Особено тежки мръсни неща.

— Та значи, после отидохме на по едно кафе и той започна да ми разказва за ергенското си парти и как някой от гостите му се отказал в последната минута, та в крайна сметка се оказах поканен на събитието. — С тези думи той отхапа цяло парче захарно бастунче и го засмука.

Не знам защо, но нещо в тази работа не ми хареса.

— Във Вегас е — допълни Алекс.

О, не!

— Този уикенд.

О, боже, не!

Много ми се искаше да вярвам, че Джени няма никаква представа, че бившата любов на живота ѝ ще бъде във Вегас точно по същото време, когато и ние ще бъдем там. Много ми се искаше да вярвам, че тя наистина го е преодоляла и е продължила напред със Зиги. Но, от друга страна, да не забравяме, че също така и до днес вярвах, че ако си легнеш да спиш гол, къщата ще изгори, или пък, ако

си обуеш два различни чорапа, прегазването ти от кола е гарантирано. Понякога бях много глупава. Но други път — не.

— Мислиш ли, че тя знае? — зададе очевидния въпрос Алекс.

— А ти мислиш ли, че не знае? — контрирах го аз. — Нямам представа какво ще правя с нея! Ако я попитам, тя веднага ще започне да отрича, но съм абсолютно сигурна, че това изобщо не е съвпадение. Някой ще гушне букета на това пътуване, но не знам кой. Някой ще ритне камбаната, а аз ще отида в затвора!

— Напълно си права — съгласи се Алекс. — Значи стана добре, че приех поканата на Джеф — така поне ще си имаш подкрепление.

— Ти сериозно ли? — светнаха очите ми. Никога през живота си не съм била по-щастлива. Може би само когато открих едно шоколадово яйца с крем на „Кедбърис“ в чекмеджето с бельото си месец след Великден, а си мислех, че съм ги изяла всичките. Може би. — Наистина ще дойдеш във Вегас?

— Да, сериозно. И аз ще дойда във Вегас — кимна той и продължи да хруска захарното си бастунче. — Не съм ходил там не си спомням откога. Вегас е върхът!

Вегас е върхът ли? Седнах си на краката и се загледах в моя приятел. Той бе последният човек на земята, когото бих определила като кой знае какъв фен на Лас Вегас. Какви ли други тайни страсти крие от мен? Да не би да си купува порцеланови кукли онлайн вечер, след като заспя?

— Какво правиш, когато отидеш във Вегас? — Думите излязоха от устата ми, преди да съм успяла да ги спра. Настойчивостта ми беше осезаема. Струваше ми много усилия да не допълня: „Бройкаш проститутки ли?“.

— Ами, проститутки — сви рамене той. — И покер, разбира се. От време на време обичам да играя покер.

— Не знам от кое съм шокирана повече — отбелязах. — Може би по-скоро от покера.

— Благодаря — отвърна той. — Не съм играл от доста време, но мисля, че съм доста добър. Може да спечеля някоя хубава сума и да ти купя нещо специално.

— Няма да го очаквам с нетърпение. — Това беше чиста лъжа. Още докато я изричах, вече го очаквах с нетърпение и щях да продължа да го очаквам по целия път до Невада.

— Какво ще кажеш засега да се задоволим с една бира, а? — подметна той и прескочи облегалката на дивана, за да избегне моите списания. — Като гледам, доста си поработила.

— Да, доста — потвърдих и откъснах една рецепта за това как да си направим коледни крекери. — Някои от нас не могат да спят зимен сън.

Обърнах се към моите купчини списания и зачаках вдъхновение. И чаках, и чаках, и чаках...

— Анджела?

— Да, Алекс?

Хмम्म. Дали се интересувах от статия за това как да трансформираме живота си чрез сдобиване с билет за риболов? Може би не.

— Какво, по дяволите, е това?

Замръзнах. С изплезено крайче на езика. И с текстмаркер в ръка.

— Какво, по дяволите, е кое?

Оооо, мамка муууу!

Бях забравила чантата си на кухненския плот. Чантата ми, пълна с булчински списания!

— Това?

Обърнах се бавно, готова да се впусна в обичайната си реч в стил „те са за проучването ми“, но вместо да заваря Алекс с цяла камара булчинско порно в ръка и уплашени очи, зърнах в ръката му само някакъв лист хартия. О, да бе! Писмото! Крайно време е да престана да го разнасям навсякъде със себе си.

— Да, това — промърморих, кръстосах крака и пак ги изпънах. — Това.

— Да, това! — размахна той писмото срещу мен. Напълно излишно, ако питате мен. Защото вече разбрах какво ми каза. — Какво, по дяволите, е това?!

— Това е писмо — отговорих. — От имиграционните служби. Нищо особено.

Направо не бе за вярване как успях да произнеса всичките тези думи, особено като се има предвид първоначалната ми реакция при прочитането му, но сега, докато ги изричах, кажи-речи им повярвах. Бях ненадмината в умението си за самозаблуда.

— Нищо особено ли? Че тук пише, че ще те депортират! — ревеше Алекс, продължавайки да чете. Браво на него — умее да върши няколко неща едновременно. — При това след месец! Даже по-малко от месец! Това ли е твоята представа за нищо особено?!

— Е, определено има потенциала да стане нещо особено — отбелязах спокойно. — Но всичко ще бъде наред.

— И как по-точно? Как ще бъде наред?

Не си спомням някога да го бях виждала по-ядосан от сега. Вярно, съненият му тоалет донякъде намаляваше силата на яростта му, но въпреки това не беше никак доволно зайче, а този факт постепенно образуваше крайно неприятна топка в стомаха ми.

— Просто трябва да си взема нова виза — прошепнах. Колкото по-силно крещеше Алекс, толкова по-тиха ставах аз.

— Предполагам, че има още доста неща, които не си ми казала по този въпрос, нали така? — Очевидно не бе в състояние да откъсне очи от хартията в ръката си. Или това, или просто ми беше прекалено ядосан, за да ме погледне — не че от тази мисъл ми стана по-добре. — Би ли благоволила да ми кажеш какво точно става или трябва да се надявам от чантата ти да изпадне още някое листче, докато минавам покрай нея?

Изпаднало, ама друг път! Сигурна съм, че е ровичкал в чантата ми за нещо сладко. Да се надяваме, че не го е открил. Както изглежда, съвсем скоро ще ми трябва и на мен.

— Ами само това — прокашлях се аз, — че адвокатът не беше много ентузиазиран относно вероятността да взема нова виза. Но не е като да е казал, че е невъзможно. Просто трябва да се организирам. Или да получа договор от някое британско списание. И няколко препоръчителни писма. И портфолио. И още няколко дреболии. Но не е невъзможно.

— Така ли? Защото на мен ми звучи доста объркано!

Тук вече беше прав. Докато изричах всичко това, и на мен ми се стори объркано. И невъзможно. Или най-малкото — доста трудничко.

— Но какво ти става, Анджела? Защо не ми каза за това? — Вече беше буквално бесен. Няколко минути след поредната си дрямка Алекс беше най-милият мъж на света. А благодарение на принципната му отнесеност и непрекъснато падащия над очите му бретон за него беше истинско постижение да пресече улицата, без нещо да го прегازی. Но

точно сега очите му буквално проблясваха от ярост. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се превърне в Годзила.

— Добре де, успокой се! — рекох. Глупав ход. Размахвах метафоричен червен плащ пред метафоричния бик. — Просто засега не съм имала възможността да ти кажа, това е. Но смятах да ти кажа. Честна дума! И не мисля, че ще бъде проблем.

— Как пък не, че не си имала възможността! И кой те излъга, че няма да бъде проблем? — изкрещя той, хвърли писмото в чантата ми и вдигна ръце. — В какъв смисъл фактът, че ще те изхвърлят от Щатите, няма да бъде проблем?

— Виж какво, с нищо не ми помагаш — изтъкнах очевидното. — Крясъците ти няма да ни доведат доникъде.

— Налага се да крещя, защото ти отказваш да говориш с мен! — контрира ме той. — И с нищо не ти помагам, така ли? Ти с нищо не ми помагаш! Продължаваш да бягаш от проблемите и отказваш да се справяш с тях като зрял човек! Отново! Отново, Андже! Ето това е, което не ни помага! Това, за бога!

Струваше ми големи усилия да не се разрева. Мразех караниците, но в случая той беше напълно прав. Трябваше да се сетя, че ще се стигне дотук.

— Алекс, недей — подсмръкнах виновно. — Не е като да не съм искала да ти кажа ей така, защото така ми е хрумнало. Но наистина мислех, че ще мога да се справя сама!

Той отвори спокойно хладилника, извади си една бира, отвори я и после трясна вратата. Целият хладилник се разтресе.

— Защото подходът на мълчанието и преди се е оказвал много подходящ за връзката ни, така ли?

Олеле!

— Алекс... — започнах, но той отпи голяма глътка от бутилката си и вдигна ръка, за да ме накара да замълча. — Сега отивам да си хвърля един душ — отсече и тръсна глава, за да ми затвори устата. — Ти не си искала да говориш с мен, а точно сега аз не съм в състояние да говоря с теб!

Извърнах се и се вторачих в моите купчини списания. Със свито сърце. С всяка следваща секунда ми ставаше все по-трудно да кажа каквото и да било. И вместо да се извиня, както му беше редното, аз си

седях с отворена уста като рибка гупи и потъвах все по-дълбоко в мълчание.

Огледах хаоса, който бях създала сама, и усетих, че самоувереността ми започва да се изпарява. Аз не бях невероятна. Не бях дори истински журналист. Бях просто аматьор, на когото му беше излязъл късметът, но този късмет беше свършил. Освен това бях нацупено хлапе, което си въобразяваше, че като срита купчината списания на пода, ще се почувства по-добре. Тъкмо обратното — коляното ме заболя, а на всичко отгоре порязах палеца на крака си. Ето затова не трябваше да се местя да живея при мъж. Досега Джени щеше да е нарисувала най-малко два вдъхновяващи плаката — план за действие и схема, отразяваща напредъка ми до този момент. А Алекс се бе напъхал нацупен в банята с бира в ръка. Ако трябва да бъдем честни, и аз бих се чувствала по-добре, хълцаща във ваната, но както показва практиката, това не води доникъде. Ваните са, за да се въргаш в тях като мърляв хипопотам, а аз не разполагах с време да се правя на мърляв хипопотам. Не разполагах с време и да си седя тук и да въздишам по повод твърде крайната реакция на Алекс. А още по-малко — да си позволявам да бъда разсейвана от новата чанта на Ив Сен-Лоран в „Мари Клер“. Възприемайки изпитания многократно подход на живота на Джени Лопес, аз изтрих една предателска сълза, прогоних гневните думи на Алекс от паметта си и отворих бележника си на нова страница. И сбутах „Мари Клер“ директно под дивана с крака си. Ще го направя, мамка му! Ще получа тази проклета виза! А после ще забия един юмрук в ръката на Алекс задето се прави на примадона.

Погледнах новата страница. Тя отвърна на погледа ми. Добре де, може пък да не е съвсем примадона. Ядосан е, защото го е страх, че ще се наложи да напусна Щатите, нали така? А не защото съвсем случайно съм забравила да му кажа, че ще ме депортират, макар да бях готова да приема и тази възможност. Мъничка възможност. Е, сигурно е по малко и от двете. Загледах се в химикалката си. Запитах се как ли хората преодоляват творческия си блокаж, когато единственото, което се опитват да напишат, е един списък. Извадих „Мари Клер“ обратно изпод дивана, за да ме вдъхновява.

План за действие на Анджела:

1. Откривам подходящите списания.

2. Пиша предложения.
3. Свързвам се с редакторите.
4. Продължавам да пиша блога си.
5. Моля се на всички известни божества.

Така. Това вече е напълно достатъчно да докаже, че подхождам напълно сериозно към ситуацията, нали така? Освен това със сигурност ще успея да постигна нещо в рамките на следващите четири седмици, въпреки уикенда във Вегас. Но това не би могло да разреши проблема със сърдитото ми гадже. Това беше първият ни истински скандал. И както можеше да се очаква, реакцията ми бе да остана на дивана, издала долната си устна, и да го чакам да се появи обратно с надеждата, че ще се престори, че нищо не се е случило, и да оставя нещата да назреят, докато след примерно седем години някой от нас не се изпусне по време на спор, който няма нищо общо с настоящия. И защо не? Нали това е британският начин за справяне с проблемите? Но ако смятах да се държа като голямо момиче, може би не би било зле да започна да се държа като такава по-добре рано, отколкото късно. За всичко си има първи път.

* * *

— Алекс? — почуках лекичко на вратата на банята, седнала до нея и опряла гръб на стената, със свити до брадичката колене. За подобен разговор удобството не би било излишно.

Никакъв отговор. Време е за тежката артилерия.

— Алекс, съжалявам!

В отговор — само плясък на вода из ваната и една доста силна въздишка.

— Може ли да вляза, за да поговорим нормално?

— Вратата е заключена.

— Можеш да я отключиш.

— Няма да ме накараш да изляза от ваната, за да ти отворям!

Радвам се, че си направи труда да изясни причините си.

— Хубаво, мога да говоря и отгук — рекох. — Съжалявам, че не ти казах за онова писмо. Няма да си измислям извинения — трябваше да ти кажа веднага, но писмото пристигна оня ден, а ти тъкмо се беше

прибрал от турнето. После имяхме такъв натоварен уикенд, а ти беше толкова уморен от полета, че не исках да те стресирам допълнително. И наистина си мислех, че ще мога да се оправя сама. Все още го мисля. Защото имам план!

— Винаги имаш план — отговори откъм банята той. — Но плановете ти обикновено се провалят.

— Не всичките — смръщих се аз, опитвайки се да се сетя за някой мой план, който не се е провалил. И само защото не можах да измисля веднага такъв, не означава, че не е имало.

— Посочи ми един твой план, който не включва било насилие, било напускане на страната! — подвикна той. — И всеки път, когато попадаш в подобна ситуация, е само защото отказваш да разговаряш с хората!

Ако трябва да бъда честна, той беше почти прав. Последните осемнайсет месеца от живота ми бяха изпълнени с пътувания със самолети и пошляпване на хората. Първо ударих съпруга на най-добрата си приятелка с тока на обувката си и избягах в Ню Йорк, защото никой не си направи труда да ми каже, че тогавашното ми гадже е продажен боклук, а аз пък бях избрала да не обръщам внимание. После заминах за Лос Анджелис и без да искам, започнах да излизам с един актьор хомосексуалист. Тогава не съм удряла никого, но доста често ми минаваше през ума да го направя. А след това дойде пътуването до Париж, където зашлевих шамар на едно момиче, хванах влака за Англия, натъпках се с храна от „Марк енд Спенсър“ и се върнах обратно в Париж, за да се счепкам с друго момиче, при това на сцената на един фестивал. Така че Алекс имаше всички основания да ми казва, каквото ми каза. О, да! Пропуснах последния случай с шамаросването на Сиси. Но ако на света съществува заслужен юмручен удар, то това беше именно този. И така, към днешна дата плановете ми може и действително да не са били най-добрите, но този път разполагах с истински, актуален план за действие. И бележник! Как тогава бих могла да се проваля?!

— Е, нали вече разговаряме?

— Добър опит.

— Ами ако ти обещаю, че от този момент нататък ще обсъждам всичките си важни решения с теб, че няма да напускам страната, няма да удрия никого с обувка, няма да си купувам обувки или да плисвам

питиета към когото и да било, тогава би ли отворил вратата, за да вляза и да си поговорим като нормални хора? — запитах накрая.

Настъпи кратка тишина, разнообразявана с леко плискане на вода. После той рече:

— Отключена е. Преди те излъгах.

— Задник! — промърморих, бутнах вратата и запълзях по пода на банята на четири крака, за да се облегна по същия начин на ваната.

Алекс беше същинска картинка. С пяна чак до брадичката, мокра коса, отнесен поглед и бира в ръка. Погледнатото откъм добрата страна, беше невъзможно да му се ядосваш или да му се караш. Но за нещастие освен това беше доста трудно да правиш мили очички на някого, когато (а) единственото, което ти се иска, е да се разхилиш, и (б) онзи, за когото е предназначено въпросното изражение, отказва да те погледне.

— Готина вана, а? — отбелязах и подхвърлих малко пяна във въздуха.

— Да — промърмори той и оправи покривалото си от пяна. Беше постигнал идеално покритие. — Благодаря.

— С тази бира си вече истински мачо.

— Дати го начукам.

— Сладко.

Поседяхме така в почти удобно мълчание известно време — Алекс, отпиващ от бирата си, аз, подпряла брадичка на ръба на ваната. Бих останала така още дълго, обаче подът на банята не беше най-приятното място за седене, а и мехурчетата на пяната изчезваха доста бързо. Имах чувството, че ще ми бъде доста трудно да поддържам сериозен разговор, след като прелестите започнат да се виждат.

— Наистина ли си ми сърдит?

— Да — кимна Алекс и отметна мократа коса от лицето си. — Наистина съм ти сърдит. Но и съжалявам, че си изпуснах нервите. Не трябваше да крещя. Но сега ми кажи — какво толкова трябва да стане, за да се научиш да споделяш важните неща с мен, а?

Свих рамене и изтрих една капка вода от челото му, но тя падна в очите му.

— Всъщност вече знаеш всичко важно — изрекох тихичко. — И ти обещавам, че повече няма да правя така. Ще ти казвам всичко. Но ти гарантирам, че толкова ще ти писне да слушаш всяка моя мисъл, че

ще ти се иска да разполагаш с дистанционно, за да изключиш устата ми.

Той пое ръката ми в своята топла и влажна ръка и я стисна лекичко.

— Изобщо не се шегувам — изрече с напълно сериозни очи. — И знам, че вече си се заела с проблема. Сигурен съм, че Джени също се е заела с проблема, нали?

Кимнах.

— А както всички добре знаем, Джени винаги получава онова, което иска. Но въпреки това настоявам да знам за тези неща. Важно е, Андже! Как мислиш се чувствам да разбера, че може да те изхвърлят от страната, а ти дори не си си направила труда да ми кажеш, въпреки че вече всичките ти приятели знаят за това?

— Не особено добре? — предположих.

— Не особено добре — потвърди той. — Ти си моята приятелка. Живеем заедно. Предполага се, че трябва да се справяме заедно и с трудностите.

— Да, знам — опитах се да не извия аз, но ми беше доста трудно. — Просто през последната година свикнах да се оправям сама с разни неща, така че не ме бива много да моля мъжете да ми помагат. А и наистина не искам да те притеснявам.

— Аз не съм някой случаен мъж — напомни ми той. — Аз съм твой приятел. И искам да ти помогна. Искам да се притеснявам. Притеснявам се, че ще си счупиш врата в някои от онези тъпи високи обувки, притеснявам се, че ще се задавиш с блат на пица, защото гълташ прекалено бързо, притеснявам се, че можеш да умреш от студ, защото не носиш истинско зимно палто. Това поне ще ми даде истинска причина да се притеснявам.

Бях трогната. Леко обидена, но предимно трогната. Искях да му кажа, че и аз се притеснявам за него, но лошото е, че се притеснявах най-вече за това някоя готина суперкльощава блондинка да не ми го открадне през нощта, а това не звучеше по същия начин като неговите притеснения, нали? Не бе необходимо да чета „Космополитън“ (пак), за да знам, че яростната параноя и безпочвената ревност не са сред най-приятните качества на една приятелка.

— С твоите палта изглеждам като човечето на „Мишлен“ — казах и също стиснах ръката му.

— Това е, защото навън е минус десет градуса, идиотка такава!
— Безсилието по лицето му премина в неохотна усмивка и той се приведе, за да залепи една лека целувка на устните ми. — А сега се махай оттук, за да се насладя спокойно на ваната си, и вземи си намери някаква работа, преди да съм изритал задника ти от страната!

— Женчо такъв! — срязях го закачливо аз, грабнах бутилката от ръката му, скочих и тръгнах да излизам от банята. — А да искаш случайно запалени свещи или нещо подобно?

— И без това нямаме — извика в отговор той, докато затварях вратата.

Отпивайки от остатъците топла бира, аз се вторачих в моята изключително професионална купчина боклуци в дневната. Щом оцелях след първия ни истински скандал, ще мога да си осигуря и работна виза. Стига да оцелея в Лас Вегас.

СЕДМА ГЛАВА

Бодра и свежа в четвъртък сутрин, аз целунах Алекс за довиждане, измъкнах се от входната врата и се вмъкнах директно в блестящата черна лимузина отпред, недосегаема за студа.

Имах жестока седмица! След силно мотивиращия ни разговор с Алекс аз успях да съставя десетки предложения за редакторите из целия град, предлагайки се като техните очи и уши из Ню Йорк. Изтъкнах, че аз бих била страхотен избор за тях. Защото съм свързана с културния ъндърграунд, с холивудските знаменитости, света на модата, а и се намирам в самия център на най-бохемския квартал. Не биха могли да изберат по-добър кореспондент от Анджела Кларк. И какво от това, че съм показала известно пристрастие в тези мои предложения? Ако човек си повтаря нещо достатъчно често, то започва да се превръща в истина, независимо дали е добро или лошо, а и вече наистина започвах да имам добро предчувствие за бъдещето си. Един бърз разговор по телефона с адвоката Лорънс потвърди, че медийната ми виза ми е буквално в кърпа вързана, стига да успея да се сдобия с договор от „призната медийна компания“, а на фона на всичките скандали напоследък с подслушването на телефоните бях почти сигурна, че повечето вестници и списания търсят нови, умни, иновативни млади таланти с неопетнена репутация. Които нямат нищо против да си изкарват хляба с преследване или разобличаване на знаменитости. Честно изкарана надница за честна работа. Вероятно беше добре за мен, че не можех да работя за „Туитър“, а какво остава да подслушвам гласовата поща на Хю Грант.

Нещата с Алекс също вървяха идеално. От момента, в който се бе измъкнал от ваната си в неделя, той се държеше като перфектния приятел. Зимни разходки из парка, сервиране на чай, свежи предложения за работата ми, купуване на бонбонки без напомняне. Беше прекрасно! Булчинските ми списания продължаваха да си стоят скрити под матрака с пречупени гърбове, подгънати крайчета на листите, автоматично отварящи се на най-мръсните страници (самите

рокли), но иначе ги бях прогонила от мисълта си. Да, исках да се омъжа. Но исках всичко да стане както трябва. В крайна сметка и преди съм била сгодена, обаче тогава, когато ми поднесоха най-скромния пръстен на света в една каляска в Севиля, реакцията ми беше нещо от рода на: „О, ами да, сигурно“. А когато си мислех как Алекс ще ми предложи, буквално затаяхах дъх. А в крайна сметка хората имат нужда да дишат, нали така? Исках да прекарам остатъка от живота си с него. Призракът на депортацията ми го беше потвърдил, но дали така стояха нещата и при Алекс? Знаех, че той ме иска при себе си — повтаряше го непрекъснато, — но засега не е намеквал по никакъв начин, че държи това да стане официално. Споделяхме общо жилище. Споделяхме обща любов към ананаса в пицата. Споделяхме и обща самообръсначка, нищо че той не го знаеше. Но дали и той държеше да сподели остатъка от живота си с мен?

Колкото повече се стараех да не мисля по този въпрос, толкова повече мисълта не ме оставяше на мира. Единственото, за което бях в състояние да мисля, бяха сватби. Всяка разходка из супермаркета се превръщаше в репетиция за пътя към олтара. Всяка песен в айпода ми се превръщаше в конкурент за първи танц. Всеки път, когато Алекс бръкваше в джоба си, сърцето ми спираше — телефон или пръстен? Телефон или пръстен? Най-често бяха крекери. Ама съм и аз!

* * *

Не бях виждала Джени от приключението ни с кравайчетата с риба тон. Обаждах ѝ се, пращах ѝ текстови съобщения, канех я на обяд, на по питие, на кафе, но тя непрекъснато бе „прекалено заета“. Както разбрах, да си вземеш два дена почивка от работа по това време на годината било „истинска лудост“, така че тя трябваше да компенсира предварително отсъствието си. Фактът, че изобщо не ѝ напомних, че работи на пълно работно време в този офис едва от два месеца, доказва колко зряла бях станала напоследък. А фактът, че не сме разполагали с време за разговори, означава, че не сме имали шанс да поговорим и за ситуацията с Джеф. И по-точно, дали Джени бе наясно с неговото ергенско парти във Вегас и дали нашето импулсивно женско бягство в същата посока нямаше някаква връзка с въпросното

събитие. Бях й казала, че Алекс също ще бъде във Вегас, бях й казала, че той ще бъде с Джеф, и бях въздъхнала от безсилие, когато тя ми писа, за да ми напомни, че този уикенд щял да бъде „само за момичета“. Очевидно не издаваше нищо.

— Леле-мале! — помести се непохватно Джени на задната седалка на лимузината, за да направи място за моя милост и моя препълнен куфар. Но иначе вътре нямаше нищо, което не би ми било необходимо. Одеяло, снаксове, чорапи, лейкопласт, таблетки за главоболие, кухненска мивка... — Не се ли вълнуваш? Аз не мога да си намеря място от радост! Вегас, скъпа! Очаква ни!

— Вълнувам се — потвърдих с едно делово кимване и извадих телефона си, за да проверя електронната си поща. Не желяех да отвърна на Джени с ентузиазма, с който тя ме посрещна. — Вегас, да.

— Ама това беше най-нихилистичното „да“, което някога съм чувала! — отсече ядосано Джени и измъкна телефона от ръката ми. — Това трябва да се изключи! Веднага! Настава време за жени! Никакви имейли до Алекс, никакви есемеси до Зиги! Ето, видя ли?

И натисна бутона за изключване първо на моя телефон, после на своя, след което ги хвърли в своята прекалено дълбока чанта на Ив Сен-Лоран. Толкова красиво творение!

— Всъщност исках да проверя дали нямам отговор от някое от списанията, на които писах вчера. Но иначе благодаря.

— Пак заповядай — кимна тя, без изобщо да схване какво искам да кажа. — И така, летим в единайсет, кацаме в два, до три трябва да бъдем на басейна, а до четири държа да бъда пияна! Беше отвратителна седмица!

— Има известна вероятност да ти задам глупав въпрос — отбелязах колебливо, — но не е ли възможно декември във Вегас да е същият като декември навсякъде? Няма ли да бъде малко студеничко за басейна?

— Е, радвам се, че попита, Анджела — отбеляза Джени с най-добрия си тон на рецепционистка. — Но средните зимни температури във Вегас рядко падат под петнайсет градуса, а тази седмица градът Лас Вегас се радва на невиджана гореща вълна с температури докъм трийсет градуса. А в случай че времето ни направи някой номер, хотел „Де Лухо“ има най-модерната климатична система край басейна си за

целия град, гарантираща разлагащата температура от трийсет градуса през цялата година.

— Отлична проучвателна работа! — отбелязах впечатлено. — Наистина си много добра.

— Точно затова ми плащат толкова много — усмихна се със задоволство тя и измъкна огромното количество вече накъдряща се коса иззад гърба си, мятайки я през рамо.

— Наистина ли ти плащат толкова много?

— Е, не съвсем.

— Ясно.

Помълчахме заедно известно време, а после и двете затаихме дъх, докато колата завиваше, за да се влее в магистралата. След като оцеляхме включването си в огромния поток от коли, аз издишах успокоено (което не се хареса особено на дънките ми) и се обърнах към приятелката си, за да ѝ задам въпроса, който тя избягваше цяла седмица.

— Е? — погледнах я с най-сериозната си физиономия. — Джеф?

— Какво за Джеф? — измънка тя, докато си освежаваше гланца за устни.

— И той ще бъде във Вегас. Този уикенд. За ергенското си парти.

— Така ли?

— Сега сигурно ще ми кажеш, че изобщо не си знаела, когато резервира цялото това пътуване.

— Анджи — изрече тя, хвърли гланца обратно в чантата си и ме дари с усмивка, която беше толкова близо до това да бъде покровителствена, че ми се прииска да ѝ зашлевя шамар, — естествено, че знаех за неговото пътуване. Все още имаме общи приятели. Но го научих едва след като бях направила нашите резервации. Честна дума!

— Не на мен тия! — Повярвах ѝ само толкова, колкото да не я изхвърля от колата. А може би и толкова не. В момента беше много отслабнала.

— Права си. Но дори и така да беше, пак не бих променила плановете си. Двамата с Джеф живеем в един и същи град. И не смятам да се местя в Лос Анджелис, за да не го виждам, нали така? Тогава какво от това, че ще сме в един и същи град за един уикенд, а? Вегас е огромно място и няма начин да се сблъскаме с него, освен ако

нарочно не го търсим. Съществува много по-малка вероятност да го видя от днес до понеделник, отколкото, ако бях дошла, примерно, на гости у вас. Тъй като живеете в един и същи блок, имам предвид?

Веднага схванах, че е много ядосана, защото правеше онова странно нещо в края на всяко изречение — да повишава интонацията си, сякаш задава въпрос — което правеше само в два случая: или когато беше много пияна, или когато беше адски ядосана. Но пък нещата, които каза, бяха напълно разумни. Ню Йорк бе малък град, в който всеки ден срещаш едни и същи хора. Дори аз вече имах куп приятели, с които непрекъснато се поздравявахме — Човекът чихуахуа, Дамата с розовото палто. Сър Голяма кашлица. Добре де, не бях спала с нито един от тях, но непрекъснато се сблъсках с тях. Така че за нея беше много по-вероятно да ѝ се наложи да се сблъска с Джеф на своя територия (по-точно на моя), отколкото в дивия и необуздан Лас Вегас. И въпреки това...

— Хубаво де, щом казваш, че не си знаела, значи не си знаела — изрекох, смекчавайки леко изражението си. Но само леко, защото все още не бях напълно убедена. — Просто исках да знам имаме ли резервен план, в случай че неволно се натъкнем на тях?

— Не, нямаме план. Не смятам да правя каквото и да било — отговори Джени с известна тъга. — Той ще се жени. Аз пък живея със Зиги. Колко пъти ти и Ерин, и Ванеса, и Джина, и моя психотерапевт, и портiera ми, и онзи тип в кафенето ми повтаряхте, а? Че трябва да продължа напред? Е, продължих. Ако ги засечем, ще бъда учтива. Е, сигурно ще ми се наложи да погълна един шот, а след това да се наплача, но какво от това. Пак ще заспя.

— О, Джени! — хвърлих се в нейната посока, подпомогната изключително кавалерски от резкия завой на шофьора в следващата лента. — Много съжалявам! Знам, че все още ти е гадно. И не исках да се държа като мръсник.

— Винаги е гадно, независимо колко си щастлив вече — подсмъркна тя. — Имаш голям късмет, че не са ти разбивали сърцето кой знае колко силно в миналото.

— Не предизвиквай съдбата! — изрекох предупредително. — Все още нищо не е официално при мен!

— Хмммм — огледа Джени маникюра си. — Има огромни шансове да поставя вето над евентуалния ви падеж!

Не изглеждаше като да се шегува. Изгледах я въпросително.

— Какво си мисли той, че прави на ергенското парти на бившия ми, а? — започна тя нещо като досадна тирада. — Какво стана с Екипа „Допее“, а? Ти си моята най-добра приятелка, той пък е твоят приятел. Не си ли дава сметка, че лоялността се изисква автоматично? Държи се като задник!

— Аха! — светна ми най-накрая. — Както стана ясно обаче, той просто много обича Вегас. И може би двамата с Джеф са нещо като приятели?

След тези необмислени думи от моя страна се свих, подготвена за формата, която би приела яростта ѝ. Да, те наистина бяха нещо като приятели. Вярно е, че не си ходеха редовно на гости и други подобни, но от време на време излизаха заедно на по питие.

— Да бе, приятели! — изрече изненадващо спокойно Джени. — Но ако го зърна някъде там твоя човек, по-добре ще бъде за него да внимава! Това е единственото, което мога да кажа!

И това наистина бе единственото, което можеше да се каже по въпроса.

* * *

— Но къде е тази жена?! — Джени вече опустошаваше второто си кафе от „Старбъкс“ и проклинаше името на Ерин Уайт. — Ако заради нея изпуснем този полет, ще ритам кльощавия ѝ задник оттук до края на света!

— Щеше да ти се обади, ако имаше някакъв проблем, нали така? — отбелязах, като погледнах часовника си. Оставаха ни само двайсет минути до качване в самолета, а аз все още нямах никаква представа къде точно на летище „Ла Гуардия“ трябва да отидем, за да се качим. Освен това бях обути на високи токове, което означаваше, че тичането беше изключено. В стремежа си да избегна чекирането на куфара си бях взела колкото ми бе възможно по-малко багаж, но това означаваше, че трябваше да мъкна и него, докато същевременно накуцвам на петнайсетсантиметровите си ботуши „Джузепе“ с пискюлчета, за които Джени настояваше, че били „напълно в стила на Вегас“, когато ги донесе у дома от шкафа с мострите. Навремето се бях съгласила —

наистина бяха в стила на Вегас. Но пък изобщо не ставаха за тичане из летището. Изглеждах като магистралка. Магистралка с пискюлчета. Чудничко! Е, напълно в стила на Вегас.

— Ехоооо!

В другия край на залата зърнахме миниатюрна блондинка, която се втурна към нас. Не можех да не забележа, че тя изобщо не беше готова за пътешествие — нито по вид, нито по багаж. Хммм.

— Джени! Анджи! — търчеше към нас Ерин и викаше. Бузите ѝ бяха зачервени, перфектната ѝ къса прическа беше леко бухнала от студа. — Защо, за бога, не вдигате телефоните си?

— Ще вдигнем, ако някой ни позвъни! — отсече Джени, измъкна телефона от чантата си и го размаха пред очите на Ерин. — Ето, виждаш ли? Няма пропуснати обаждания!

— Защото е изключен, гений такъв! — извика Ерин, почуквайки с нокът по черния екран. — Божичко! Помислих си, че и двете сте загинали някъде!

— Да бе, вярно — промърмори приятелката ми и прояви любезността поне да се изчерви, след което ми подаде и моя телефон. Аз си го взех обратно и започнах да се извинявам на Ерин.

— Хубаво де, няма значение! — махна с ръка Ерин. — Дойдох само, за да ви кажа, че няма да мога да дойда с вас.

— Какво? — изгледа я сащисано Джени. — Затваряй си устата, Уайт, и се качвай на самолета! Когато стигнем там, ще ти закупим всичко необходимо!

— Не мога — повтори Ерин, извади от джоба си нещо, което приличаше на елегантна бяла писалка, и го поднесе на Джени. — Бременна съм.

— Господи! — извика ужасено Джени и пусна отвратено теста за бременност на пода. — Да не би да си пишкала върху това? Даваш ми нещо, върху което си пишкала?!

Ерин само я изгледа на кръв.

— Така де, поздравления! — поправи се приятелката ми.

Дарихме миниатюрната дама с огромна прегръдка и подскачахме малко около нея. Дотолкова, доколкото позволяваха моите ботуши. Ерин беше по-голяма и от Джени, и от мен, а и двете знаехме, че от известно време се опитва да забременее. Затова новината беше страхотна. Освен това тя беше първата ми приятелка от Щатите, на

която ѝ предстоеше да има дете. Плашеща мисъл! Когато ставаше въпрос за Луиза, много лесно можех да се самоубедея, че тя не прави нищо друго, освен да чака от „Амазон“ да ѝ доставят някоя сладка кукла, но пък Луиза беше през цял океан от мен. Но Ерин? Нея я виждах непрекъснато. Значи щях да я видя как надебелява. Щях да я видя в едни от онези невероятни дънки за бременни с ластичите. И този път щеше да бъде наистина. Истинско бебе! Леле-мале! Надявах се, че тя няма да рискува да го подава нито на Джени, нито на мен, защото някоя от нас със сигурност щеше да го счупи.

— Представете си, тестът ми е едва от тази сутрин! — рече Ерин. Така ли ми се струваше, или тя наистина вече блестеше? — От няколко дена насам ми става лошо, но реших, че е някой вирус или нещо подобно. А после... не знам... просто импулсивно реших да си направя теста и... ето резултата! Позитивен! Ще си имаме бебе!

— И ще се представим страхотно! — изписка Джени и пак я прегърна.

— Е, имах предвид аз и Томас, но и вие също, защо не? — усмихна се бъдещата майка. — Наистина съжалявам, че не мога да дойда с вас, момичета. Не искам да ви звуча като задръстена, но наистина няма начин да се справя с ходенето по барове и други подобни. Вече започвам да се уморявам много бързо.

— Напълно те разбираме — отговорих от името на двете ни, преди Джени да е успяла да си отвори устата. — Върви си у дома, почивай си, боядисай стаята в жълто...

— Вие сте най-добрите приятелки на света! — изписка Ерин, моята най-сдържана и изискана приятелка на света, и заподскача от крак на крак, притискайки леко корема си. — Направо не мога да ви опиша колко се радвам! Знаем, че няма да бъда истерична майка, обещавам ви, че няма! Просто... толкова съм щастлива!

И след един последен тур от целувки Ерин се изнесе на подскоци от летището и влезе обратно в лъскавата си черна лимузина. Докато двете с Джени минавахме най-сетне през проверката на охраната, аз не можех да не се замисля за това колко ще се променят нещата оттук нататък. Ерин беше миниатюрна, перфектна и абсолютно бляскава. А скоро ще бъде огромна, объркана и абсолютно стресирана. Довиждане, чанта на Ботега Венета, здравей, одеялце за кратки дремки! Луиза щеше да има бебе, Ерин щеше да има бебе, Джени вече се държеше

като зряла жена. Долу-горе. Дааа, светът официално се бе обърнал с главата надолу.

* * *

След като заехме нашите меки и удобни седалки в самолета и цялата масичка пред мен бе покрита с всички списания на света, аз си обух чорапките за полет, загърнах се с любимото си одеяло и се приготвих за сладка дрямка. Полетът от Ню Йорк до Лас Вегас отнемаше шест часа. Без да броим четирите часа по средата за сън, разполагах с по един час време в двете посоки, за да прочета моя пътеводител на Лас Вегас и да си напиша списъка на задължителни дейности там. Вече го бях започнала — исках да гледам на живо шоуто в „Крейзи Хорс“, исках да се возя на влакчето на ужасите в „Стратосфера“, исках да се снимам с всеки един двойник на Елвис Пресли, исках да заложа всичко на 36 червено, исках да се снимам пред Малкия бял сватбен параклис и да накарам майка ми да получи инфаркт. Така й се пада, задето си е въобразила, че можем да бъдем приятели във фейсбук! Но имаше и още много други неща — всеки ми препоръчваше нещо.

Но в самия самолет исках да си почина. Може би да погледам „Капитан Америка“ без Алекс наоколо, защото той винаги прехвърляше набързо онези от сцените, където Крие Еванс си сваля ризата. Не можеше така. Успях да си спечеля седем минути за четене и слушане на айпода, когато Джени ме потупа по рамото и заяви:

— Анджела, ние с теб имаме голям късмет!

— В какъв смисъл? — запитах, оглеждайки подозрително шестимата яки мъже пред нас, зад нас и от другата страна на пътеката, и погледнах Джени така, сякаш си запълвахме времето в зоологическата градина.

— Защото това тук е Брад, който е световен шампион по покер и в момента пътува за турнира по покер в „Де Лухо“! — И с тези думи тя посочи към един доста едър и доста самодоволен на вид мъж, който приличаше на силно дрогиран водещ на телевизионна игра. — И той ще ни научи как да играем покер!

За всеки грам манията в ухилката на Джени аз успях да събера равностойна липса на ентусиазъм. Виж ти! Още не бяхме пресекли границата на щата, а тя вече поощряваше мъже, които, доколкото ми бе възможно да преценя, не обичаха нищо повече на този свят от покер, дънкови костюми и сандвичи от метрото. Оглеждайки се, установих, че всички до един около нас държаха сандвич с дължина един метър. Тъпчене с кайма в осем сутринта? Бррр! Ако Брад Пит решише да повтори ролята си от „Бандата на Оушън“ и ми предложи да ме понаучи на това-онова в хазарта, можеше и да си помисля. Но дотогава не желаех изобщо да докосвам карти!

— За мен, не, благодаря! — отсякох и пак си сложих слушалките. Но само за да изтърпя след секунда рязкото им измъкване.

— Анджела! — извика безапелационно Джени. — Брад и приятелите му биха желали да ни покажат някои основни ходове! Не е ли много мило от тяхна страна?

Дарих Брад и приятелите му с британска любезна усмивка и кимнах, но не окуражително. Един от приятелите му се изкиска. И таз добра!

— Джени — започнах аз толкова учтиво, колкото ми бе възможно като за човек, който е бил принуден да стане в пет сутринта, — не мога да си наредя дори и пасианс, без да объркам картите! Какво ще кажеш ти да се заемеш с картите, а аз — с онези машинки, дето в тях се пъхат разни работи?

— С удоволствие бих напъхал на тия двете някои работи на определени места — прошепна Брад на ухиления си приятел.

— Моля? — повдигнах слушалките си и се поизправих на седалката си.

— Анджи — постави успокоително ръка върху рамото ми Джени. — Не им обръщай внимание на момчетата. Развълнувани са. Не им се случва често да излизат навън.

— Е, какво ще кажете за довечера, а? Ще пийнем ли заедно? — приведе се Брад към Джени и я дари с най-добрата си пьянска сутрешна усмивка. — А може би и да поиграем малко карти? Или пък на машинките за пъхане на разни работи?

— Не, благодаря — въздъхна Джени и се отпусна в седалката си. — Мисля, че и сама мога да се погрижа за моята машинка.

Подобно на всички добри картоиграчи, и Брад веднага разбираше кога е победен. Отпусна се мрачно в седалката си, без да обръща внимание на подмятанятия на приятелчетата си. Е, случва се дори и на големите момчета.

— Какви бяха тези работи? — просъсках на другарчето до мен. — Да не би ходенето със Зиги да те е сбъркало по някакъв начин? Да не би да не си в състояние да оцениш колко по-красив е той в сравнение с всички останали мъже на света? Защото Брад е на светлинни години от него.

— Да, знам. А ти си затваряй устата! — срязва ме Джени и се обърна към минаващата стюардеса. — Две маргарити, моля!

— Аз не искам маргарита! — изписках. — Осем сутринта е!

— Че кой е казал, че са за теб? — тросна се приятелката ми и свали масичката пред себе си. — От друга страна, една маргарита няма да ти се отрази зле. Добре тогава, нека бъдат три!

Стюардесата ме погледна скептично, но нали беше получила поръчка, послушно се запъти към кухнята.

— Всичко наред ли е? — запитах, увих слушалките около айпода си и сложих всичко настрани. Беше очевидно, че ситуацията налага вниманието ми. — Какво става с теб?

— Нищо. Просто Вегас, скъпа! — отсече Джени и затропа тихичко с пръсти по масичката. — Какво ще кажеш да се договорим да си прекараме страхотно, а?

— А какво ще кажеш да се договорим никога повече да не говорим за Брад? — контрирах аз.

— Става — кимна Джени и пое чашите от стюардесата. — Стига ти да си изпиеш маргаритата.

— Мразя да пия в самолет! — простенах, душейки коктейла. Нищо не можеше да се сравни с коктейл, базиращ се на текила за закуска. — Прилошава ми.

— Вегас настоява да я изпиеш! — отсече тя и раздвижи чашата си под коса ми. — Ако не го изпиеш, че натъжиш Вегас. Искаш ли да натъжиш Вегас?

— А ти искаш ли да ми прилошее? — попитах.

— Ако повърнеш, ще ти купя пържола! — обеща тя, поднесе ми чашата и плесна с ръце от радост.

— Ако повърна, за нищо на света няма да искам да погледна пържола — изтъкнах очевидно, отпивайки една глътка от маргаритата. Всъщност не беше чак толкова зле. Май текилата не беше много. Значи нямаше да ми прилошее. Освен това имах нужда от нещо, което да ми помогне да не обръщам внимание на непрекъснато поглеждащия към нас Брад. Пфу!

* * *

— Е, как си? — обърна се към мен дразнещо свежа изглеждащата Лопес, докато се редяхме на опашката за таксито в приказния, студен Лас Вегас няколко часа по-късно. Толкова с горещата вълна — слънцето светеше ярко, но въздухът си беше определено хладничък. Макар и с дънки и сако, пак усещах, че замръзвам.

— Не особено добре — отговорих, докато ровех в чантата си за слънчевите си очила и се опитвах да не изхълцам. В маргаритата действително нямаше голямо количество текила, но ако изпиеш достатъчно на брой, текилата се оказваше доста. Пиенето във въздуха беше още по-лошо и от пиенето посред бял ден. А аз пих във въздуха посред бял ден. И сега имах чувството, че ще умра.

— Ще се справиш — ръгна ме в рамото приятелката ми и ми се усмихна широко.

Много хора твърдят, че добрите приятели обикновено са еднакво красиви или печелят почти еднакви заплати. А за мен най-важното нещо, по което трябва да си приличаш с някого, за да бъдете приятели, е да имате еднаква поносимост към алкохола. Невъзможно е за някой тежък пияч да бъде най-добър приятел с човек, който, едва подушил престилката на бармана, пада под масата. Обикновено двете с Джени се задоволяхме с по три мартинита максимум, но липсата на закуска в съчетание с пиенето на километри високо във въздуха означаваше, че аз изоставах доста след нея.

— Честна дума, скъпа, ще се справиш! — промърмори тя и ме прегърна странично, хитроумно избягвайки риска да бъде залята с повръщано. — Това ще бъде най-готиният ни уикенд досега! Ще си починем напълно. Ще се разходим с хеликоптер над Гранд каньон, ще

се помотаем на спа, няколко питиета, малко танци... А може и малко коледен пазар, а? Какво ще кажеш? Звучи добре, нали?

— Да, звучи добре.

Звучеше си много добре. Не чак толкова, колкото един час в леглото в затъмнена стая с пликче лед на главата и кофа до мен, но въпреки това си беше добре.

— Хей, страхотно! — възкликна Джени, когато погледна айфона си. — Сейди също ще дойде при нас!

Да, страхотно.

Лае Вегас бе успял да ми причини главоболие още преди да се приземим в него, а ето че сега към нас щеше да се присъедини най-голямата досада, която някога съм имала удоволствието да нарека приятелка. Е, добре де, само по фейсбук. Не бях сигурна какви са женските правила за отношение към съквартирантката на най-добрата ти приятелка, но Сейди като че ли смяташе, че след като плаща наем на Джени, автоматично ѝ се присвоява правото да се меси във всичко в живота ѝ. И ако наблизко бях и аз, това включваше и мен, разбира се. От изражението по лицето на Джени разбрах, че опитите ми едновременно да се опитвам да контролирам болките в главата си и позивите си за повръщане са ме лишили напълно от способността да контролирам лицето си.

— Защото сега, след като Ерин я няма, разполагаме с едно свободно легло — побърза да се застрахова тя. — Нали не се сърдиш? Моля те, не се сърди! Тя ми изпрати имейл, че през уикенда щяла да си бъде вкъщи, а тъй като Коледа наближава, а тя е съвсем сама, аз ѝ казах, че ние сме тук, и тя каза, че ще дойде, и аз ѝ казах, че може да отседне при нас, а тя каза...

— Джени! — вдигнах ръка и преглътнах нещо крайно неприятно. — Всичко е наред. Може ли просто вече да отиваме в хотела?

Тя кимна и грабна куфара ми. Аз ѝ кимнах в отговор и ѝ позволих да го вземе, преди да се обърна и да излея съдържанието на корема си в най-близкото кошче за боклук.

— Дълга ти една пържола — рече тихо приятелката ми.

ОСМА ГЛАВА

И после нещата тръгнаха от зле към още по-зле.

Каквото и да бях очаквала от Лас Вегас, със сигурност не беше това. Не бях мечтала за бежова стая от най-ниска категория с миниатюрен телевизионен екран, закован за стената. Нито за решетки на прозорците. Вярно е, че бях поразглезена от някои доста красиви хотелски стаи, но това беше... беше просто ужасно. Истински кошмар!

— И без това почти няма да се заседяваме в стаята — отсече уверено Джени, захвърляйки чантата си на твърдите чаршафи на леглото. — Просто ще спим тук. Няма никакво значение каква е стаята.

— Няма значение, че е пълна отврат, така ли? — отбелязах и надникнах през прозореца, но само за да получа идеална представа за съдържанието на стаята отсреща. Кое то се състоеше от много дебел мъж, дълбоко заспал на собствените си твърди чаршафи. Чисто гол. Чудничко!

— Да, ами... хммм... — прехапа устни Джени. — Може да успеем да си сменим стаите. Честно казано, и аз не очаквах подобно нещо. Напълно сигурна съм, че би трябвало да бъдем в по-добра стая, а тази изобщо не е толкова добра.

Вторачих се в тъмночервеното петно на килима и после се ококорих срещу приятелката си.

— Джени, някой е умрял в тази стая!

— Нищо подобно, вино е — отбеляза тя и прокара деликатната си ръка през челото. — Сигурна съм, че е просто червено вино. Какво ще кажеш да слезеш долу при басейна, а аз ще отида да видя дали не мога да говоря с някого?

— О, не! Страх ме е дори да вляза в банята! — извиках и притиснах чантата към гърдите си. — Ами ако там има труп?

— Просто се преоблечи, става ли? — подметна Джени, пхна своя ключ от стаята в задното джобче на дънките си и се впусна в неизвестното. — Ще се видим при басейна!

Да, басейна. Басейнът наистина ще ми помогне да се почувствам по-добре. Стига да не е някоя локва с маркуч в нея, което, ако се съдеше по тази стая, бе напълно възможно. С огромни усилия успях да се измъкна от дрехите си без да стъпя на нито един сантиметър повече от килима, и да облека моя вдъхновен от петдесетте цял бански, без дори да свалям бельото си. Знаех си аз, че умелото измъкване от бикините ми преди часовете по плуване в училище някой ден ще се окаже полезно. Извадих чифт джапанки от куфара си, нахлузих ги, метнах едно парео на „Виктория Сикрет“ върху образа на плажната мода върху тялото си и буквално хукнах към коридора.

Представете си радостта ми, когато установих, че басейнът действително е много красив! В мига, в който излязох от асансьора, усетих, че се усмихвам. Но да наречете онова, което се простираше пред мен, басейн, бе все едно да наречете Атлантическия океан езеро. Пясъкът, слънцето и морето пред мен бяха умопомрачителни. И както си му беше редът за Лас Вегас, нищо от тях не беше истинско.

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожице?

До мен се беше материализирало дребно, но красиво момче с гъста кестенява коса и шоколадови очи, което ме накара да си дам сметка, че устата ми се отваря и затваря съвсем сама.

— Кабана? Коктейл? — И посочи към редицата луксозни къщички на плажа. Над меките удобни канапета бяха опънати тенти от пъстроцветни материи, а по тях се виждаха множество щастливи на вид хора, които пиеха неоновите питиета през еднакви сламки. Задраскайте „щастливи“ — при по-внимателен оглед хората се оказаха пияни. Не изглеждаха като да им пука дали в стаите им е бил убит някой и въпреки това всички те бяха отседнали в същия хотел като мен. Обяснението за това беше само едно — алкохол.

— Кабана, моля! — казах на красивото момче.

Погледнат отвън, хотел „Де Лухо“ действително беше красив. Бял и блестящ под яркото слънце, простиращ се високо в небето, той беше невероятен — точно както беше обещала Джени. Срамота обаче, че стаите му изглеждаха като излезли от някои епизод на „От местопрестъплението — Лас Вегас“ Регистрирането не беше чак толкова лошо. Но тогава бях толкова силно концентрирана върху задачата си да не повърна, че единственото, което си спомнях, бе блестящият мраморен под във фойето отразяващ главоболието ми, и

не достатъчно гладкото возене в асансьора. Оттам нататък бе единствено изтърканият килим на шестия етаж, след което дойде и местопрестъплението в нашата стая. Но това? Това тук беше магическо. Над водата се носеше лек бриз и макар небето да изглеждаше синьо, ярко и точно така, както го е предвидила природата, аз просто си знаех, че в топлината, която галеше кожата ми, няма нищо естествено — само дете никъде не виждах климатик. Но изобщо не ме интересуваше дали е някаква машина или магия. Важното бе, че беше прекрасно. Беше свят, твърде далече от моите проблеми, свят, отдалечен и от тревогите ми, и само на две минути разстояние от поредната маргарита. А това вече означаваше много — със или без махмурлук.

След една бърза забегка към брега и бял пясък в краката ми аз бях отведена до собствената си красива кабана. Усмихнах се учтиво на момчето и влязох в малката къщичка, отпусайки се блажено на пухкавите възглавнички на канапето. Само след няколко секунди раменете ми се отпуснаха за първи път, откакто се бях качила на самолета. Наистина ли беше декември? Наистина ли бях напуснала минусовите температури на Ню Йорк едва преди няколко часа? Имах чувството, че съм на карибския бряг. Стига на карибския бряг, сред палмите, да има пишно украсена триметрова коледна елха. Съвсем в реда на нещата, така де.

Сервитьорът си записа номера на стаята ми и изчезна, оставяйки ме сама, за да си взема две хапчета за глава и да извадя лаптопа от чантата си. Настаних се удобно между възглавничките на канапето и го зачаках да се събуди за живот. Няма да ми навреди да проверя електронната си поща, преди да се отдам на безгрижен уикенд, пълен с развлечения и почивка, нали така? Пък и без това трябваше да го направя. Очаквах много от предложенията, които бях изпратила в началото на седмицата, така че бях длъжна да проверя дали нямам някакъв отговор. И отчаяно се опитвах да не обръщам внимание на препичането на слънце без горнище на банския, което се провеждаше в съседната кабана, най-вече защото изпитвах огромна завист към надареностите, които виждах. Влязох в пощата си. Което, разбира се, беше грешка.

Скъпа мис Кларк,
Благодаря ви за проявения интерес към нашето списание. В настоящия момент не наемаме нови сътрудници...

Скъпа мис Кларк,
Хиляди благодарности за вашето предложение! За съжаление не смятаме, че тази идея е подходяща за нашето издание...

Скъпа Анджела, много благодарим за писмото! Идеята ви е прекрасна, но ние вече сме публикували нещо подобно...

Добре де, поне бяха изписали правилно името ми.
Заглуших Гласа, преди да се е опитал да каже каквото и да било. Това не означаваше нищо. Най-малкото от всичко, беше добре, когато отказите идват бързо — това означава, че редакторите четат предложенията и те вземат на сериозно. Оставах ми още шест предложения, които не бяха никак лоши. Така че няма за какво да се притеснявам. Сигурна съм.

Отворих нов подпрозорец и влязох в новия си уебсайт — „Приключенията на Анджела-точка-ком“. Откакто от „Look“ бяха „пенсioniрали“ блога ми, реших, че бих могла да му запазя името. Така за почитателите ми щеше да бъде по-лесно да ме открият. Дадох си сметка, че съм изпръхтяла на глас едва когато дамите без горница на банските от съседната кабана свалиха слънчевите си очила, за да ме изгледат странно. Помахах им и им се усмигнах. Те извърнаха очи. Не знаеха ли коя съм? Ето ме сега, осемнайсет месеца от началото на приключенията ми, и пак съм в началото. Пиша онлайн дневник, в който обсъждам плюсовете и минусите на ежедневието. Браво на мен! Позитивното отношение ще ми отвори всички врати.

Приключенията на Анджеа: Вива Лас Вегас!

Ето ме сега, в приказния Лас Вегас, край басейна през декември. От другата страна на улицата виждам хора, облечени в дебели палта. Аз съм по бански. Очевидно на това място нещо не ми е наред.

Когато най-добрата ми приятелка ме изненада с подаръка си за уикенд по женски във Вегас, няхах представа какво да очаквам, но въпреки това се вълнувах. Мечтаех си за бляскав свят, изпълнен с пайети и шоугърли, изграден от историите за мафиоти, филмите на Елвис и фантазиите на Зигфрид и Рой. Но си давах ясна сметка и за другата страна на Вегас. Снимки във фейсбук за порочни момински партита, розови каубойски шапки и други подобни. За гвоздеите на програмите с разнообразните варианти на Ким Кардашиан и развратът двайсет и четири часа на ден, седем дни седмично. В интерес на истината, така и не успях да се възстановя, след като гледах Джеси от „Спасени от звънеца“ — съмнявам се, че някога ще успея. Но ми се иска моето приключение във Вегас да бъде по-скоро в стила на Дита фон Тийз, отколкото на шоугърлите.

В интерес на разследващата журналистика реших да ви държа в течение на приключенията ми (дори само защото такова е името на блога ми), така че ето основните играчи на този етап. Моя милост — двайсет и няколко годишна, за първи път във Вегас, вече с главоболие и тотално ужасена от силиконовите импланти, които ме съзерцават от другия край на басейна. Джени — моята най-добра приятелка и бляскава красавица, чиито юзди трябва да бъдат държани много здраво, ако искам да се прибера в Ню Йорк жива и здрава. И накрая Сейди — супермодел и иначе наричана Белята с главно „Б“. Не мога да си кривя душата — на нокти съм.

На този етап хотелът ни може да бъде определен като 50 на 50. Басейнът изглежда като филмов декор, но стаята ни прилича на местопрестъпление. Ще ви се обадя по-

късно, когато направя първия си милион на масите за блекджек, изгубя всичко и се омъжа за стриптийзър.

Спрях, огледа текста и го пуснах. Ако следващите няколко дена ни се наложеше да се задоволим със стая, която прилича като принадлежаща по-скоро на долнопробен мотел, много е вероятно да прекарам доста време край този басейн. Сложих си слънчевите очила, за да мога да оглеждам добре всичко наоколо, но гледката ми беше за момент препречена от огромна, яркозелена чаша замръзнала прелест.

— Вашият коктейл с комплиментите на „Де Лухо“, мис Кларк — изрече красивото момче, което ме бе довело до моята кабана, поднасящо със замах питието ми.

— О, ама аз исках само една кола! — запелтечих, като се стараех да не осъществявам зрителен контакт със зеленото изкушение. Нямах нужда от него и не го исках.

— Малкият хладилник е зареден докрай с газирана вода — кимна момчето по посока на блестящата сребърна кутия в ъгъла на кабаната. — А този коктейл е от заведението. Уведомете ме, ако имате нужда от нещо друго!

Зачудих се дали не е възможно да спя в кабаната вместо в стаята си.

И тъй като майка ми ме е учила, че на харизан кон зъбите не се броят, а баща ми ме е учил никога да не отказвам безплатно питие, аз отпих предпазливо от коктейла. Хиляди мълнии, ама това било страхотно! При по-внимателен оглед сместа в чашата ми се оказа замръзнала плетеница от червени и бели ивици и освен ако не грешах, вътре имаше доста обилно количество ментов шнапс. Беше като замръзнала захарна пръчица. Коктейлът на моите мечти!

Затворих лаптопа, легнах по гръб и се усмихнах на червената коприна, която опасваше моята шатра. Алекс би трябвало вече да лети, за да се появи на ергенското парти. Джени беше някъде и правеше нещо, което се надявах да доведе най-малкото до по-хубава стая. И поне на този етап нямах никаква представа за Сейди — нито къде е, нито какво прави. За мое щастие. Напълно съзнаваща, че това може би са последните десет минути насаме със себе си, които щях да имам през следващите три дена, аз седнах, отпих още една глътка от питието

си и позволих на шнапса да свали и последните останки от моя махмурлук, преди да затворя очи и да се отнеса. Нямаше нищо похубаво от кратка дрямка под звука на плискащите се вълни. А фактът, че този океан беше фалшив, нямаше никакво значение.

* * *

И сякаш не беше достатъчно объркващо да се събудиш по бански, с лице надолу върху шезлонг, който не беше моя, първото нещо, което видях, отваряйки очи, при това на крачка от носа си, беше няколко квадратни сантиметра чисто бял, белоснежен сняг. Примигнах веднъж. Два пъти. Не, снегът продължаваше да си стои там. Но когато се огледах, единственото, което видях, бе кристалночисто небе, а малко по-нататък купища хора, плацикащи се в басейна. Слънце. Басейн. Сняг. О, да бе! Аз бях в Лас Вегас! След като си позволих да се подивя на тази лудост още няколко секунди, аз си събрах нещата и реших, че е крайно време да се впусна в търсене на Джени. Батерията на мобилния ми телефон беше свършила, докато съм спала, а тя не се беше появила, което означаваше само две неща — или е била убита, или не може да ме открие. Решавайки да взема живота си в собствените си ръце, аз грабнах лаптопа си, отпих огромна глътка от вече разтопения си, но все така божествен коктейл и се впуснах в издирване на приятелката си. Чувствах се като Коломбо, само че без шлифера. И без пурите. И без запомнящата се мелодия. Но като изключим всичко това, си бях същински Коломбо.

С разтреперано сърце пристъпих на пръсти от луксозния асансьор в невзрачния коридор с изтъркан килим на шестия етаж, но когато стигнах до нашата стая и пъхнах картата в ключалката, сърцето ми едва не изхвъркна. Нищо. Потърках картата в пареото си и пак опитах. Пак нищо. Само груба, примигваща червена лампичка, която отказваше да ми даде достъп до моите неща. Ама какво ставаше тук, за бога? Да не би да съм била обрана? Вече? Надявах се да стигна поне до ден втори, преди да се събудя без зъби и с въже около китките. Или дори до ден трети.

— По дяволите! — промърморих и почуках колкото ми беше възможно по-деликатно на вратата. — Джени? Там ли си?

Внезапно обхваната от страх, че онзи, който бе клъцнал гърлото на предишния наемател на нашата стая, се е върнал за Джени, аз започнах да удрям по-силно. Бихте могли да го наречете буквално тропане.

— Не е като да искам да влиза вътре! — разкреших се аз на голямата смотана дървена врата. — Дървено копеле такова!

— Извинете, мис Кларк?

Една доста уплашена на вид жена, облечена в същата униформа като красивото момче край басейна, неохотно прекъсна моите викове. Ето в такива моменти можех само да се радвам, че Алекс не е до мен.

Пригладих пареото си и прочистих гърло.

— Да?

— Бихте ли ме последвали, моля? — изрече жената, опитвайки се да прикрие уплахата си, докато ме водеше към асансьора. Разбих я. И аз не бих искала да бъда приклекана в една метална кутия с лудата, която не само удряше по вратата, но и я ругаеше.

Аз, естествено, предположих, че ме изхвърлят, затова бях не малко изненадана, когато тя протегна ръка през мен и натисна бутона за дващест и шестия етаж. След най-неловките седемнайсет секунди в целия ми живот, когато вратата се отвори, за да разкрие един бял коридор видение с една огромна златна врата в края му, аз се обърках напълно. А когато жената отвори въпросната златна врата, за да разкрие най-възхитителната хотелска стая, която бях виждала през целия си живот, аз напълно изгубих ума и дума. Жената ме бутна лекичко навътре към дебелия бял килим на апартамента, върху който не се виждаше нито едно петно от кръв.

— Господи, Анджи, ето те и теб!

Джени не беше убита. Джени беше преместена. В значително по-добра стая.

— Трябва да ме научиш как се подава жалба — прошепнах аз, твърде уплашена да направя крачка напред. Може би още сънувах. Може би това беше някой филм и всеки момент отнякъде щеше да се появи някой известен актьор, за да го потвърди. Нямаше значение кой. Джени беше застанала като за снимка край гигантски прозорец от пода до тавана с изглед към Лас Вегас Стрип — улицата с най-грандиозните хотели и казина. И май не беше правилно да го наричам прозорец, тъй като не виждах нито една външна стена, която да не е прозрачна. Като

че ли целият апартамент беше направен от стъкло. Стъкло и макове, любимите ми цветя — това май изчерпваше всичко. Дадох си пет минути, докато не счупя нещо, не изцапам нещо или не се разплача. На Джени ѝ бяха необходими двацет и пет стъпки, докато прекоси стаята. Двацет и пет стъпки към района с плюшените канапета, още макове и ниски, кристалночисти масички, после обратно, покрай бара, покрай телевизора с размерите на филмов екран, покрай кабината на диджея (кабина за диджей, представяте ли си?!) и обратно към прозореца.

— Страхотна гледка, нали? — отбеляза тя, отпи от чашата си с шампанско и се усмихна с основателно самодоволство.

Слънцето залязваше и тъмният му оранжев блясък хвърлеше сенки над целия Стрип. Докато стоях и гледах, потънала в абсолютно мълчание, улицата изведнъж оживя. Целият свят като че ли беше натъпкан в това малко парче от пустинята. От едната ми страна бяха Венеция и Рим — както се полага, близо един до друг. Срещу тях лежеше Париж, а Айфеловата кула проблясваше под лъчите на залеза. Напомних си, че трябва да го избягвам. Както Париж, Франция, така и Париж, САЩ. Не исках да поемам никакви рискове. По-надолу по Стрип забелязах нещо по-близо до тези места. Емпайър Стейт Билдинг и Статуята на свободата, притиснати заедно, ми намигнаха с оживелите си светлини. Видях как по-нататък от тях една огромна светлинна кула избликна от върха на голяма черна пирамида, а Замъкът на крал Артур предлагаше разходка в Дисниленд стил из добрата стара Англия. И за него си напомних, че трябва да го избягвам. Не бях дошла чак до Лас Вегас, за да ям мазен овчарски пай и да се кискам на петнистите пениси. Над главите ни самолетите доставяха прясно месо за принасяне в жертва на Града на греха. И когато слънцето потъна окончателно зад хоризонта, подът под краката ни светна и освети целия апартамент. Отвън Вегас се прозя, протегна се и след още две примигвания и една голяма прозявка вече беше напълно буден и готов за още една бурна нощ.

— Аууу, нали?

— Бива си я тази смяна на стаите — съгласих се аз, притиснала пръсти о стъклото. Всичко беше като в „Алиса в Страната на чудесата“ и имах чувството, че всеки момент ще падна в заешката дупка. Но стъклото не се разтопи под пръстите ми — остана твърдо и студено, задържайки ме назад от онова, което би могло да стане.

— Теоретично не е смяна на стаите — рече Джени, разкашля се и ми подаде чаша шампанско. Поех я, огледах я и я поставих на плота. В този апартамент имаше точно необходимия брой повърхности на правилната височина, на които да си оставяш напитките. — Теоретично сега сме просто на проверка.

— Теоретично не давам и пет пари как е — отговорих. — Важното е, че е невероятно!

— Разбира се, няма как да е друго. Аз представлявам само невероятни неща.

На фона на блестящия праг се очерта силуетът на Сейди. Тя ме погледна триумфално и отсече:

— Аха, ето те и теб! Значи в крайна сметка печелиш, Джен!

— Какво печелиш? — обърнах се към приятелката си. Побиваха ме тръпки, когато тя я наричаше „Джен“. Никой не наричаше Джени „Джен“. Звучеше твърде собственически и дразнещо, а аз, естествено, ревнувах.

— Нищо — обърна на един дъх остатъка от шампанското си Джени и пак напълни чашата си. — Върви си вземи един душ. Вече съм гладна.

— Аз казах, че си решила, че Вегас не е за теб и си се върнала в Ню Йорк — поясни услужливо Сейди, плъзгайки се в стаята по боси крака и толкова символично белъо, че гинекологът ѝ би се изчервил. — А Джен каза, че сигурно си се изгубила.

— Съжалявам, че разочаровах и двете ви — рекох и хвърлих на Джени един смразяващ поглед, при което тя подбели очи в непохватен опит за извинение. — Просто бях край басейна и нямах представа, че сме си сменили стаята.

— Опитах се да ти се обадя — побърза да замаже положението Джени. — Но телефонът веднага се включваше на гласова поща.

— Да, и аз обичам да стоя край басейна — отбеляза Сейди, отпусна се на един от меките дивани и метна крака върху масичката, при което събори на пода сребърна кутия с кърпички. — Обичам широките пространства.

— Но би могла да побереш целия си апартамент на този диван — отговорих, отчаяно борейки се с желанието си да отида до нея и да вдигна онази кутия с кърпички. Тази стая не е била създадена, за да

бъде разхвърляна. Създадена е да бъде чистичка и подредена, и без моя милост в нея.

— Онова е друго, онова е у дома — измърка Сейди и се протегна, при което успя да ни покаже колко добре се е представила козметичката с коламаската ѝ. — А домът би трябвало да бъде уютен. Хотелите, от друга страна, трябва да бъдат толкова големи, че да изгубиш в тях и коня си.

Беше честно да се каже, че Сейди имаше много по-голям опит с хотелите от мен. Тя беше онази, която обикаляше света и позволяваше на мъжете да ѝ правят снимки по гащи. Както и всички други неща, които прави един модел и за които не желях да мисля, защото ме изпълваха с грозна завист. Може би човек наистина се нуждае от огромно пространство, за да се отпусне както подобава.

— Трябва да заредя телефона си — рекох на Джени, без да обръщам внимание на йогистките пози на Сейди на дивана. Нямах никакво желание да гледам вагината ѝ преди вечеря. Или след нея. — Къде сложи моите неща?

— В твоята стая — отговори приятелката ми и посочи надолу по коридора, откъдето току-що се бе материализирала Сейди. — Втората врата вдясно. Стаята с най-хубавата гледка.

Заобикаляйки доволно диваните и избягвайки с поглед прелестите на Сейди, аз се насочих към втората врата вдясно по коридора и избухнах в смях. Когато Джени каза, че ми е дала най-хубавата гледка, предположих, че се майтапи с мен. В най-добрия случай си представях някой голям билборд. Но не, тя не се бе майтапила с мен. От прозорците на огромната гостна разполагахме с най-прекрасната гледка към начините, по които един човек би могъл да се забавлява. А от прозорците на моята суперизискана стая се разкриваше изглед, който бе толкова далече от флуоресцентната фантазия на Лас Вегас Стрип, че буквално затаих дъх. Отвъд казината и клубовете се виждаше мястото, където слънцето в крайна сметка се бе скрило — не че го винях. Че кой иска да съзерцава тълпи от пияни туристи наред тунели от стъкло и стомана, когато би могъл да се наслаждава на онова, което се виждаше от моя прозорец — километри пустиня, боядисани в оранжево и червено със смел замах на четката?! На фона на здрачаващото се небе се издигаха планините — тъмносиви с тук-там оранжеви точки и пурпурни сенки. Почти минаваха за

далечни градоносни облаци, заплашващи мекото, проблясващо в златисто небе, което се превръщаше в бледосиньо и обещавахе всеки момент да се превърне в полунощ. Никога досега не бях виждала пустиня. И надали някога щях да забравя онова, което сега се разкриваше пред очите ми. Щом в края на деня Невада изглеждаше по този начин, нямах търпение да я видя при изгрев-слънце. Щеше ми се Алекс да беше до мен, за да види онова, което виждах аз.

Обръщайки гръб на прозореца, установих, че стаята ми е точно толкова зашеметяваща, колкото и гледката. В единия ъгъл бе разположено огромно легло, покрито с дебели бели завивки и гигантски, подобни на облаци възглавници, а точно край прозореца бе поставен шезлонг от пурпурно кадифе, перфектно позициониран за мечти по пустинята. В другия край на стаята, отделена със стъклена преграда, се виждаше душ-кабина, която беше точно правилният размер за... ммм, седем човека? И сякаш това не бе достатъчно, за да спре дъха ти, в средата на стаята имаше вана с подвижен капак, която беше толкова голяма, че започнах да се озъртам за Ноевия ковчег. Нищо чудно, че Невада е толкова суха — би бил необходим океан, за да напълни това чудовище пред мен.

— Хей, Кларк! — изрева Джени откъм гостната, обаче аз бях твърде заета да зяпам, за да реагирам. — Обличай си задника по-бързо — имаме резервации за вечеря, при това само след един час!

Е, добре. Значи шейсет минути за съзерцание през този прозорец. Мисля, че ще ми стигнат.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— О, скъпа, но с какво си облечена?

Заковах се в средата на гостната и зяпнах. Мислех, че съм се справила доста добре с избора на тоалет — беше много класически. Беше винтидж рокля, дълга до земята, от тъмносиня коприна, с дълбоко остро деколте на гърба и с изключително съблазнителна по мое мнение дупка на пъпа отпред. Точно като Джулия Робърт в „Бандата на Оушън“. Очевидно бях пропуснала нещо. Джени и Сейди също копираха Джулия Робъртс, обаче те бяха почерпили вдъхновението си от епохата на „Хубава жена“. Сейди се беше натъкмила в чифт кожени панталони, които създаваха впечатление, че се е топнала в масло от кръста надолу, а горната част на ансамбъла ѝ завършваше с разголено розово потниче. Джени беше в същата червена бандажна рокля на Леже, с която беше и на коледното си парти, само че този път не знам защо роклята изглеждаше някак си по-къса и постегната по тялото ѝ. Сигурно бе заради високите обувки с остри върхове, които бе обула. Те изобщо не изглеждаха коледно.

— Изглеждаш така, сякаш отиваш на погребение — отбеляза Сейди, докато очертаваше устните си с яркочервено патронче с кристали „Сваровски“. — Само че на моето погребение не идвай така — няма да те пуснат!

— Имаш ли предвид някоя конкретна дата, та да си изчистя ангажиментите за нея? — изрекох с най-милият тон на света.

— Анджи, скъпа, роклята е много красива — побърза да се намеси Джени, избутвайки ме обратно към стаята ми. — Проблемът обаче е, че си излязла с нож наред престрелка. Това е Лас Вегас! Трябва да бъдеш малко по-разкрепостена!

— Ама гърбът ми е почти гол! — изтъкнах очевидното.

— Така си е — съгласи се приятелката ми, като ме потупа по рамото. — Вярно е. Е, я да видим сега какво друго си взела?

Погледнах към гардероба си и се смръщих.

— Не съм много сигурна, че ще намериш нещо, което е „по-Вегас“ — промърморих.

Джени си пое дълбоко дъх и отвори вратата на гардероба.

— Аз съм виновна — промърмори под носа си. — Трябваше да ти помогна за багажа.

— Какво им е на дрехите ми, а?

През последните осемнайсет месеца под вещото ръководство на Джени изучавах усърдно изкуството на пазаруването. И мислех, че се справям добре. Напоследък почти не й се обаждах, докато си купувах нещо, а през последната година тя ме изпрати обратно вкъщи да се преоблека само веднъж — и то не беше по моя вина. В Ню Йорк изискана рокля означава нещо съвсем различно. Джени ме искаше в коктейлна рокля. И ме облече като Дороти от „Вълшебника от Оз“. Разменихме си реплики. Но за този уикенд гардеробът ми беше безупречен. Бях събрала една представителна колекция от винтидж блясък, множество дълги поли с изкусителни цепки (чета достатъчно модни списания, за да знам, че сега са на мода), копринени блузи, шапчица с блясъчета, която бях открила в „Бийкънс“ и няколко чифта много красиви сандали с каишки.

— Просто не са достатъчно тесни, не са достатъчно бляскави и не са достатъчно готини! — отсече зад гърба ни Сейди, намъкнала се, без да я усетим. — Всъщност те са точно като теб!

Нямам. Думи.

— Не исках да те обидя — промърмори тя и напусна стаята ми.

— Не се и съмнявам — подвikhнах след нея.

— Просто... може би имат нужда да бъдат приведени в по-Вегас стил — побърза да замаже положението Джени, но аз си останах все така нацупена. Не исках моите спомени от Vegas да бъдат свързани с шотове текила, платени от нахални мъже. Исках да пия мартини с тузарите. Може би проблемът ми бе най-вече в това, че исках да се върна назад във времето.

Но преди да бях успяла да направя дори и едно предложение, Сейди се върна в стаята ми, вдигнала победоносно блестящи сребърни ножици, които размаха пред мен. С блестяща усмивка на красивото си лице.

— Проблемът е разрешен! — обяви и ме боцна с остриетата им.

Божичко, тя възнамерява да ме убие! Затворих очи и покрих лицето си с ръце. Не можех да повярвам, че ще си замина по този начин. Заколена от супермодел за престъпления срещу модата. Но вместо да ме наръга, тя падна на колене и срязва близо метър от долната част на роклята ми.

— Хей! — потупах главата ѝ като бясна котка, но тя просто продължи да си реже. И когато се изправи, хванала триумфално метри коприна в ръката си, усетих лек повей на вятър в долните си части.

— Доста по-добре — отбеляза Сейди, отстъпвайки назад, за да ме огледа. — Не идеално, но много по-добре. Е, сега може ли вече да ядем?

— Не ми е приятно да го признавам, Анджи — намеси се и Джени, отстъпвайки крачка назад, така че се изравни с новия дизайнер, — но сега изглеждаш зашеметяващо!

Скръствайки отвратено ръце на гърди, аз се запътих неохотно към гигантското огледало в един от ъглите на стаята си, за да огледам щетите.

Мамка му! Наистина изглеждам зашеметяващо.

— Непрекъснато ти повтарям да си показваш краката! — занарежда Джени, опитвайки се да изчетка Сейди. И макар да си давах сметка, че и така роклята изглежда добре, изпитвах буквално физическа болка от ентусиазма ѝ. Защото тя бе съсипала красивата ми рокля! Аз можех просто да се преоблека, за бога! Колко луд трябва да си, за да срежеш красивата рокля на човек, докато той е още в нея?! Толкова луд, че да оформиш задната ѝ част така, че да прилича на... онова, дето излиза от задните части. — Изглеждаш страхотно! — прошепна приятелката ми, хвана ме под ръка и ме поведе към вратата на стаята. — Освен това сега виждам и невероятните ти обувки!

— *Твоите* невероятни обувки — отговорих, стараяйки се да не гледам на кръв към главата на Сейди. — Които ти си на косъм никога повече да не видиш, *Джен*!

* * *

Когато Джени каза, че имаме планове за вечеря, предположих, че става въпрос за някое малко ресторантче в хотела. Затова с не малка

тревога видях как Сейди се изстрелва като вихрушка от асансьора и се настанява в чакаща навън лимузина, сякаш това ѝ беше втора природа. Което вероятно беше точно така.

— Къде отиваме? — попитах Джени, докато тя се сгъваше в кожените седалки, сякаш правеше това всеки ден, докато Сейди крещеше в блестящ сребърен айфон. Нямах представа, че правят сребърни айфони.

— На вечеря — повтори тя. — Просто се опитай да се отпуснеш, скъпа. Знам, че понякога Сейди може да бъде малко... извън очакваното, но иначе е забавна. Стига да не обръщаш внимание на надменността ѝ.

— Тя е надменна? Нямах представа — подметнах подигравателно.

— Просто има нужда от истински хора около себе си — отбеляза Джени, отстоявайки своето. — Винаги е много трудна, когато се върне от поредната фотосесия. Представи си да бъдеш заобиколена по цял ден от задници, които те бутат и блъскат от едно място на друго и ти казват какво трябва и какво не трябва да правиш. Ако бях на нейно място, щях да бъда десеторно по-зле от нея.

Като добра приятелка първата ми реакция беше да ѝ заявя да млъкне и да ѝ кажа, че никога не би могла да бъде такава. Но знам, че нямаше да бъде вярно. Тя би била непоносима.

— Ще бъдеш чудовище — преведох на глас мислите си.

— Абсолютно вярно — отбеляза Джени, отпусна се назад в кожената седалка и кимна. — Абсолютно. Вярно.

* * *

В мига, в който колата се включи в движението на Лас Вегас Стрип, прекалено много неща грабнаха вниманието ми, за да имам сили да споря. Да съзерцаваш бляскавите светлини на Вегас от прозореца на хотелската стая бе едно, а да бъдеш наред тях — съвсем друго. Все едно се движиш през средата на неонов снежен глобус, който е в постоянно движение, постоянно разтърсван от нечия невидима ръка. Едва не хванах морска болест от вълните светлинни реклами, просветващи билбордове и обещания за богато бъдеще.

— Не е ли удивително? — прошепна Джени и опря нос о затъмненото стъкло до мен. — Не ти ли харесва?

— Да, много — отговорих и очите ми паднаха върху първия сватбен параклис, точно когато изричах думата „да“.

— Имаш чувството, че докато си във Вегас, нищо лошо не може да ти се случи. Сякаш времето е спряло — изрече Джени, останала без дъх. — Ще изкараме най-страхотния уикенд на света, Анджи! Всичко ще бъде наред. Имам предвид животът и... всичко останало.

Не бях много сигурна дали дава обещание, или отправя заплаха, но и в двата случая...

— Кого се опитваш да убедиш? — попитах.

— И кой би се нуждал от убеждаване? — Тонът ѝ беше бодър и типичен за нея, но отражението ѝ в тъмните стъкла беше изопнато и напрегнато. — В света на Джени всичко е добре. Работа — добре. Мъж жребец — добре. Лишаване от въглехидрати — добре.

Да бе. Защото точно така говорят хората, когато всичко им е наред.

— Всичко наред ли е? На работа например?

— Ъхъм — промърмори тя, без да измества поглед от нещо в близката далечина, което не виждах.

— А със Зиги?

— Разбира се. Какво ще искаш за вечеря?

Аха! Опитва се да ме разсее чрез обещанието за храна. Значи наистина нещо не беше наред. Преди можеше и да мине, но вече не.

— Джени, какво става?

Тя се обърна към мен с ведре усмивка, отръсквайки проблемите от лицето си.

— Вегас, скъпа! — притисна ме тя в мечешката си прегръдка и ме събори по гръб. С крака във въздуха, бикини на показ, директно по гръб.

— Анджела! — обади се Сейди, която вече беше приключила с разговора си по телефона. — Мисля, че майка ми носи същото бельо като теб.

Това не беше комплимент.

* * *

Вечерята в „Палмите“ премина относително напрегнато. Аз изядох всичко, което сложиха пред мен. Джени изяде и изпи всичко, което сложиха пред нея. Сейди се концентрира върху пиенето. Ресторантът беше изумителен — всичко наоколо блестеше, от блестящите стени до повърхностите от неръждаема стомана. Дори и тапицерията на столовете ни беше от хлъзгава сребриста кожа. Или по-точно — платинена. Всичко беше платинено. Сейди и Джени пасваха перфектно на обстановката. А аз, дори и в преправената си рокля, се чувствах като монахиня. Очевидно утре ще трябва да се постарая повече. Ако бях в Ню Йорк, щях да бъда напълно доволна от вида си. Тук обаче се нуждаех от нещо повече. Както изглеждаше, щеше да се наложи да преодолеем страха си от обличането.

— Ще ми се да можех да ям като теб — отбеляза Сейди, докато поставях в уста втората си голяма хапка добре изпечена пържола. — С удоволствие бих се освинвала при всеки удобен повод.

— Направо не мога да си представя как би се справил стомахът ти с твърда храна — отговорих аз. — Ако се налага да я задържиш в теб, разбира се.

— На човек понякога се налага да прави жертви заради мечтите си — отбеляза Сейди, протегна ръце над главата си и изви елегантния си гръб. А после, без никакво предисловие, допълни: — Джен ми каза, че скоро ще те изритат от Щатите, защото не ставаш. Как вървят нещата в тази посока?

„Джен“ се задави с коктейла си, изплю част от него на масата и се разкашля.

— Анджела държи всичко под контрол — изплю накрая, като притисна салфетка до покритите си с гланц устни. — Нали така, Анджи?

— Да, всичко е под контрол — излъгах, готова да заложа всичките си пари за хазарт (общо трийсет и шест долара) на това, че Сиси Спенсър и Сейди Никсън са най-добри приятелки.

— А аз казах ли ти, че Ерин ще си има бебе? — като добър дипломат, Джени измести темата на разговор колкото бе възможно по-далече от оригиналната. Но вече беше твърде късно. Сейди очевидно бе решила да стигне до челен сблъсък.

— Аууу, Ерин ще си има бебе, така ли? — изрече, но очите й нито за миг не се откъснаха от моите. — Толкова вълнуващо. И теб те

повишават. И ходиш с онзи сладур. На всички им се случват хубави неща. А ти, Анджела, няма ли най-сетне да си занесеш задника обратно в Англия?

С тези думи тя счупи една гризина на две и се облегна в стола си. Крава.

— Трябва да отида до тоалетната — отсякох, хвърлих салфетката си на масата и побързах да стана. Не исках да плача на масата, все пак не бях дете. Бяхме твърде далече от младежките пансиони, а Сейди не беше Карен Томпсън, моето наказание от девети клас. Затова не възнамерявах да поемам ръкавицата.

Скрита в безопасността на една кабинка, аз си позволих да отроня две сълзи на безсилие. Но какво им има на някои момичета? Защо се чувстват щастливи само тогава, когато превръщат в ад живота на останалите? Мразех се, задето знам, че колкото по-красиви и преуспели са те, толкова повече боли. Мислех си, че вече не съм на шестнайсет и съм се променила, но ето ме сега, облечена изискано и подсмърчаща в тоалетната. И този път Луиза я нямаше тук, за да ме успокои. Защото Луиза си беше у дома, със съпруга си и очакваше бебе. Точно като Ерин. А суперпреуспялата Джени беше твърде заета да говори с най-новата си най-добра приятелка. Гледала съм „Подли момичета“ (много пъти). И знаех как стават тези неща.

Все така не особено годна да се върна на масата, аз преминах през всички процедури на ситуацията „момиче, плачещо в тоалетната“. Внимателно почистих с кърпичка всички следи от размазана спирала, освежих гланца си за устни, напудрих си носа и прегледах телефона си. Все така нищо от Алекс. Един имейл от баща ми, в който той ми пожелаваше приятно прекарване на почивката. Добре, че не пишеше: „И не прави нищо от онези неща, които аз не бих направил“. Текстово съобщение от Луиза, за да ми каже, че бебето я сригало за първи път и я събудило. Още неща, които да ми напомнят, че животът си продължава и без мен. Ако в крайна сметка наистина ми се наложи да напусна Ню Йорк, колко ли време беше необходимо за приятелите ми да ме забравят? За осемнайсет месеца всичко, което знаех в Англия, се бе променило напълно. Луиза беше омъжена и бременна, родителите ми се оказаха суингъри, които обичат да се друсат. Бившият ми дори не бе изчакал да замина, за да ме замени. А на Алекс колко ли ще му трябва?

— Анджела, тук ли си?

Чух тракането на високите токчета на Джени по плочките, още преди да чуя гласа ѝ. Което ми предостави достатъчно време да пусна водата и да се издухам. Размахах ръка пред сензора, изчаках водата да потече, а после се издухах добре, така че тя да не разбере, че съм плакала. Перфектното престъпление.

— О, боже! Да не би там да плачеш?

По дяволите!

— Не — отговорих, затворих капака и пак седнах върху тоалетната чиния. — Просто... мисля.

— В тоалетната на ресторант?

— Млъкни!

— Анджи, Сейди иска да ти се извини. Уморена е, напоследък много работи и изобщо не е искала да се държи като кучка.

— Тогава къде е тя? — попитах. — Защо тук си ти, а не тя?

— Ами... тя има фобия от обществени тоалетни — отговори Джени. — Да, знам. Просто излез оттам, става ли?

— Не искам. — Понякога мога да бъда невероятно зряла.

— Не ме карай аз да влизам там, защото ще го направя!

— Не се и съмнявам — промърморих и се вторах в дупката под вратата. Достатъчно място за някой толкова хърбав като Джени, но иначе за нищо на света не би тръгнала да пълзи по пода с рокля на Ерве Леже. — Но няма да затаявам дъх.

— Тогава ме чакай, кучко!

Ама и аз съм една глупачка! Разбира се, че Джени няма да тръгне да пълзи по пода на обществена тоалетна (когато е трезва). Но би могла да прескочи вратата. Обула с петнайсетсантиметрови токчета.

— Но как го правиш, за бога? — извиках удивено, докато я наблюдавах как мята първо единия крак над вратата, после другия, след това се хваща с две ръце за нея и скача на пода при мен.

— Очевидно никога не ти се е налагало да бягаш от среща през прозореца на тоалетната — отбеляза тя, докато смъкваше роклята над задника си. Добре, че поне носеше бельо. — Направо няма да повярваш какви неща мога да правя, Кларк!

— Ще заложа всичко на теб, Лопес — промърморих и се поместих, за да направя място върху седалката на тоалетната чиния за

миниатюрния ѝ задник. — А сега ми кажи какво е това твое повишение?

— О, нищо особено — сбърчи нос тя. — Не е точно повишение. Просто поемам повече работа, това е. Бих го нарекла по-скоро понижение, не мислиш ли?

— Разбира се, че не. — Беше доста трудно да прегърнеш някого, докато седите заедно върху тоалетната, но все пак намерих начин. — Е, какво? Нова титла? Или повишение на заплатата? Кажи де!

— Ами, в основни линии Ерин ми изпрати имейл, за да ми каже, че иска от мен да поема повече неща, докато отсъства по майчинство, като например част от постоянните клиенти, както и организирането на събитията — рече Джени, опитвайки се да го омаловажи, но от пръв поглед се виждаше, че се вълнува. — Та ще се занимавам с няколко от клиентите. Сигурно ще бъде истински кошмар.

— Ще бъде страхотно! Знаеш, че ще бъде така!

— Май да — отпусна глава на рамото ми тя. — Май на тази работа ми потръгна, а, как мислиш?

— Ти направо си родена за нея — потвърдих. — Но пък и ти с всичко се справяш добре. Беше отлична рецепционистка, беше отлична стилистка. Басирам се, че някога дори си била отлична детегледачка, нали?

Тя кимна решително и отбеляза:

— Четири години професионална грижа за деца и нито един инцидент!

— Приемам го за да.

— А ти няма ли най-накрая да си надигнеш задника от тоалетната и да се присъединиш към купона? Мислим да отидем до „Призрачния бар“. — Изправи се и ми подаде ръка. — Или смяташ да си седиш тук и да се цупиш?

— Второто — промърморих.

Джени ме плесна през главата и попита:

— Какво ще кажеш утре сутрин да направим нещо заедно, само ти и аз?

— Не бих искала да прозвуча като сноб, но да, много ще ми бъде приятно — рекох, поех ръката ѝ и се надигнах от тоалетната. — Сега наистина ли се налага да се връщам там и да я търпя?

— Не и ако не искаш — отсече Джени. — Ваканцията си е твоя. Искаш ли да се върнеш обратно в хотела? Да ти извикам ли колата?

Обмислих опциите си. Супермодерен клуб със супермодерни момичета, поглъщане на шот след шот и танцуване до зори в рокля, която ме караше да се чувствам като даскалица, или напълване на онази божествена вана в стаята ми, а след това лягане в пухкавото легло. Прекарах цели три секунди в опит да се самоубедея, че искам да отида в нощния клуб, преди да отговоря:

— Утре вечер пак ще се ходи на нощен клуб, нали?

— Пак.

— В такъв случай към хотела, моля.

— Вашето желание е заповед за мен! — извика Джени и тържествено ми направи реверанс. — Сега живеем в приказка, а аз съм твоята фея кръстница, млада лейди!

— Джени, колко си пияна?

— Анджела, много.

— Така си и помислих.

* * *

Двайсет минути по-късно бях отново в стаята си, ровех в минибара и пълнех най-прекрасната вана на света. И така, първият ми ден във Вегас бе донякъде разочарование. Но когато отидеш на почивка, винаги ти е необходимо малко време, докато започнеш да разпускаш, нали така? А аз имах много неща, от които да разпускам. След като заключих тревогите си за визата в емоционална кутия, която някой ден може да ми причини и язва, реших, че съм в пълна безопасност. Днес не му мисли, утре се тревожи. Ала ето че блаженото ми спокойствие бе разрушено от необходимостта да прекарам ваканцията си със Сейди, но нея за съжаление просто не можех да я изхвърля така, както бих желала.

След като се измъкнах от съсипаната си рокля и от бельото на майката на Сейди, аз се пяхнах във ваната, изпълнена с подходящо декадентско усещане. Единственото, което ми липсваше, бе един хубав шоколад, защото американският не ставаше. Странно колко неща от Англия ми липсваха. Липсваха ми родителите ми и Луиза. Липсваха

ми съботните вечери пред телевизора с „Х Фактор“. Липсваха ми разходките из „Буутс“, за да убия десет минути от времето си. Липсваше ми и истинската лимонада. Защо в Америка нямаха сваятна лимонада? „Спрайт“ изобщо не е лимонада. Но всичко това не означава, че и Америка няма да ми липсва. Три часа прекарване пред телевизора в неделя не могат да заменят любовта на живота ти. И като стана въпрос за него, телефонът ми, поставен стратегически на масичката до ваната, оживя.

— Ало?

— Хей, здрасти! Аз съм!

Говоренето с Алекс по телефона винаги ме изправяше на нокти. По принцип мразех да говоря по телефон — последица от тийнейджърските ми времена, когато трябваше да се обаждам на майка ми и да я лъжа къде прекарвам нощта. И тогава се изправях на нокти, но поне този път, докато разговарях с Алекс, беше по приятния начин.

— Тук ли си вече? Във Вегас? — попитах.

— Аха, вече сме в „Уин“ — отговори през прозявка той. — Готино е. И приятелите на Джеф изглеждат много печени. Смятаме да се насочваме към масите.

— Значи няма начин да те убедя да дойдеш и да ме завиеш за лека нощ, а? — Малко вероятно, но си струваше да опитам. — Тук има минибар, превъзходна гледка и всички телевизионни канали. До един!

Алекс се засмя гърлено и отбеляза:

— Не мисля, че това пасва на чисто мъжката тема на уикенда, но може би ще успея утре.

— Аз би трябвало да правя нещо с Джени — отбелязах и метнах крак през ръба на ваната. Ако пуших, сега сигурно щях да държа пура между зъбите си. — Но много ще се радвам да те видя.

— Ще измислим нещо — отбеляза той. — Но къде си сега? Вода ли ми се причува?

— Във ваната съм — отговорих и разплисках достатъчно водата за по-голям ефект. — Невероятна е!

— Обаждаш ми се от ваната, а се опитваш да ме убедиш да дойда при теб заради минибара и кабелната телевизия?!

— Ами да? — Имаше голяма вероятност да не съм най-голямата съблазнителка на света.

— Обичам те, Анджеа Кларк!

Топло, гъделичкащо усещане, което нямаше нищо общо с ваната.

— И аз те обичам — прошепнах, нищо че все още ме беше страх да го изричам. Сякаш разполагах с определен брой употреби на тези думи и знаех, че някой ден ще свършат и заедно с тях и всичко останало.

— Е, добре. Сега продължавай да си стоиш във ваната, а аз ще отида да спечеля за нас няколко милиона, пък утре ще се видим.

— С какво си облечен? — побързах да го попитам, опитвайки се да го задържа още малко на телефона.

— С кожена превръзка и обелка от банан — отговори автоматично той. — Все пак това е ергенска вечер. Можеш да се опитваш да ме съблазняваш колкото си искаш, но аз съм мъж от стомана! Но само защото знам, че утре ще те видя!

— Е, добре, върви тогава — въздъхнах примирено. — Забавлявай се! Но не прекалявай! И никакви стриптийзборки, чу ли?! Както и никакви танцборки в скута ти! А още по-малко — танцборки в скута ти, които правят стриптийз!

— Ясно. Значи само обикновени проститутки. Добре, схванах. Хайде сега върви да поспиш!

— Окей. — Прииска ми се да не се бях връщала в хотела. Сигурна съм, че нямаше да ми липсва толкова, ако сега бях в някой бар и танцувах по бельо върху масите. — Значи до утре! И никакви проститутки!

— Ясно. Никакви проститутки!

Гледай си работата, Уилям Шекспир! Имало ли е някога по-сладко пожелаване на лека нощ между двама влюбени от това? Не мисля.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден, свежа като репичка, аз отворих очи в девет сутринта. Което на практика бе посред нощ по стандартите на Вегас. След десетина минути, прекарани в зяпане през прозореца (дръпнах завесите от леглото си, с дистанционно — в тази стая имаше абсолютно всичко), аз се замъкнах към гостната и обгърнах с поглед царството си. Всъщност, ако бях царица на Вегас, надали щях да съм облечена с тениска с „Междувездни войни“ и гигантски розови памучни панталони, а още по-малко — да бъда напълно будна и да съзерцавам почти пустата главна улица преди десет сутринта. Но нещата стояха така.

Това са ползите от ранното ставане, казах си самодоволно аз — разполагаш с време, разполагаш и с пространство. Не че в обичайния случай щях да го знам — рядко отварях очи преди десет сутринта, но мозъкът ми бе все още на нюйоркско време, което превръщаше девет часа в дванайсет на обяд, което пък означаваше, че времето е напълно подходящо да бъда във вертикално положение. Поне сега, докато стоях полугола пред този прозорец, никой не можеше да ме види. Добре де, ако някой можеше, браво на него. Това ще трябва да е някой много могъщ телескоп и някой особено всеотдаен перверзник. Бяхме прекалено високо, за да ни види който и да е.

Следата от чанти, обувки с високи токчета и празни пакетчета от чипс ми подсказа, че Джени и Сейди са успели да намерят пътя към дома по някое време преди изгрев-слънце, но вратите им бяха затворени. Започнах да обикалям из огромната стая с нацупена физиономия. Наслаждавах се на гледката, надникнах в шкафа, пуснах за малко телевизора. Добрият сън ме бе изпълнил с енергия и сега не знаех какво да я правя. Бих могла да отида да поплувам, но пък бях гладна. Бих могла да си поръчам румсървис, но това означаваше, че пак трябваше да си стоя на същото място. Значи оставаше само едно нещо — да се впусна в поредното приключение.

Подходящо опакована в чифт тесни дънки на „Джей Бранд“ и една от изхвърлените от Джени тениски на „Сплендид“, аз метнах през рамо чантата си, хвърлих в нея телефона и картата ключ и извиках асансьора. Имаше нещо сърцераздиращо в напускането на стаята — беше толкова красива! Но стомахът ми къркореше и не ми даваше шанс за нищо друго. Знаех си, че завръщането в неделя вечер в апартамента ми нямаше да бъде никак приятно. „Може би е за добро — изписка Гласът отникъде. — Може би не е зле да свикваш да се сбогуваш с разни неща!“

„Аха, копеле мръсно! — парирах го в отговор. — Как смееш да се обаждаш още преди да съм изпила и първата си чаша чай?!“

Предвид състоянието на главната улица, която видях от прозореца си, предположих, че в казиното също ще бъде почти пусто и тихо. Оказа се, че греша. Тук всички следи от блясъка на утринното слънце бяха премахнати и заменени с най-неестествената светлина, позната на човека. И макар че казиното изглеждаше точно толкова бляскаво и вълнуващо, както снощи, когато минах през него, нещо не беше наред. Ротативките щракаха и пищяха със звуците на успеха, масите с рулетките си бяха все така окупирани от нетърпеливи тълпи, измачкани и уморени, без никаква представа за времето. А масите за карти бяха още по-плашещи. Болезнено кръвясали очи се взираха в крайно отегчените крупиета, все още не изгубили надежда, че онази, заветната, най-важната карта, която очакват, ще се появи всеки момент от тестето. Имах чувството, че само да ги докосна с пръст, и ще се разпаднат. Беше истинска лудост. И изобщо не ми изглеждаше забавно.

— Хей, вижте онова момиче от самолета! — подвижна някой от масите за карти.

Сигурно много момичета могат да минат за „момичето от самолета“, нали така?

— Онази, дето беше глътнала бастун, с готината приятелка!

Това вече звучеше доста повече като мен. Обърнах се и през две маси от мен зърнах Брад и неговите приятелчета. Не изглеждаше да са спали много от пристигането си насам. Не изглеждаше да са имали възможността да подишат и чист въздух. Нито да пият нещо, различно от алкохол.

— Хей, русокоске, какво става? — изрева Брад през не особено приятната си кашлица. — Успя ли да спечелиш вече един милион?

— Все още не — отговорих. — Дайте ми още време.

— Аз ще ти дам нещо друго! — изгъгна пиански той. — В коя стая си?

— Не в твоята — отговорих. За по-подходяща реплика ми се налагаше първо да хапна нещо. — Късмет, Брад!

— Хей, пич, ама тя ти помни името! — извика шокирано приятелят му. Това ме натъжи.

Сутрешната хазартна сцена не беше никак бляскава. Нямаше нито секси момичета в коктейлни рокли, нито смях, нито чаши шампанско. Само твърд алкохол и инцидентни провиквания. Дори и сексапилните сервитьорки не бяха толкова сексапилни. На фона на униформите, в които ги бяха напъхали от „Де Лухо“, моята неотдавнашна униформа от латекс изглеждаше по-благопристойна и от сватбената рокля на Кейт Мидълтън! Единственото, за което се сещах, като ги гледах, бе, че или са на тези токчета и с тези къси полички с опашчици на задниците от часове, или са ги сложили към шест сутринта и са дошли на работа. Не ми беше възможно да преценя коя от двете вероятности изглежда по-депресиращо. Поне не им се налага да се събличат, но, от друга страна, ако бяха стриптийзборки, по това време май трябваше да са по леглата си. И в този момент си дадох сметка, че стриптийзборките на Лас Вегас почти със сигурност имат и сутрешна смяна. Което едва не ми уби апетита. Едва.

— Единична маса, мадам?

Думи, които би трябвало да изпълнят със страх сърцето на всяка неомъжена жена, изправена пред количество храна, достатъчно да изхвърли ресторантите за бързо хранене от бизнеса най-малко за десет години напред.

Никога не съм била от жените, които се свенят да се хранят. Но нищо на света не би могло да ме подготви за онова, което се разкри пред очите ми. Никъде наоколо не се виждаше и един сандвич с мазна наденичка и за първи път от двайсет и осем години можех да кажа, че това тук е добро. Докато ме водеха към масичката ми, минах покрай щанд с морски деликатеси. Още един със сирена. Салатен бар, който бе в състояние да засрами всеки един „Пица Хът“ в Англия. Нямаше кухня на земята, която да не бе представена в това помещение, а когато всички храни на света се съберат заедно, наставка неземно ухание.

Тъкмо бях омела две трети от втората си порция наслада за тази сутрин, когато на стола до мен се стовари бившата ми съквартирантка и веднага залепи лице върху масата. Вярно, че от климатиците температурата в хотела беше малко по-ниска, отколкото бих желала, но със сигурност нямаше нужда от гигантския пуловер от мохер на Джени в съчетание с отвратителните кожени панталони на Сейди от предишния ден. Розовото червило по устните ѝ определено беше от вчера, а останалата част от лицето ѝ беше скрита зад огромни слънчеви очила. Стандартната ѝ прическа за състояния на махмурлук се състоеше във вдигане на косата високо на кокче или на опашка, за да не ѝ дразни лицето, но тази сутрин и това като че ли не беше достатъчно. Или може би не е имала сили да обуздае къдриците, които подскачаха развълнувано по главата ѝ. Те бяха единствената част от тялото ѝ, която бе съхранила поне малко от някогашната ѝ енергия.

— Добро утро! — поздравих я с вдигане на чашата си чай. — Забавна нощ, а?

— Още не знам — измънка тя и направи знак на сервитьора да ѝ донесе кафе. — Какво, по дяволите, ядеш?

— Всичко — отговорих и бутнах един кроасан към нея, но веднага го дръпнах, когато тя се оригна шумно на масата. — Изглежда нощта е била интересна. Но защо си будна?

— Защото обещах, че днес ще направим нещо заедно — напомни ми тя, очевидно изцяло против волята си. — И наистина ще направим нещо.

— Колкото и да ми се иска да се помотая с теб, нямам никакво желание да повръщаш върху мен, така че, моля те, най-добре се върни в леглото!

— Две неща — започна Джени, благодари на сервитьора за кафето си, а после се вторачи в него за две секунди. После го бутна настрана. Твърде бързо. — Първо, имам толкова силен махмурлук, че когато легна, таванът над главата ми започва да се върти и повръщам. И второ, запазила съм час за нас при онзи стилист, дето се запознах с него в Лос Анджелис. Той обеща да ни направи пълна трансформация в стил Вегас. Възнамерявам да те накарам да заблестиш!

— Чуй и от мен две неща — парирах я аз. — Първо, твоята трансформация в стил Вегас е вече налице, скъпа, и второ, щом

таванът ти се върти, значи просто си все още пияна и това не е никакъв махмурлук!

— Е, да — кимна неохотно Джени и много бавно отпи от кафето си. — Може би е така.

Изгледах я покровителствено. Добро усещане.

— Определено пазаруването ще бъде много забавно — рекох накрая.

— Пазаруването на пияна глава е винаги много забавно. Ако не се бях отбила подпийнала в „Ърбан Аутфитърс“, никога нямаше да имам в гардероба си червени дънки! — отбеляза провлачено тя.

— Боже, наистина! Как ли щеше да мине светът без тях?! — подметнах иронично. — Е, къде е Сейди?

— Нямам представа. Помня само, че в нощния клуб си разменихме тоалетите и после танцувахме, и почти съм сигурна, че мярнах онзи пич от онова шоу с момчетата, но после тя изведнъж изчезна, а аз се прибрах в стаята. И преди да си попитала — без онзи тип от шоуто.

— Че кой може да устои на онзи пич от онова шоу с онези момчета? — усмихнах се аз. — И изобщо нямаше да те питам. Защото знам, че си изцяло вярна на Зигстъра.

— Не го наричай така! — промърмори тя, надигна се от масата и се опита да се фокусира върху храната, без да връща кафето си. — Накъде са препечените филийки?

— Ей там! — посочих към щанда с баничките и кравайчетата. Замислих се. Не, този път кравайчето ще почака. Ще ходим по магазините, а аз вече съм се издула с всичко останало.

* * *

Много се вълнувах. Липсата на редовна работа бе ограничила драстично екскурзиите ми по магазините, а аз бях станала много, ама много разумна с харченето на последните си спестявания. Което означаваше, че най-вероятно щях да подходя крайно неразумно с остатъка в банковата си сметка. Все още ми предстоеше да купувам купища коледни подаръци, обаче за тях си казвах, че те ще влязат в графа жизненоважни проучвания. Защото как ще пиша за модни

списания, след като не съм стъпвала месеци наред в магазин? Човек не може да пише за дрехи, които не е виждал. Нито докосвал. Нито пробвал. Нито пожертвал кредитния си лимит за него.

— Лимузината ни чака — отбеляза Джени, докато се опитвахме да лавираме из казиното, без да бъдем забелязани от Брад. — В понеделник сутринта направо няма да ми се слиза в метрото.

— И аз като че ли предпочитам лимузината — съгласих се с нея. — Въпреки че, ако трябва да избирам между лимузината и Сейди или да взема автобуса без Сейди, досега щях да съм се метнала на първия двуетажен автобус.

— Нямам представа за какво говориш — промърмори Джени и сложи ръка на челото си, докато се намъкваше в огромната черна кола със значително по-малка доза елегантност, отколкото го бе направила снощи. — Но предполагам, че си права.

Лимузината се откъсна от тротоара пред хотела и ние оставихме зад себе си извисяващия се до небето бял палат, проблясващ под яркото утринно слънце. Жалко, че знаех, че Джени е повръщала в тоалетната, преди да излезе. Това отнема поне половината от блясъка на мига.

Лае Вегас Стрип си беше все така доста опустял, докато се плъзгахме покрай известните казина. Някои от тях изглеждаха величествено и на дневна светлина. Хотел „Уин“ беше висок и всяваше респект сред останалите, отказвайки да се подчини на общата глупава тема, но хотел „Венеция“ след него направо ме зашемети. Никога не съм ходила във Венеция и макар да си давах ясна сметка, че това тук изобщо не е същото, направо нямах търпение да вляза в този хотел. Освен това на него имаше големи билбордове за „Фантома на операта“, а аз обожаваш мюзикълите. Вярно, не беше „Клетниците“, но все пак. Запитах се дали няма да успея да се измъкна от групата за едно матине, съзнавайки, че ще бъда съвсем сама, от което обаче изобщо не ми пукаше.

Две минути по-късно лимузината вече спираше пред нещо, приличащо на огромни късове стъкло, изникнали от земята. Сякаш Супермен бе позакъсал и бе прехвърлил Крепостта на самотата на някой предприемач от Лас Вегас и въпросният предприемач я бе напълнил с всичко страхотно и велико на света. А под последното имам предвид магазини. Прекрасни, приказни магазини!

— Това тук са „Кристалите“ — поясни Джени, хвана ръката ми и успокояващо я потупа. — Добре е да се подготвиш! Приказката е на път да стане реалност!

— А ти откъде знаеш за това тук? — попитах, опитвайки се да не се самобичувам, докато прекривах прага на комплекса „Гучи“, „Ланвин“, „Том Форд“, „Марни“. — Това е истинска лудост!

— Идвала съм насам два-три пъти, докато живеях в Лос Анджелис. Покрай работата ми на стилист често ми се налагаше да отскачам и до Вегас. — „Булгари“, „Диор“, „Версаче“, „Ботега Венета“. — Онзи проклет град е пълен със звездички от телевизионни риалити програми, които не знаят как да се обличат. А Ерин говореше за някакъв тип, който отваря бутик някъде тук, така че днес определено сме на работа.

— Удивително! — промърморих и притиснах опърпаната си чанта на Марк Джейкъбс плътно до тялото си, за да ѝ спестя гледката към всички онези красиви неща по витрините. Поне сега не ми се налагаше да се притеснявам за кредитния си лимит. В нито един от тези магазини нямаше нито едно нещо, което бих могла да си позволя. — Само дето няма да смея да пипна нищо.

— Точно затова си имаме личен продавач-консултант — отсече тя, хвана ме за ръка и ме поведе покрай красивите витрини и през една врата от матирано стъкло, докато накрая всички красиви неща останаха зад нас.

А пред нас се материализира един мъж. Мъж, който беше толкова красив, че ми се наложи да изтрия длани в дънките на задника си, преди да пристъпя към него. Но за човешкия ум бе невъзможно да асимилира колко красив наистина беше този мъж, без преди това да извърнеш очи, за да ги прочистиш, а после пак да го погледнеш. Близо два метра, широки рамене, гъста пясъчноруса коса с прическа като на Дон Дрейпър и облечен в елегантен костюм, за който сигурно си бе продал душата. И изведнъж тази красота оживя! Перфектните му черти се озариха от леко крива усмивка, а костюмът му се разтвори, когато той разтвори ръце за една всепоглъщаща прегръдка. За Джени.

— Джени Лопес! Видях името ти в графика и си помислих, че става въпрос за другата! Защо не ми се обади, че ще идваш? Как така си тук?

Очевидно Джени познаваше добре този невероятен красавец.

— Ами, решихме го в последната секунда — рече Джени, откъсна се от прегръдката и направи няколко крачки назад, докато не застана успоредно с челюстта ми. Която вече беше на пода от изумление. След това се обгърна със собствените си ръце и го дари с най-огромната си фалшива усмивка.

Ха!

— Това е приятелката ми Анджи — поясни, наклонила глава в моята посока. — И тя има нужда от пълна Вегас трансформация!

— О, прочутата Анджи! — извика той и само с една крачка се озова до мен. Джени отскочи и се сви на най-близкото канапе по-бързо и от попарена котка. Още веднъж, ха! — Приятно ми е, аз съм Бен и както изглежда, днес ще бъда твой стилист!

— Приятно ми е, Бен! — върнах му с удоволствие двете целувки аз. Така изисква учтивостта, нали? — Значи познаваш Джени, така ли?

— Да, работили сме заедно — побърза да поясни тя откъм канапето, въпреки че, ако се съдеше по повдигнатите вежди на Бен, изглежда фразата „работили сме заедно“ е забавен нов евфемизъм за „чукали сме се до припадък най-малко веднъж“.

— Така е — потвърди с усмивка той, сложил ръце на раменете ми. — А сега нека те огледам.

Нямах нищо против този мъж да ме съзерцава ако ще и цял ден. И ако толкова държеше — и да ме докосва от време на време, какво от това. Алекс ще ме разбере. Този мъж е толкова красив, та дори и Алекс би поискал да го докосне на бързичко. Бен бе в състояние да накара всеки мъж на тази земя да си зададе някои въпроси. Впрочем не знам дали на света съществува чак толкова хетеросексуален мъж, че да не го забележи.

— И значи трябва да направим пълна Вегас трансформация, така ли? Охо, ще бъде забавно! — обеща ми той. — Хайде да влизаме в съблекалнята!

Последвах го щастливо, следвана неохотно от Джени. Но не бях чак толкова отнесена, та да не забележа момента между тях двамата, когато тя минаваше, докато Бен държеше вратата отворена. Беше вълнуващо да наблюдаваш сексуално напрежение между красиви хора. Все едно гледаш филм, ама на живо. Стига да не се превърне в порно на живо, разбира се. Въпреки че разполагах с кредитна карта и

достатъчно време за убиване, ако Бен решише да се отдаде на забавления за възрастни.

Както и всичко останало, съблекалнята също се оказа суперлюксовна. Гигантски кремави канапета, шампанско в кофички за лед, маслини, сирене — всичко. Гигантският телевизор излъчваше музикални клипове, в ъгъла на стаята се виждаше лаптоп, свързан с фейсбук, а в другия ъгъл имаше душ-кабина с матирани стъкла. Очевидно някои хора прекарваха голяма част от времето си тук.

— И така, вече знам какво ни трябва, имам и мерките ти, така че вие, мили дами, се отпуснете в съблекалнята, а аз ще отида да взема някои неща. Знаеш правилата, Лопес! Не ми причинявай неприятности! — С тези думи Бен ни дари със сериозен поглед, който предизвика у мен най-момичешкия кикот, който някога съм имала срама да произведа. Изкашлях се, изчервих се и се вторачих в краката си.

Изчаках задължителните петнайсет секунди след затварянето на вратата и едва тогава се извърнах, за да поискам някои отговори. Плюс детайли.

— Преди да си започнала... — обади се Джени, избута очилата върху главата си и ме изгледа на кръв, — да, спали сме заедно. Но беше съвсем за малко, докато бях тук един уикенд. И после нищо повече.

Стиснах устни и се опитах да повдигна вежди колкото ми беше възможно по-недоверчиво.

— Не сме дори приятели във фейсбук.

Е, значи говори сериозно.

— Джени, но той е много красив! — промърморих, вдигнах един сребърен пръстен за салфетки и го завъртях в ръка.

— Да, и е изучава всяко момиче във Вегас. Така че това не е нещо, с което се гордея. Хайде да не говорим за него, става ли?

Аз пък на нейно място щях да се гордея. Щях дори да си го лепна на тениската.

— А той откъде има моите размери? — запитах по едно време. — Сигурна ли си, че няма да е излишно да ми вземе мерките?

— Има мерките ти, защото е изучава всяко живо момиче във Вегас — повтори Джени. — А това е неговият коронен номер — да

отгатва размера на сутиена ти. Не може да му се отрече обаче, че е много добър.

— Хубаво, вярвам ти, той е мръсник — кимнах и се отпуснах на канапето до нея. — Освен това изобщо не може да се сравни по красотата със Зиги. Нито по възпитание.

— Така си е — кимна тя, протегна се и отърси и последните остатъци от махмурлука си. — Изобщо не е. Всичко е само показност. Дим и огледала.

Протегнах крака и прогоних от себе си мисълта за дим и огледални тавани.

— Но е толкова добър стилист, че нямаше как да не дойдем при него, така ли? — попитах.

— Така — съгласи се тя. — А и другото момиче, което работи тук, е голяма кучка. Освен това той е готин. Е, Весела Коледа!

— Обичам те.

— Знам.

* * *

— Много е хубава. — Стоях върху кръгъл подиум наред с тая с огледала и оглеждах от всеки ъгъл облечената много, ама много тясна черна кожена рокля на „Ботега Венета“. Вече съжалявах задето изядох всичката онази храна тази сутрин. — Но не знам дали е в мой стил.

— Напълно — отбеляза Бен и прокара ръка по тялото ми. — Това е най-новото произведение на сезон есен — зима на 2011 година. Превъзходна е!

Хммм. Лично аз се чувствах много по-удобно в роклята на „Форевър 21“. Както и когато той не ме опипваше цялата. Оказа се, че Джени е права — Бен действително беше мръсник. Независимо колко красив бе един мъж, ако не можеше да си държи ръцете далече от задника ти, когато не му е разрешено, беше по-скоро отблъскващ.

— Виждам, че не ти харесва! — отсече изведнъж той, обърна се рязко и се насочи към пълната с дрехи закачалка. — Събличай я!

И тъй като той вече два пъти бе влизал зад паравана и ме бе виждал по бикини, не виждах никакъв смисъл повече да се крия, затова започнах да обелвам прилепналата черна кожа от тялото си там,

насред стаята. Джени, която бе погълната изцяло от едно списание и отпиваше от най-хубавото шампанско на света, не направи никакъв коментар.

— Тази е следващата! — отсече Бен и вдигна пред очите ми разкошна рокля в сапфиреносиньо, която изглеждаше далеч по-приемлива. — „Алис и Оливия“. Изискана, но и секси. Ей сега ще открия някакви обувки!

Напъхах се в късата рокличка с едно рамо и оправих гръцките дипли, докато накрая всичко си беше паднало там, където му беше мястото.

— Джени! — Тази определено ми харесваше. Прецизните гънки и дипли скриваха отлично постигнатата ми с толкова труд и гълтане на кравайчета издутина отпред, а единственото рамо и суперкъсата поличка я правеха подходящо екстравагантна. Точно на крачка от неприличното.

Джени вдигна очи от списанието си, огледа ме от горе до долу и вдигна палец.

— Обади се, когато донесе обувките! — бе единственият ѝ коментар.

Брей, хареса я! Не я бях купила, а и нямаше как да взема нов кредит, но въпреки това ми харесваше! В този момент се появи Бен, стиснал чифт сребърни сандали с каишки и чифт модерни велурени ботушки в черно и сребристо с отворени пръсти.

— Е, какво казва сърцето ти? — попита. Мелодраматично? Може би. Но сърцето ми наистина имаше отговор. Вече бях виждала такива сребърни сандали с каишки, точно като тези, и те бяха увити около кръста на бившия ми приятел. Затова не проявих никакъв интерес към тях.

— Подай ми ботушките — изрекох, без да обръщам внимание на топката в гърлото си. Тъпата Джина и нейната тъпа основна колекция. Навремето ги смятах за толкова многофункционални. Прекрасен вкус за обувки, отвратителен вкус за мъже.

— „Миу Миу“ — поясни Бен, докато напъхвах крака си в разкошния велурен ботуш. След малко се показва и яркорозовият ми педикюр. Сребристият блясък добавяше изисканост, а тежестта на ботушите се сблъскваше перфектно с лекотата на роклята. Разбрах, че

съм се справила добре. — Божествено! Само още две неща за пробване!

— Аууу, Анджи! — извика Джени и този път остави списанието настрана. — Изглеждаш страхотно! А когато оправя и грима ти...

Това беше комплимент. Донякъде.

— Почакай само Алекс да те види в този тоалет!

— Всъщност би ли погледнала телефона ми, за да провериш дали не е звънял? — промърморих, докато неохотно свалях ботушките и събличах роклята. Казах си, че каквото и да става, тези две неща трябва да се приберат у дома с мен. — Обещах му да се видим.

— Гаджето ти се страхува да не си отпрашила до Малкия параклис без него, така ли? — попита Бен, докато ми подаваше нещо странно от жилава черна материя. Огледах го, неразбираща как точно трябва да го облека. След още две секунди той го грабна обратно от ръцете ми и ми направи знак да вдигна ръце нагоре.

— Може би по-скоро, че Джени ме е накарала да работя в стриптийз клуб — отговори и издухах кичур коса от лицето си, докато този голям мъж ме обличаше. — Или че съм заключена в багажника на нечия кола в пустинята.

— Това „Долче“ ли е? — обади се Джени.

Този път списанието беше на дивана, а шампанското — на плота. Бяхме удостоени с цялото ѝ внимание.

— Да. А сега искам да влезеш в тези ботушки.

И ми подаде два гигантски ботуша от мека черна кожа.

— Тези „Дзаноти“ ли са? — обади се отново Джени откъм дивана.

Направих както ми казаха.

— Мътните го взели! — извика Джени и скочи.

— Готови сме! — отсече победоносно Бен и отстъпи назад.

Погледнах към огледалото и преглътнах тежко. Роклята ми стоеше като втора кожа със своята тънка като паяжина черна коприна, обсипана тук-там с ярки сребърни звездички. Дългите ръкави и високата линия на деколтето бяха като контрапункт на деликатния ръб, който едва покриваше бикините ми и чиято недостатъчност се подчертаваше още повече от факта, че високите ботуши с високи токове, които Бен в момента закопчаваше, спираха само на десет сантиметра от крайчеца на роклята. Ефектът беше потресаващ.

Сигурна бях, че и мен като нищо ще ме треснат, когато ме видят от полицията.

— Какво не ти харесва? — обади се Джени, разгадала физиономията ми. — Твърде тясна или твърде къса?

— По малко и от двете — смотолевих аз. — Не мога да се покажа пред хората в подобен вид. Освен това не мога да си я позволя.

— За нищо на света няма да ти позволя да излезеш от тази стая без този тоалет! — отсече Бен, скръсти ръце пред гърди и отиде до Джени. Дватамата образуваха нещо като възпираща стена. — Освен това всички тези неща са под наем, така че не се поти толкова!

— Да не се потя заради дрехите или да не се потя в тях? — подметнах смръщено и пак се погледнах в огледалото. Тоалетът наистина беше удивителен и ми стоеше изумително добре. Просто с него нямаше да мога да се навеждам. Или да сядам. Или да стоя права твърде дълго.

— Е, значи вземаме това и роклята на „Алис и Оливия“ с ботушките на „Миу Миу“? — обърна се Бен към Джени. Очевидно вече никой нямаше нужда от моето мнение. — Но имам нещо и за теб!

С почти срамежлива усмивка той подаде на Джени голяма чанта. Тя го погледна шокирано, но пое чантата, обърна се с гръб към мен и я отвори.

— Какво е? — започнах да хленча като момиченце. Тези проклетите токове! Заради тях не можех да се движа достатъчно бързо, за да погледна!

— Бен... — простена Джени и се обърна към нас с ръка на сърцето. — Това е истинска лудост!

— На никоя друга жена не е стояла толкова добре, колкото на теб — изрече той към пода. — Затова те моля да я приемеш!

— О, благодаря! — прошепна тя и докосна ръката му.

А аз продължавах да стоя между двамата като особено полезния трети във всяка връзка.

— Ще ви оставя, дами... — прокашля се Бен и излезе на заден ход от стаята, оставяйки Джени, хванала здраво чантата, а мен — останала без дъх.

— О, боже! Ама че драма!

Обърнах се, за да видя една напълно безстрастна приятелка, която продължаваше да си държи подаръка.

— Добре ли си? — попитах. — Да не би там, вътре да има конска глава? Или е роклята от „Кари“?

— Просто нещо, което веднъж съм обличала, това е — каза тя и захвърли чантата на дивана, като че ли нищо не значеше. — Този тип е голям мръсник.

— Да, голям мръсник — съгласих се весело. — Обикаля и раздава на жените безплатни рокли. За кого се мисли той, а? Може ли да я видя?

— Както искаш. — Можеше да се преструва, колкото си иска, но аз си знаех, че в тази чанта има нещо невероятно. И ако беше достатъчно голямо, щях да го взема назаем.

— Света Дево, майко Божия!

Видях пера. Видях къдрички. Видях черен кожен колан. Беше без презрамки, падаше до земята и беше златна. И за нищо на света нямаше да ми стане.

— Да не би внезапно да стана религиозна? — изгледа ме Джени. — Или само Коледа е виновна за това богохулство?

— Коледа — побързах да отговоря, неспособна да откъсна очи от роклята. — Аз съм фанатично вярваща в Коледа. И във Великден, разбира се, заради зайчето. Но, Джени, това нещо е възхитително!

— На Луилиер — отбеляза тя с доловима тъга в гласа. — Най-прекрасното нещо, което някога съм носила!

— И кога по-точно си го носила? Не си спомням да съм те виждала на „Оскарите“!

— Просто на една среща — рече тя и внимателно измъкна роклята от ръцете ми. — Да, роклята наистина е красива и, да, Бен е голям мръсник. Това изчерпва цялата история.

— Бих изтърпяла доста прояви на мръснишко поведение заради рокля като тази — отбелязах.

— Тъкмо жени като теб задържат развитието на нашия пол! — тросна ми се Джени. — Готова си на всичко — възмутително!

— Съгласна съм! — извиках с блеснали очи. — Заради тази рокля ще се откажа веднага от правото си да гласувам! Ще се оставя доброволно да бъда окована до печката и напълнена с бебета, само и само да ми позволиш да облека това, докато приготвям вечерята!

— Ти направо ме убиваш! — отсече Джени, затвори рязко ципа на чантата с роклята и ми подхвърли телефона. — Имаш текстово

съобщение от твоя приятел и кандидат за създател на въпросния патриархален дневен ред, за който ми говориш!

Вярно бе, приятелят ми! Аз имам приятел! Заради роклята почти бях забравила, че имам сериозен приятел. Но пък на роклята на Луилиер ѝ е простено — всяко подобно творение би могло лесно да те накара да забравиш всичко на света. Отворих есемеса — бил зает до вечерта, а после отивали в някакъв клуб в техния хотел и ми предлага да се срещнем там. Хммм. Почти бях сигурна, че тази вечер няма да мога да се измъкна така лесно, както снощи, но се надявах, че все ще успея да измисля нещо, без да се налага да принуждавам Джени да се изправя срещу Джеф.

После превключих бързо на електронната си поща, докато Джени бе заета да проверява собствените си текстови съобщения. Поне вече се усмихваше. Предположих, че има есемес от Зиги и затова не зададох никакви въпроси. Противно на мнението на Джени, сексуалните есемеси бяха предназначени само за двама души — единият, който ги пише, и другият, който ги чете. Последният път, когато двете излизахме на по питие, тя ми показва един есемес, от който буквално се задавих — оттогава насам изобщо не мога да погледна към Зиги, без да се сетя за тази снимка.

Входящата ми кутия беше пълна, не на последно място, заради факта че се бях абонирала за всеки един каталог, свързан с Коледа, в Съединените щати. Където и да се намирах, бях наясно къде е разположен всеки коледен базар, всяка къщичка на Дядо Коледа, всяка ледена пързалка и всеки щанд за горещ шоколад с мента в радиус от двайсет километра. Но между всички тези каталози се виждаха и съобщения от фейсбук, електронни картички (мързелив народ!), а после и още няколко имейла от редактори. Всеки един от тях беше отказ. А накрая идваше и черешката на тортата:

Здравей, Анджела!

Надявам се, че вече си се отдала на празничното настроение, хо-хо-хо!

Но трябва да поговорим за рубриката ти. През новата година предстои преосмисляне на концепцията за списанието и смятаме да поемем в друга посока. Когато

получиш ми се обади. Може да успея да ти помогна да си намериш друга работа?

Сара х.

Не само че всички редактори, на които писах, ми отговориха с отказ, а сега и слагат край на моята рубрика на Острова! Това е! Прецакана съм! Ще ѝ дам аз на нея едно „хо-хо-хо“! Положителната страна на тази ситуация бе, че се оказа, че мога и да стоя седнала с тази невъзможно къса рокля — факт, за който си дадох сметка, когато осъзнах, че съм седнала с кръстосани крака на пода, а вече не стоя права.

— Скъпа, какво става? — извика Джени, грабна телефона от ръцете ми и прегледа набързо нещата. — Е, и? Това са само няколко. А ти писа на много, нали?

— Това са всичките — отговорих, усещайки, че ми прилошава. — Това са последните.

— Значи минаваме на План Б! — рече приятелката ми и седна до мен. — Не прави това, Анджела! Не го прави! Ще измислим нещо!

— Да, бе — подсмръкнах аз и погледнах Джени в изпълнените ѝ с яростна решимост очи. — Ще измислим. Знаем.

— Непременно! А сега се съблечи, нахлузвай дънките и да се махаме оттук! Заслужаваме по едно питие!

Предпочетох да не ѝ напомням, че е само два следобед и че тя вече е обърнала три чаши шампанско. Не си струваше. Вместо това се измъкнах от роклята, изхлузих ботушите и се намъкнах в собствените си дрехи за рекордно време.

— Та какво точно пи снощи? — попитах, подала глава през дупката на тениската.

— Беше някаква бомба — примигна приятелката ми. — Ама дали беше текила или уиски, или всичко заедно, не мога да ти кажа.

— Звучи прекрасно! — отсякох. — За мен да бъде двойно!

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Аз съм виновна — смотолевих, забила нос в коктейла си. — Трябваше да помисля за това по-рано. Трябваше да се сетя, че ще стане така.

— О, неее! — разроши енергично косата ми Джени. — Не е така, защото, нали се сещаш, когато нещата вървят добре, човек, нали се сещаш, не мисли за лошото, нали се сещаш?

— Сещам се — кимнах и вдигнах чаша за един ентусиазиран тост. — И нещата наистина вървяха добре. Вървяха прекрасно. Нещата си бяха най-добрите от добрите. А сега всичко стана на пух и прах!

— Така си е — въздъхна Джени.

— С работата ми, с мъжете, с теб, с мен и с всичко останало — промърморих и отпих от мартинито си, като се опитах да не сърбам. Беше разкошно. Още по-разкошно и от първите три. — А сега всичко е на пух и прах. Пълна отврат! Гадост!

— Не е! — отсече Джени и направи знак на бармана да напълни отново чашите ни. Той кимна и веднага ни плъзна две питиета през бара. Брей, какъв професионалист! Намирахме се в бара на „Беладжио“ вече от доста време и макар да не ми беше станало по-добре във връзка с положението ми, ми ставаше все по-трудно да си спомня какво точно беше положението ми, така че това би могло да се отчете и като плюс.

— Нещата са си прекрасни, Анджи! Запомни това! Имаш Алекс, имаш и мен! А ние не сме се превърнали в пух и прах!

— Е, дори и да ми се наложи да си тръгна, имаш си поне Сейди — подсмръкнах и пяхнах в устата си маслинката. Най-добрата.

— Я стига! — плесна ме тя през рамото. — Не се дръж като кретен!

Барманът се усмихна.

— Така си е — продължих. — Вече си имаш Сейди и, ако трябва да бъдем честни, тя е много по-забавна от мен. Кога съм ти правила

компания да прием бомби? Дори не знам за какво ми говориш! А тя е... сещаш се... по-млада. И по-красива. И по-готина. И по-по-най...

— По-по-най кретен си ти! — извика Джени и трясна чашата си на бара. — Да не би да завиждаш на Сейди?

— Завиждам на всички — проплаках аз. Ето, вече всичко излизаше! — Завиждам на Сейди, защото сега те има тя! Завиждам на теб, защото си имаш страхотна работа и невероятно гадже! Завиждам на Ерин, защото ще си има бебе! Завиждам на Луиза, защото и тя ще си има бебе, а аз не съм там! Всички продължават напред, с изключение на мен! А единственото, което имам аз, е това мартини! — При тези думи вдигнах очи към бармана и се опитах да го даря с най-хубавата си усмивка. — Но пък това е най-доброто мартини на света, сър! Най-доброто!

— О, Анджи, това са пълни глупости! — извика Джени и пъкна ръка между чашата и лицето ми, при което напълни устата ми с хартиената коктейлна подложка. — Просто си уплашена заради тази идиотщина с визата, която ние ще оправим! И ти също ще продължиш напред!

— И как по-точно?

— Ами, живееш с приятеля си, знаеш какво искаш от живота и се опитваш да го получиш. Това също е движение напред!

— Живея с приятеля си, нямам работа, пиша блог, който никой не чете, и нямам представа другия месец по това време в коя държава ще бъда! Затова смятам, че всъщност съм се върнала осемнайсет месеца назад във времето!

— Само дето сега приятелят ти е страхотен, а не някакво мизерно мекотело! — напомни ми Джени. — И ти си постигнала толкова много! Просто трябва да измислим как да включим в действие този твой огромен опит! И ще го измислим! Гарантирам ти! Само че няма да е днес!

— Да, знам — изфъфлих, облегнах ръце на бара и отпуснах върху тях лицето си. — Знам го. И не че чак толкова ти завиждам. Просто... чувствам се леко изгубена. Иначе наистина се радвам за теб.

Джени щипна латексовото покритие на краката си и ми се усмихна накриво.

— Благодаря, кукличке!

— При това го заслужаваш! Работиш толкова много! А след цялата онази история с Джеф... — хванах ръцете ѝ и се намръщих — заслужаваш да бъдеш щастлива! Много щастлива! Ужасно много щастлива!

— Пак благодаря, кукличке.

— Зиги е невероятен! И да, знам, че в началото го мислех за гей, но да, той е жесток!

Барманът се разсмя с глас.

— Наистина е много готин! И прекрасен! И секси! И забавен! И сигурно е умен, нали? Няма начин да не е умен! Знам, че е модел, но няма начин да не е умен. И със сигурност не е гей!

— Анджи, скъпа, говориш глупости!

Да, говорех глупости.

Изражението на Джени бе станало същото, което видях, когато Бен ѝ подари онази рокля.

— Не е гей! — размахвах аз въображаемо флагче във въздуха. — Не е гей, хей!

— Да, хей! — усмихна се най-сетне тя. — Абсолютно хей!

— И ти си щастлива, нали? Защото трябва да си щастлива! Животът е толкова подреден, че аз... Божичко, ама какво исках да кажа? — Бръкнах дълбоко в торбата с крайно ограничения си в момента речник и изфъфлих: — Да, аз ти се възхищавам! Ти си моят герой!

— О, Анджи! — постави ръка Джени върху моята. — Аз не съм добър герой.

— Замълчи! — Такива не ми минаваха. — Би трябвало да сложат лицето ти на тениски и да ги подаряват на момиченцата! За да искат да бъдат като теб! И аз искам да бъда като теб!

— С моя задник? — усмихна ми се накриво тя. — Няма да изкараш и ден, гаранция! Знам със сигурност, че за нищо на света няма да можеш да издържиш на сутрешния ми крос! А после няма да можеш и да ядеш. Нито да пиеш. И накрая ще ти се наложи да се хвърлиш в Ист Ривър!

Вторачих се замислено в чашата пред мен.

— Може би имаш право. Но честна дума, аз... просто те обичам, Джени Лопес! Ти си най-добрата ми приятелка! Понякога се чувствам толкова виновна, защото, нали се сещаш, Луиза винаги е била, нали се

сещаш, моя най-добра приятелка. Обаче ти си вече точно толкова важна за мен, колкото е и тя! Даже повече! На теб мога да ти кажа всичко и знам, че никога няма да ме съдиш или нещо подобно, а просто ще ме разбереш. А това е страхотно!

Джени ме погледна с огромните си кафяви очи, които бяха значително по-малко кръвясали от последния път, когато ги зърнах, но си оставаха все така блуждаещи. Следобедното пиене беше най-лошото нещо на света. И най-доброто.

— Ти сериозно ли ми го казваш? — И блуждаещите ѝ очи започнаха да се насълзяват.

— Да! — кимнах веднъж за потвърждение. — Сериозно! Напълно сериозно! Ти си моят най-близък човек за всичко и всички неща по света! За щастливите неща, за тъжните неща, за трудните неща... Нали се сещаш за онази част от „Сексът и градът“, където диафрагмата на Кари се заклепва и Сам трябва да ѝ помогне да я изкара... Сещаш се, нали?

— Да, сещам се — сбърчи Джени носето си.

— Та ако и твоята диафрагма се заклепва и изобщо не можеш да отидеш до болницата, нито да помолиш Зиги за помощ, и си опитвала много пъти, аз със сигурност ще ти помогна!

— Анджела! — сложи ръка върху устните си тя. — Това е най-хубавото нещо, което някой някога ми е казвал!

— Е, пак заповядай! — кимнах, вдигнах чашата си и я изчаках да стори същото.

— Аз пък с радост ще извадя спиралата ти — отговори тя, чуквайки моята чаша. — По което и да е време на седмицата.

Барманът ни погледна неловко.

— Разбира се. Стига да не успея да си я изкарам от вагината — допълних с перверзно злорадство аз.

— Шотове, дами? — изписка нещастният човечец зад бара. — За сметка на заведението?

Какъв прекрасен човек! Приех моя шот с кимване, усмивка и потръпване, когато текилата пое по пътя си из тялото ми. Мммм, дааа. Тази вечер се очертава доста интересна.

* * *

— Трябва да си хванем такси — изфъфлих аз, докато се клатушкахме по Стрип един час по-късно. Закъснявахме за срещата със Сейди в хотела, а на мен изобщо не ми се искаше да слушам натякванията ѝ, ако закъснеем още. Джени не беше от най-бързите в краката, а аз изобщо не бях сигурна къде отиваме. Прекрасната вездесъща лимузина бе решила за малко да се скатае, така че ние се оказахме наред с лудостта на Лас Вегас, носещи се неориентирано по посока на огромна бяла сграда в близката далечина. — Имам чувството, че вървим цяла вечност.

— Все още сме пред „Беладжио“ — поясни Джени. — Тук всичко изглежда по-близо, отколкото е, защото всичко е огромно. „Де Лухо“ е следващият хотел, само дето следващият хотел не е толкова близо. — И разпери ръце, за да ми подсказе за разстояние, сякаш „разстояние“ бе твърде трудно за възприемане от мен понятие. Е, няма проблеми — и без това бях пияна. Чистият въздух ми оказваше приятен отрезвителен ефект, така че успях да движа краката си. За нещастие при мис Лопес нещата стояха точно обратното — с всяка следваща секунда тя позеленяваше все повече и повече.

— Да погледаме фонтаните — предложи тя, хвана се за стената покрай езерото и седна, преди да съм успяла да отговоря с „да“ или „не“. Е, добре, значи ще гледаме фонтаните.

Извадих телефона си, за да изпратя есемес на Алекс, но той се оказа отворен все така на пощенската ми кутия. Изобилието от откази ме накара да си поема дълбоко дъх. Джени беше права. Има и друг начин. Просто нямах представа какъв е той. Освен ако наистина не бе дошло време да разговарям с Алекс.

— Какво правиш? — грабна Джени телефона ми. — Хей, пич, изобщо не ги гледай тези имейли! Ще съсипеш всички ни! И най-вече моето настроение!

— Твоето настроение е вече съсипано — отсякох и протегнах ръка към телефона си. — Дай ми го!

— За да се отдадеш на самосъжаление по целия път до хотела ли? А, не! — Отвори чантата си върху коляно, погледна ме с най-добрия си предизвикателен поглед и хвърли телефона ми на дъното на чантата си. Само дето не уцели и аз видях как телефонът ми подскача весело във въздуха и плъосва право във фонтаните на хотел „Беладжио“, при което бе подет директно от поредния гейзер,

подходящо синхронизиран с песента „Това е най-прекрасното време от годината!“

— Мамка му!

Това беше вторият телефон, който губех заради огромно количество вода, но първият, който не бях запокитила сама. И този път не беше чак толкова удовлетворяващо.

— Няма проблеми! — отсече Джени, изхлузи ботушите си и ми връчи чантата си. — Аз ще го взема.

— Джени, не! — протегнах ръка да я хвана, но се оказах твърде бавна. Или може би не исках чак толкова да я спирам. Преди да успея да се изправа на крака, тя вече беше потънала до кръста в езерото пред „Беладжио“ и привела очи, търсеше телефона ми на дъното.

— Хей, тук е много гадно! — провикна се по едно време. — Нищо не виждам!

— Джени, веднага излизай оттам! — извиках, несигурна дали да се смея или да плача. — Ще те арестуват!

— Майната им, аз ти търся телефона! — провикна се в отговор тя. — Не могат да ме арестуват, задето съм толкова страхотна приятелка!

Може и да не успеях да я арестуват, но със сигурност бе започнала да привлича огромна тълпа. Великолепните фонтани останаха верни на старата поговорка за шоуто и шоуто наистина продължаваше, докато Джени издирваше телефона ми под звуците на „Бяла Коледа“.

— Ха! — извика по едно време и победоносно го вдигна. Бях много впечатлена. — Намерих го! Това е доста по-добре, отколкото да ти вадя диафрагмата, нали?

— Теоретичната диафрагма — поясних за двойката селяни до мен. — И не се плашете — тя е най-добрата ми приятелка!

Приведох се над стената на фонтана и ѝ подадох ръка.

— Хайде, идвай! — извиках и сграбчих ръката ѝ, докато тя се опитваше да метне крак над стената и да се изтегли отгоре. — Снощи прескочи двуметрова врата на тоалетна, а сега не можеш да се качиш върху еднометрова стена?

— Мокра съм — изтъкна тя очевидното.

— Да, забелязах — казах и се опитах да я хвана по-здраво. Обаче тя се оказа много хлъзгава.

— Хайде, аз ще те хвана! — извика тя и ме хвана за двете ръце.
— Сега дърпай!

Но преди да успея да я издърпам, усетих как ми се изплъзва и цялата тежест на тялото ѝ се премества назад. И после всеки мокър квадратен сантиметър от нея се стоварва обратно във водата и ме повлича към себе си.

Първият ми инстинкт беше ориентиран изцяло към оцеляването ми. Трябва да спася чантата на Марк Джейкъбс! Вдигнах високо чантата си, отчаяно опитвайки се да я пазя от водата, докато същевременно ритях с крака, опитвайки се да остана права. Във фонтана. Пред хотел „Беладжио“. На фона на коледните песни и синхронизираното шоу на водата. Вече бях наясно, че гейзерите са по-грациозни от мен.

— Е, мисля, че вече напълно изтрезнях.

До мен мократа мишка, позната доскоро като Джени Лопес, триеше енергично гигантските черни петна около очите си. Грабнах очилата ѝ, докато минаваха покрай мен, и ѝ ги подадох.

— Благодаря — кимна тя и си ги сложи. — Доста по-добре. Е, ще тръгваме ли?

— Давай!

С огромни усилия двете тръгнахме през фонтана към все по-нарастващата тълпа на тротоара.

— Окей, народе, няма нищо за гледане — извика Джени. А после се надигна на мускули върху стената и се стовари от другата страна. Тя беше най-кльощавият кит, излязъл на плажа. Аз направих същото и се прехвърлих през стената, пускайки капещата си чанта на земята до мен. Съсипана. Беше съсипана. Едва по-късно си дадох сметка за факта, че съм паднала с дрехите си в един фонтан пред цяла тълпа от хора. И на това ако му викаха хубав живот...

— Хей, Анджела! — Извърнах глава, за да видя Джени, все така разплескана върху тротоара и с лице, покрито с черна спирала, да ми подава нещо. — Телефонът ти!

Поех го, пуснах го в чантата си и вдигнах очи към небето.

— Благодаря! Оценявам го!

— И само вече да си казала, че не правя нищо за теб!

Мокри като мишки и с вид на пълни нещастници, двете се добрахме най-сетне до хотела и успяхме да се пхнем в асансьора заедно с едно крайно смутено на вид семейство. Майката и бащата полагаха всички усилия да не ни гледат, но двамата им синове очевидно не бяха ограничени от правилата за учтивост в обществото.

— Какво?! — изръмжа Джени срещу по-големия, който и към петнайсетия етаж не беше откъснал поглед от нас. — Да, точно така, гледай! Ей сега ще ти дам нещо, заради което да плачеш! — изкрещя приятелката ми, когато семейството побърза да се изниже два етажа по-нагоре.

— Джени... — изрекох, едва сдържайки усмивката си.

— Майната им! — гласеше нейният отговор.

Не бих могла да споря с нея.

Когато най-после се озовахме в апартамента си, заварихме дълга закачалка с дрехи от Бен, бутилка охладено шампанско и бележка от Сейди, в която ни казваше да я чакаме в „Трист“ към полунощ и че имената ни били в списъка за гости. Никога през живота си не бях изпитвала такова облекчение. Надали точно сега бих могла да се справя с нейния нахален задник, подскачащ насам-натам из стаята, когато единственото, за което си мечтаех, бе една гореща вана и кратка дрямка. Разминаването ми на косъм от удавяне във фонтана ме бе накарало да погледна на нещата от друг ъгъл. След като набързо огледа закачалката, прочете бележката и тихичко се оригна при вида на шампанското, Джени кимна безмълвно и се запъти към стаята си. Аз последвах примера ѝ, като заключих вратата зад себе си.

Докато ваната ми се пълнеше, се замислих. Ако се съдеше по имейлите от този следобед, кандидатстването ми за медийна виза бе напълно изключено. Реалистично погледнато, за следващите три седмици нямаше как да се превърна в чужденец с невероятни способности. Значи наистина имах нужда от План Б. От мисълта да изгубя Алекс и да се върна у дома с подвита опашка сърцето ме заболя много повече, отколкото съзерцанието на горката ми чанта. При положение че от последното много ме заболя. Вдигнах нагоре ръце, усетих последните капки студена вода от фонтана да се стичат по

гърба ми, обелих дрехите от тялото си подобно на пластове лук и се настаних блажено в топлата вана. Да, това водно преживяване вече беше доста по-приятно от първото.

Може би Джени още от самото начало беше права. Може би наистина подхождах глупаво към всичко това. Просто трябва да седнем с Алекс и да му обясня всичко. В крайна сметка — въпрос на бумащина. Можем да отидем до общината, да подпишем някакви документи, да се приберем и дори да не помисляме за това. А ако настъпи моментът, когато искаме да го направим както трябва — което е най-добре да стане! — тогава ще вдигнем сватбата. Ще организираме истинска сватба и няма да споменаваме пред никого, че на практика вече отдавна сме съпруг и съпруга. Не е кой знае колко голяма работа. Поне не би трябвало да е голяма работа.

Само дето беше. Но трябваше ли да бъде така? Аз съм жена и имам женски емоции. Алекс е мъж и ще бъде практичен и разумен. Но няма да ни навреди да поговорим по въпроса, нали така? От гърдите ми се изтръгна продължителна, дълбока въздишка. После се отпуснах надолу и пъхнах глава във водата — студът се сби с горещината само за миг, преди да усетя, че се стоплям от глава до пети. Но отвътре костите ми все още трепереха.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Поради липсата на работещ телефон не успях да се чуя с Алекс, но все пак знаех, че той ще бъде в „Уин“, а за мое щастие и ние щяхме да бъдем там. Докато решеше косата си (и я направи толкова бухнала, че можеше да претендира за собствена орбита), Джени ме информира, че нощен клуб „Трист“ в хотел „Уин“ е единственото място, където трябва да бъдеш виждан в петък вечер. Освен „ЛАКС“, „Пюър“ и „Муун“. Или „Марке“. И в по-малка степен „Ексес“ и „Джет“. Но след като Сейди бе успяла да ни включи в списъка с гости на „Трист“, значи сме там.

След комбинация от вана, дрямка и душ вече се чувствах почти човек, а мисълта, че ще видя Алекс, ме бе заредила с доста голямо количество нервна енергия. Или по-точно казано, мисълта, че Алекс ще ме види в този тоалет. Джени бе настояла да облека черната рокля на „Долче“ с високите над коленете ботуши и аз се бях предала. Косата ми беше подредена на фриволни вълни, а в случай че някой не схванеше, че съм проститутка, на очите си имах много повече очна линия, отколкото съществуваше по всички магазини на света. Както се досещате, отговорник за грима ми беше Джени, така че криво-ляво успя да ме докара точно на крачка преди перверзното. Бледорозовият гланц и безупречният фон дьо тен балансираха великолепно грима ми, така че да не приличам съвсем на Алис Купър. Е, никога не е късно. Може би утре сутринта.

А Джени, естествено, изглеждаше като реклама на водеща козметична фирма. Вместо моето безкомпромисно черно, нейните шоколадови очи бяха очертани в различни нюанси на бронза и кафявото, със златни точки по цялото ѝ лице. Прасковените бузи и същият като тях гланц на устните само подсилваха бляскавия ефект. Сякаш си имаше собствен осветител, който постоянно отразяваше всички силни светлини, които биха могли да се озоват върху лицето ѝ. Един ден, да, някой ден, и аз щях да постигна този ефект върху себе

си. Дотогава обаче на мен ми се полагаха очи на миешка мечка. Поне покриваха истинските тъмни кръгове.

— Е, готови ли сме? — извика Джени, докато оправяше крайчеца на роклята си над задника.

— Готови — кимнах. — А ти сигурна ли си за „Трист“?

— Разбира се, защо? — погледна ме тя. — Да не би роклята да е прекадена?

— Бих я носила винаги и навсякъде, ако изглеждах като теб — отговорих. Колкото повече я съзерцавах, толкова по-невероятно ми изглеждаше. От една страна, роклята ѝ не приличаше на нищо повече от обикновена къса черна рокля, с дълги ръкави и високо деколте, изрязано така, че да покрие всяка извивка. Но когато се обърна в анфас, твърдата материя се изви около кръста ѝ като вихрушка. Останалата част от роклята бе направена от красива, деликатна дантела, обточена с коприна, която беше точно цвета на медената ѝ кожа. — Но сигурна ли си за „Трист“? Трябва ли непременно да отидем в хотела, в който е отседнал Джеф?

— Значи ме харесваш, а? — извъртя се отново тя, грабна чантичката си и игнорира въпроса ми. — Да тръгваме.

— Джени! — препречих пътя ѝ към асансьора. — Джеф?

— Анджела — погледна ме смразяващо тя, — да тръгваме!

Позволих ѝ да мине покрай мен и да извика асансьора, докато продължавах да се чудя как да уредя нещата с Алекс. Само защото ние щяхме да бъдем в „Уин“, не означаваше, че той със сигурност ще бъде в „Трист“. Алекс не си падаше много по нощни клубове и танци, а имах усещането, че Джеф също не ги харесваше. Може би ще успее да се измъкна по-рано и да се срещна с него в казиното. Или в неговата стая. Той наистина много ми липсваше. Знаех, че съществуват милион причини, поради които Джени не искаше да говори за това, най-вероятната от които бе, че се чувстваше все още с разбито сърце. Опитах се да прогоня тази мисъл от ума си и да се концентрирам върху забавлението. Не би трябвало да е чак толкова трудно.

Да изляза от асансьора и да вървя рамо до рамо с жена, която беше облечена така, че би могла да съсипе живота на всеки срещнат мъж, ми даваше достатъчно самоувереност, за да държа главата си гордо изправена и да използвам собствения си красив тоалет. Бяхме стигнали почти до средата на фойето, когато зърнах същото

семејство, което ни бе видяло мокри в асансьора. Момчето, което Джени беше заплашила, буквално си глътна граматиката. Този път изглеждаше наистина уплашено. Джени му намигна. То видимо пребледня и можех да се закълна, че току-що станавме свидетели на прехода му от момче в мъж. Някой очевидно щеше да има странни усещания тази нощ.

* * *

— Е, радваш ли се, че си облечена по последна мода? — попита тихичко Джени, когато пристигнахме в хотел „Уин“. Радостна беше твърде меко казано.

И тук автоматично схванах защо Джени толкова държеше да бъдем изпипани до съвършенство. Това сигурно беше единственото място на света, където нищо не би могло да изглежда прекалено. Всяка лилия наоколо беше позлатена. И после обсипана с диаманти. А след това пак позлатена. Докато се насочвахме към нощния клуб, кадифените вължета се изпариха и само след броени секунди бяхме настанени на маса, на която поставиха бутилка „Грей Гууз“ и разнообразни ядки. Отпуснах се назад и се опитах да обгърна с поглед всичко. Без да правя ревю на бельото си, разбира се. Поне тази вечер бикините ми не бяха нито гигантски, нито розови, нито памучни. Бях приела сериозно забележката и бях облякла пълен комплект на „Ажен Провокатор“. Сейди би се гордяла с мен.

— О, боже, ама ти изглеждаш направо... добре!

Като говорим за вълка... Изненадата върху лицето на Сейди донякъде смекчаваше пиянството в очите ѝ. Очевидно някой бе започнал отрано. Доста по-отрано.

Тя ме изправи на крака, завъртя ме и се засмя доволно.

— Това „Долче и Табана“ ли е? Божичко, Анджеа, кой те е обличал?

— Аз!

Една ръка се плъзна през кръста ми и ме наклони театрално назад. Нямах никакъв шанс да го спра, преди устните му да докоснат моите. И преди да разбере какво става, бях отново изправена, а Бен повтаряше този поздрав и със Сейди. Не че беше неприятно. Джени, от

друга страна, изглеждаше като човек, който всеки момент се кани да ѝ зашлеви сочна плесница по лицето. Когато дойде нейният ред, Джени обаче се оказа в другия край на целувка в превъзходен холивудски стил. Аз стоях и се правех, че не виждам, а Сейди пляскаше щастливо с ръце.

— Така! — отсече Джени, изправяйки се на крака, и изтри устни с опакото на ръката си. Обърна гръб на Бен и отсече: — Шотове?

— Веднага се връщам! — прошепна Бен. Обещание и заплаха — ако се съди по изражението на Джени.

— Нямах представа, че познаваш Бен! — изписка Сейди, като се обърна към нашата маса и вдигна бутилката шампанско. Бутилка, за която можех да се закълна, че преди две минути не беше тук. Огледах стаята в търсене на феята на пиячката, но не открих никого. Брей, класна дупка!

— Отдавна. Още откакто работех като стилист — отговори Джени. — А вие да не сте работили заедно?

— Да, когато се снимаше — отговори Сейди и ми подаде чаша шампанско, без изобщо да поглежда към мен. Е, на малки стъпки. — И той е от онези мъже, които винаги можеш да откриеш във Вегас.

Нямах представа.

— Както и да е. Вие двете изглеждаше зашеметяващо! — отбеляза Сейди и пак извърна очи към мен, като този път шокът се замени с одобрение. — Трябва да танцуваме!

— Разбира се, ще танцуваме — съгласи се Джени и надигна бързо шотове вода. — Хайде, за Вегас!

— За Вегас! — повторихме двете със Сейди.

Мартинифестът от следобед бе вече далечен спомен, и така, с чаша шампанско в едната ръка и водка в другата, аз надигнах шота и си обещах, че ще се постарая тази нощ да си заслужи тоалета ми.

* * *

Всеизвестна истина е, че клуб, пълен с пияни жени, трябва да разполага с много тоалетни. Но в мига, в който започнах да ги търся, не открих нито една. Или поне не дамска. След три обиколки на клуба и никаква друга видима алтернатива аз почуках на вратата на мъжката

тоалетна, надникнах предпазливо, а после хукнах директно към първата празна кабинка. Кенефът си беше класен. Няма да има проблем веднъж да го ползвам, нали така? И в мига, в който влязох в кабинката и седнах върху тоалетната чиния, вече не ми пукаше. Но Законът на Мърфи важи даже и във Вегас, така че щом започнах да се облекчавам, вратата на кабинката ми зейна широко отворена и две тела паднаха директно в скута ми.

— Брей, брей, брей! Не си ли чувала, че трябва да си заключваш вратата?

В суматохата по избутването на двамата мъже от скута ми, докато едновременно с това се опитвам да си вдигна бикините, се усетих, че познавам този глас. Британски акцент, чукащ друг мъж в обществена тоалетна, причинявайки ми физически и емоционални наранявания? Можеше да бъде само един човек.

— Джеймс?

— Анджела?

С рокля, вдигната на кръста, бикини пред очите на всички и широко отворени очи, аз се хвърлих на врата на Джеймс Джейкъбс, сякаш беше отдавна изгубеният ми кръстник вълшебник. Е, вярно, че измина почти година и че той би могъл да се нарече и вълшебник, стига да нямате нищо против политически некоректната дефиниция от 80-те години, която бавачката ви вероятно би използвала за тази дума.

— Пак се чукаме по тоалетните, а? Господи, никой ли не си взе поука от Джордж Майкъл?!

— Аз поне не нападам всеки срещнат, нали така?

Доколкото ми беше известно, не.

— Хайде, покрий срамотиите си, жено! Не четеш ли вестници?
— извика Джеймс и ме прегърна отново със силата на човек, който надига ежедневно комбайни от нивите. — Забрави ли, че съм абсолютен хомо? Развяването на прелестите ти няма да ти помогне с нищо пред мен!

— Сериозно? — прегърнах го още веднъж аз и после го избутах.

— Напълно. Изкарват ми ангелите.

— Забравих какъв добър актьор беше някога.

— Миналото време нещо не ми харесва.

Джеймс Джейкъбс беше актьор, когото интервюирах в далечните напрегнати дни, когато имах работа. И когато казвам интервюирах,

наистина имам предвид, че изкарах наяве всичките му тайни. Нещо, което очевидно вече не беше никакъв проблем. Погледнах към приятеля му, т.е. към тъмнокосия и тъмноок мъж, който стоеше, вторачен в пода, и тайничко се опитваше да вдигне ципа на панталоните си. Не можех да не забележа, че това не е любимият му приятел Блейк. Кое то за мен беше окей, защото Блейк ме мразеше и, ако трябва да бъдем честни, аз също не си падах много по него.

— Какво правиш във Вегас? Пак репортаж ли? Да не би да ме преследваш? — продължи да разпитва Джеймс, докато пъхаше ризата си обратно в панталоните без капка от свенливостта на приятеля си. — Защото, опасявам се, вече не съм чак толкова интересен.

— Не бих казала — рекох и подадох ръка на борецния се с дюкяна си непознат. Любезно е да бъдеш любезен. — Здравсти, аз съм Анджеа!

— Ти мъж ли си?

А понякога изобщо не бе необходимо да бъдеш любезен.

— Не, не съм мъж! — троснах се аз и посочих циците си. А след това си спомних, че бикините ми все така бяха пред очите на всички. По дяволите! Можеше да изляза и навън така! — Що за глупости?!

— Ами просто... защото си в мъжката тоалетна, та..., нали се сещаш... — сви рамене човекът и извърна очи. Този май не беше сред най-острите моливи в кутията. — Би могла да бъдеш и мъж.

— Имаш ли нещо против да ме изчакаш отвън? — прекъсна ни Джеймс тъкмо навреме. — Няма да се бавя. Ако искаш, можеш да ми вземеш едно питие.

Най-новият ми най-малко приятен човек на планетата напусна тоалетната нацупен като хлапе. Поне нямаше синина под окото, както би се очаквало.

— Направо не мога да повярвам, че те виждам тук! — дарих аз Джеймс с нова голяма прегръдка. Колкото и да е клиширано, истината е, че прегръдките с гей приятели са най-добрите. Той беше като огромна пухкава мечка. Само дето не беше мечка. Доста добре поддържан беше. — И как така си тук?

— Тук съм през цялото време — отговори той. — Кое то щеше да знаеш, ако си беше проверявала съобщенията във фейсбук. От месеци насам ти повтарям, че съм тук. Реших, че нарочно ме игнорираш.

— О, ясно! — засмях се аз. — Всъщност никога не си проверявам съобщенията във фейсбук. Не мога да се справя с рекламите за нови прахосмукачки. Това и факта, че майка ми ми изпрати покана за приятелство. Кое е много лошо. Но каква е тази работа с новия? Къде е Блейк?

— Блейк ме изостави — отговори Джеймс, кацна върху мивката и се нацупи. — Миналия месец. Това имам предвид, като казвам „през цялото време“.

— Мамка му, съжалявам! — промърморих и направих усилия да седна до него. — Нямах представа.

— Но щеше да имаш, ако проверяваше съобщенията си във фейсбук! — повтори назидателно той.

Май има основание.

— Но пък ти изпратих имейл! — изтъкнах не особено убедително в опит да се защита. — Но ти като че ли се интересува по-скоро от моя приятел, отколкото от мен.

— Споменах, че съм гей, нали? — контрира ме той. — Както и да е. Сега съм добре. Всичко е наред. Бях зает, ти също си била заета. И ако трябва да бъда честен, онази работа ми дойде в повече — имам предвид с Блейк. Той искаше всяка вечер да си стои вкъщи, да гали котенца и да плете. А аз исках да си поживея.

— Да не би галенето на котенца да е някакъв нов евфемизъм, за който не знам? — Само аз можех да седна на онази част от мивката, която беше мокра. Мокрото петно може и да не се виждаше на роклята, но никак не е приятно да имаш усещането, че си се напикал. — Както и да е, съжалявам. Следващият път просто ми звъни.

— Няма да има следващ път за доста дълго време — поклати той къдравата си глава. — Никакви сериозни приятели за мен за известно време.

— В такъв случай предложението да ти бъда параван важи ли още? — попитах и скочих от мивката. Доколкото е възможно да се скочи на високи ботуши със седемсантиметрови токчета. — Точно сега може и да се окаже полезно за мен, но ще се наложи да ъпгрейдваме до брак.

Той се престори, че обмисля предложението. После изтъкна:

— Гледала ли си „Неприлично предложение“? Какво ще кажеш да се ожения за теб, ако ми отпуснеш една нощ с твой човек?

— За да играете видеоигри и да ядете пица?

— Може и така да се каже.

— Става — засмях се аз и пак го прегърнах. — Като стана дума за моя човек, тази вечер имам среща с него.

— За колко време си във Вегас? — попита Джеймс и скочи на пода с грация, далеч надхвърляща моите възможности. — Какво ще кажеш утре да се видим някъде?

— Става — обещах аз, макар да нямах никаква представа какво би трябвало да правя утре. — Хайде утре вечер да пийнем някъде. Аз съм в „Де Лухо“. Какво ще кажеш да се видим в бара?

— Много модерно — кимна одобрително Джеймс. — Добре, в бара. Полунощ?

— Полунощ ли? — промърморих аз. — Не е ли малко късно? Аз съм доста ленива по това време.

— Анджела, в момента минава два часа — отговори той. — И нощта едва сега започва!

Погледнах часовника си. Вярно. Нищо чудно, че бях уморена. И гладна. В колко ли часа отварят онази шведска маса със закуските?

— Добре тогава, в полунощ. Ще ти изпратя есемес, ако има някакви промени. Освен това сега трябва да дойдеш и да пийнеш заедно с мен, за да ме спасиш от приятелките ми!

— Мисля да отплавам към „Марке“ — отсече Джеймс и ме плесна по задника. — За бога, Анджела, да не би да се напика?

— Не можах да се сдържа — свих безгрижно рамене. — Току-що се запознах с великия Джеймс Джейкъбс!

— Крава! — не ми остана дължен той и се запъти към една от кабинките. За разнообразие — сам. — Тогава до утре. Предай на твоя Алекс една голяма похотлива целувка от мен!

— Непременно! — обещах му аз. — Ако искаш, ще му дам две!

* * *

Нощен бар „Трист“ беше много красив. След още една чаша шампанско и цял час танци с Джени и Сейди аз реших да приседна, за да огледам обстановката. Половината от клуба беше на открито, така че близо до дансинга падаше огромен златист водопад, допълващ

ритъма на диджея с грохота на водата си. Освен че непрекъснато ме караше да пишкам, водопадът беше много красив. Отпуснах се назад в сепарето, свих под себе си крака и усетих меката кожа на ботушите под себе си.

Въпреки присъствието на Сейди си прекарвахме страхотно. Когато музиката гърмеше и затваряше устата ѝ, тя беше почти приятна като компания. Идеята на Бен за „веднага се връщам“ очевидно се различаваше много от тази на всички останали — откакто влязохме, не се бе появявал никакъв. Отсъствието му означаваше, че Джени се поотпусна, а отпуснатата Джени беше една много забавна Джени. Гледах я как се хвърля по дансинга и прави движения, които Лейди Гага би преценила като преминаващи всякакво приличие, и се усмихвах. Тя имаше нужда да разпусне. Аз също имах нужда да разпусна.

Отпивах от чашата шампанско, за която си бях обещала да е последна, и чаках познатото замайване. Вече усещах началото му в главата си, но целта ми беше да стане по-силно и по-приятно. Много по-приятно, отколкото в ранните часове на деня. Слава богу, че се натъпках така добре сутринта — стомахът ми се чувстваше приятно изпълнен, макар че роклята ми — надали. Но беше доста трудно да достигнеш перфектното ниво на опиянение в шумен нощен клуб — по-лесно беше бързо да прекрачиш границата.

— Анджи, донеси си веднага задника тук! — изрева Джени откъм дансинга. — Искam да танцувам с теб!

Молбата ми се стори съвсем разумна, затова се развих и се отправих към нея, но преди да успея да достигна крайната си цел, усетих как някой ме грабва и ме вдига от пода. Да не би да ме отвлечат! Да не би това да е хотел на извънземни, а аз да не съм знаела? Или пък е собственост на сциентолози? Вярно, че преди известно време зърнах един, който приличаше на Том Круз. Но не — поставена отново на твърда повърхност, аз видях, че похитителят ми е просто много едър мъж, обграден от още няколко много едри мъже.

— Танцувай, скъпа! — посочи нещо зад мен Много едър мъж № 1. И това нещо беше пилон. — Хайде де, не можеш ли да се движиш?

— Какво? — Изглежда бях доста далече от пода.

— Твоето момиче не може да се движи! — Много едър мъж №2 плесна през гърба Много едър мъж №1 и се изхили. — Моето момиче ще победи твоето, ще видиш!

Завъртях се бързо, май даже твърде бързо, за да видя коя е тази звездна танцьорка на пилон. Естествено, че беше Сейди. Коя друга.

— О, Анджела, просто се откажи! — извика тя, протегна една ръка към пилона, хвана се и вдигна единия си крак високо над главата си, за огромна радост на виещата отдолу тълпа. — Няма смисъл да се мъчиш! Затова слез долу.

— Ако можех да сляза, щях да сляза — отговорих, пробвах с пръстите на крака си края на платформата и установих, че не напипвам под. Не, никакъв под. Значи ето ме тук, на два метра над пода върху платформа с пилони, обект на задявките на хиляда ергенски партита и един злобен супермодел. Който не беше чак толкова супер. Супермоделите не участват в реклами на превръзки — доколкото ми е известно.

— О, боже! — Тя едва успяваше да се задържи на пилона. — О, боже, ти дори не можеш да слезеш!

— Давай, Анджи! — изрева Джени сред тълпата и се придвижи напред. — Направи го!

И така, беше напълно вярно, че аз не знаех как се прави това, но това не означаваше, че нямаше да го направя. Бях гледала „Стриптиз“, а каквото си видял, не можеш да го забравиш. А и кой казва, че не знам как се прави? Не знаех как се правят доста неща, но се научих как се правят. Вярно, че понякога се учех с падане и ставане. Надявах се обаче точно този път да не е от тях.

— Анджела, по-добре не се излагай! — изсмя се Сейди и се завъртя грациозно около пилона, приземявайки се на пръсти и извивайки съблазнително гръб назад под одобрителните ръкопляскания на публиката. — При мен изглежда лесно, но не е така.

— Искаш да кажеш курвенски — провикнах се в отговор. — При теб изглежда курвенски!

И със същата решимост, заради която ме изнесоха от сцената, когато отказах да върна микрофона по средата на „Клетниците“, аз сграбчих здраво пилона, напомних си, че никога повече няма да видя тези хора и затанцувах. Танцувах така, сякаш от този танц зависеше моят живот, животът на моето дете, на болния ми родител или каквото

там изискваше мелодраматичният сценарий. И всъщност беше забавно. Докато Джени не започна да прави снимки. Но вече беше твърде късно да се отказвам.

Не след дълго наоколо се събраха всички гости на клуба, за да ни наблюдават как се въртим и гърчим по пилоните. Това беше като най-мръснишкия танц около майски стълб на света. В предните редици на тълпата Джени пищеше окуражаващо — кураж, от който определено вече нямах нужда. Онова, което ми липсваше от акробатичните умения на Сейди, компенсирах с огромна доза ентузиазъм. Най-сетне се включи и опиянението от шампанското и ми помогна да стигна до заключението, че танцът на пилон ми е просто вродено умение. Че съм родена да танцувам на пилон. Усещах във вените си силата на всички онези, които бяха минали тук преди мен. Това завъртане беше за Бритни! А после с периферното си зрение зърнах група мъже, всички до един в черни костюми, бели ризи и черни вратовръзки, да пляскат и да ме поздравяват вдъхновено. Всички с изключение на един. Висок, с черна коса, паднала над едното око, с отпусната вратовръзка и разкопчано горно копче на ризата. Точно този тип просто стоеше наред групата свои приятели, усмихваше се и клатеше глава.

— Алекс! — изревах, скочих от пилона право в тълпата, разбутах разочарованите зяпачи и стигнах до моя човек. В мига, в който вече бях достатъчно близо до него, за да не падна, аз обвих ръце около врата му и се притиснах силно до него.

— Кажи ми, че не си видял нищо! Кажи ми! Видя ли, а?

— О, да, видях — закима той. — Добра работа, Наоми!

Изоставяйки новото си призвание без капчица угризения на съвестта, аз го целунах и не го пуснах, докато не останах без дъх.

— Липсваше ми! — прошепнах.

— И ти на мен! — Той притисна устни толкова силно о моите, че в целувката му усетих и ударите на сърцето му. — Хайде, ела!

Запрепъвахме се назад, докато не стигнахме до едно от усамотените сепарета встрани от дансинга. Алекс бързо дръпна завесите и ни скри от целия свят, и веднага след това съблече самото си. Аз паднах назад върху диван от синьо кадифе. От друга страна, надали му викат диван, след като е огромно и няма нито ръкохватки, нито облегалка. Повечето хора биха го нарекли просто легло. Няма

значение. Имах чувството, че не съм виждала Алекс от месеци. И че не ме е докосвал още по-отдавна.

— Изглеждаш зашеметяващо! — прошепна той и ръката му се плъзна по облекения ми в кожа крак, докато накрая стигна до топлата кожа. — Вегас ти отива! Много!

— И ти не изглеждаш никак зле — отвърнах, затаила дъх, защото ръката му изобщо не спря. — Но мисля, че това може би е краят на кариерата ми като професионална танцьорка.

Облегнала гръб на огромните възглавници, обвила крака около кръста на Алекс, аз се хванах за вратовръзката му и го придърпах към себе си.

— Ами не знам... — Усетих усмивката му върху устните си. — Изглеждаше родена за това. Все пак и това е благородна професия, не мислиш ли?

— Може би ще заменя писането с нея. — Едва успях да следя потока на мислите си. Ръце. Ръцете бяха навсякъде. — Ти добре ли си прекарваш?

— Вече да — прошепна той и притисна лице в сгъвката между врата и рамото ми и ме видя как потрепервам точно така, както знаеше, че ще направя. Устните му се плъзнаха нагоре по гърлото ми, докато не стигнаха до ухото ми, едната му ръка се впи ненаситно в косата ми, а другата се зае да вдига роклята ми. Не че имаше много за вдигане. Затворих очи и оставих ръцете си сами да се разхождат насам-натам. Внезапно всичко стана горещо и близко, и влажно, и хубаво. Твърде далече от дансинга, но и на светлинни години от реалността, аз стигнах до колана на панталоните му и бързо ги разкопчах, докато все още можех да контролирам ръцете си. Той застина на място, преглътна, кимна и отново докосна устните ми с неговите. Вече едва се контролирах, а колкото по-бързи ставах целувките на Алекс и колкото по-топло ставаше тялото му до моето, толкова по-сигурно настъпваше и моят момент.

— Анджела... — По-скоро го почувствах, отколкото го чух.

— Алекс...

— Обичам те!

— И аз те обичам!

Налагаше се да шепна, защото няхах доверие на гласа си. Лицето му беше твърде близо до моето, за да го виждам ясно, но яркозеленото

на очите му, белотата на кожата му и черният като катран блясък на косата му се сляха в нещо магическо и това беше последното нещо, което видях, преди да затворя очи и да усетя как пропадам.

* * *

— Трябва да ставаме — наруши потната тишина Алекс мигове, минути или може би часове по-късно. — Трябва да се махнем оттук.

— Да, трябва — съгласих се аз, смъквайки ефирната си рокличка надолу. Едно от най-важните правила в живота ми бе никога да не показвам белъто си пред хората. Е, вярно, понякога не успявах да го спазвам, но важното е, че се стараех. — Само първо да намеря Джени, за да ѝ кажа, че тръгвам.

Алекс кимна и среса с пръсти косата ми на една страна. Чудничко! Точно това беше видът, който се стремях да постигна за вечерта — прическа в стил „надигам се от леглото“. Позната още и като „плашило“ или „нещастна клошарка“.

— Ще извикам такси и ще те чакам навън — отсече той, целуна ме пак, бутна завесата и се измъкна.

Приседнах на ръба на леглото, поклащайки крака като момиченце и изчаквайки руменината по лицето ми да изчезне. Алекс се бе върнал на дансинга с леко разрошена коса, отпусната вратовръзка и леко клатеща се походка в стил Джордж Клуни. Аз бях оставена с вид „ела с мен в пещерата, да уплашим ламята“, опръхнала от наболата му брада кожа на лицето и червени бузи. Крайно нечестно. Поправих колкото ми бе възможно от щетите с помощта на компактната си пудра и освежих гланца си за устни. Така, съвсем поносимо. После скочих от леглото и открих завесите, за да заваря отпред Сейди, пляскаща с ръце.

— О, боже, вие се чукахте! — изписка тя и притисна щастливо ръце о лицето си.

— Нищо подобно — отбелязах, навирила нос. Не че ме беше срам от нещо — просто на нея не ѝ влизаше в работата. — Да си виждала Джени? Аз мисля да се прибирам вече.

— О, боже, наистина сте се чукали! — повтори тя, дарявайки ме с такава широка усмивка, че видях всичките ѝ перфектни бели зъби. —

Забелязах твоя човек навън. Жестоко!

Кой да ми каже, че публичните актове на неприличие били най-сигурният път към сърцето на Сейди!

— Значи ще кажеш на Джени, че си тръгвам, а? — промърморих и покрих брадичката си с ръка. Белезите от набола брада надали биха били добър аргумент в моя защита. — И ти ще се справиш и сама, нали?

— Няма проблеми, ще се оправя — извика тя, размахвайки бутилката с водка, която не бях забелязала в лявата ѝ ръка. — Тук имам милион приятели. Даже хиляди!

Сбърчих чело в невъзможност да следвам логиката ѝ.

— Ама хиляда е по-малко от... Няма значение. — Бях пиана, но не чак толкова. — Моля те, просто кажи на Джени, че съм си тръгнала, става ли?

— Тя се измъкна още преди час! — отсече Сейди и надигна бутилката с водка. — С мистър Русокоско.

По дяволите! Тръгнала си е с Бен?

— Измъкнала се е, за да си поделят такси или... сещаш се?

— Тръгна си по същата причина, поради която сега ти си тръгваш с Алекс — да го чука до прималяване! — отсече Сейди, самата деликатност. После ми подаде бутилката и предложи: — Ето, пойни си!

— Много щедро от твоя страна, но ще пропусна — смотолевих, прокарах безименния си пръст под едното си око и се опитах да изтрия оттам насъбралата се чернилка. — Е значи утре! И се пази!

— Няма проблеми! — извика тя и залепи една твърде позната целувка директно върху устните ми, удавяйки моя леко розовеещ гланц в тонове червило марка Руско червено. — И ти се пази!

Не бях напълно сигурна, че говорим за едно и също нещо.

— В стаята ми има презервативи.

Много любезно от нейна страна, че уточни.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Пътуването до хотела беше разочаровашо кратко, но бях сигурна, че ще трябва да хвърляме чоп, за да разберем кой ще бъде поразстроен, когато спрем пред „Де Лухо“ — Алекс, аз или таксиджията. Супермодерното фоайе на нашия хотел не направи никакво впечатление на Алекс, който ме набута директно в асансьора и ми позволи само да натисна копчето. Едва когато се претърколихме право през прага на нашия апартамент и по-точно на пода му, когато си спомних, че трябва да си спомня нещо.

— Джени! — изкрещях и грабнах една самотна обувка с висок ток от пода до главата си.

— Ако точно в този момент си мислиш за Джени, значи нещо не правя както трябва — промърмори Алекс, приседна до мен и сложи ръка на корема ми.

— Не, тя си е тръгнала! С Бен! — И размахах обувката пред очите му, като че ли това ще му помогне да схване.

— Бен?

— Бен! — закимах енергично. — Тя е тук! Трябва да я измъкна!

— Не мога да отрека, че Джени е много секси, но точно сега ми се искаше да бъдем само ти и аз. Хайде, ела!

И макар че, докато слушах гласа му, усещах онова познато и много приятно завихрящо се нещо в стомаха си, пианската решителност се оказа по-силна от мен.

— Две минути! — извиках, извадих пръстите му от красивата си рокля и се опитах да тръгна по права линия към стаята на Джени. След има-няма две препъвания успях да стигна до вратата ѝ за около минута. — Джени? — прошепнах театрално, почуквайки лекичко. — Джени, там ли си?

Мислех, че върша добро дело. Спирах приятелката си да не допусне най-голямата пианска грешка в живота си, за която утре ще съжалява. А фактът, че най-вероятно заменях една нощ с Алекс за нощ,

прекарана в поддържане на коса над тоалетната и тихо ридание, бе просто неразривна част от мъченичеството на приятелството.

— Джени! — Този път малко по-високо. — Знам, че си там!

Все пак бях нейна приятелка. И като нейна приятелка нямаше да ѝ позволя да захвърли връзката си със Зиги на боклука заради една нощ с мъж, който си е наистина за една нощ. Да, Бен действително беше секси, но и Зиги беше същият, а при това я обичаше. И тя също го обичаше. Джени беше импулсивна и с гореща кръв, но аз си знаех, че утре сутрин ще се мрази. Защото и преди „случайно“ беше изневерявала на мъж, когото обичаше, и после така и не си беше простила, затова сега за нищо на света нямаше да ѝ позволя да допусне същата грешка.

— *Джени!* — вече изревах и заудрях с юмрук по вратата ѝ. — Отвори шибаната врата! Веднага!

След всичките проблеми, които бе имала с Джеф, Зиги беше като прохладен бриз. Истинска душица, внимателен, при това умееше да пече сладки. Какво друго би могла да иска една жена?! Знаех, че тя за нищо на света не би захвърлила подобна връзка заради едно преспиване с Бен, ако не бяхме във Вегас. Може би. Така. Вече чувах как вратата се отключва бавно и тихо, като че ли за да не събуди някой спящ вътре. И вече бях готова с лекцията си. Бен носеше само неприятности, така, както някога Джеф.

Но на прага не застана Джени. Пред мен стоеше висок и абсолютно гол рус мъж, наблюдавайки ме под свъсени вежди. Както вече казах, носеше само неприятности.

— Джеф?

— Анджела.

Двамата се гледахме в очите известно време, а после Джеф покри с ръце мъжествеността си, а аз извърнах очи, зачервена от срам. По някаква странна причина той продължаваше да носи вратовръзката и чорапите си. Не беше особено секси вид.

— Ъхъм... Джени?

— Тя спи — промърмори той и лицето му изведнъж пламна. Може би най-сетне и към мозъка му нахлу малко кръв. — Ние спим.

Разбира се. Тук не става нищо друго, освен едно невинно преспиване заедно.

— Е, добре, тогава... — Опитах се да помръдна, но се оказах закована на мястото си. — Да ви оставям да... спите.

— Да. Да спим. — И той направи крачка назад към стаята на Джени. Отворената врата ми даде възможност да я зърна — с лице върху възглавницата, напълно гола и дълбоко заспала. Съвсем невинно. — Много благодаря.

— Разбира се — помахах му аз, най-сетне включила на прословутата британска любезност. — Абсолютно. Лека нощ!

* * *

Накрая феичките на унижението решиха, че са ме наказали достатъчно, и освободиха краката ми, което ми позволи да взема на спринт разстоянието от коридора до гостната. Алекс вече си бе съблякъл сакото, бе свалил вратовръзката си (слава богу!) и в момента се бореше с третото копче на ризата си.

— Този апартамент е невероятен! — отбеляза, сочейки гледката от прозореца. Аз обаче не посмях да погледна — от проблясващите светлини ми се завиваше свят. Или поне ми се искаше да е от тях.

— Не е Бен. — Шепненето беше напълно излишно, но ми изглеждаше подходящо. Започнах да крача из гостната, опитвайки се да измисля какво да правя.

— Анджела, нямам представа кой е този Бен! — изрече властно Алекс, хвана ме за ръката и ме задържа на място. Но мен не ме свърташе на едно място. Прилошаваше ми. — Къде е Джени?

— В леглото!

— С Бен?

Вдигнах очи към небето за помощ и изрекох:

— С *Джеф*!

— О, мамка му! — възкликна Алекс и се отпусна примирено на дивана. — Хайде, ела тук! — Този път заповедта имаше съвсем различен нюанс. Аз се свих на дивана до него и отпуснах глава на рамото му, а той прокара пръсти през косата ми. Или поне се опита. Понякога този лак за коса отказва да се разреши. — Виж какво, точно сега не можеш да направиш нищо по въпроса, така че престани да се притесняваш!

— Защо? Бих могла да вляза вътре, да я ударя с обувката ѝ и да попитам какви, по дяволите, ги върши!

— Да, би могла — съгласи се Алекс. — Но смея да твърдя, че точно в този момент тя надали знае какво върши. Така че ги остави!

Отпуснах се върху гърдите му за известно време и се опитах да подредя кашата в главата си. Джени, Джеф, Зиги, виза. Ужас! Умора, пиянство и емоции никога не си вървят добре със стрес, притеснение и изтощение. Но вместо да ме приспи, тази комбинация изобщо не ми позволяваше да се отпусна. Твърде уморена, за да говоря, но и твърде будна, за да заспя, аз се въртах и обръщах, докато накрая не отпуснах глава в скута му и не опънах крака върху дръжката на дивана.

— Сън?

Поклатих глава и се вторачих през прозореца. Изчаквах всичко да се слее в едно, да се почувствам по-добре. Но вместо това в мига, в който отпуснах назад глава, таванът падна върху мен. Оооох!

— Разговор?

Въздъхнах и поклатих глава, впитайки меките си бледи пръсти в дългите мазолести пръсти на Алекс. Стиснах ръката му и я стисках дотогава, докато всичко си дойде на мястото. Но ми отне доста време. Той отметна косата от лицето ми, ритмично прогонвайки всичките ми тревоги, една по една. Бавно, но сигурно започнах да се отпускам. Или Алекс имаше магически ръце, или аз просто вече нямах сили да бъда толкова напрегната. А вероятно по малко и от двете. Но както и да стояха нещата, важното бе, че бях много щастлива.

— Легло? — изрече Алекс толкова тихо, че едва долових гласа му заради климата.

— Не съм уморена — отговорих също толкова тихо.

— Хубаво. — Той се приведе към мен и ме дари с най-нежната и мека целувка на света. И мозъкът ми автоматично забрави за всичко останало и се концентрира върху гъделичкането по устните ми. Настойчивостта от предишния път не беше забравена, но беше някак си укротена от зората, която започваше да се очертава на хоризонта. Върнах лениво целувката му и се поместих, за да може да настани до мен дългите си крака.

— Направо не мога да повярвам, че са минали само два дена, откакто за последно те видях — изрече той с притворени очи. — Имам чувството, че е цяла вечност.

— Беше си добре и без мен за много по-дълго време — напомних му аз. — Надали ти е било чак толкова трудно.

— Кой казва, че съм бил добре? — промърмори той и ръката му се плъзна по гръбнака ми. — Просто се справях. Това е единственото, което мога да правя, когато не си до мен.

— Лъжец!

Алекс се надигна на лакът и ме погледна. Ризата му беше измачкана, косата му — разрошена. Беше много сладък.

— Аз никога не лъжа! — рече. — Не и теб!

Искреността и интимността на момента като че ли ми дойдоха в повече. При липса на подходящ отговор аз просто се притиснах о него за нова дълга целувка, а после пъхнах глава под брадичката му и се заслушах в биенето на сърцето му. Уж съм била вече зряла жена — глупости!

Алекс целуна главата ми, прегърна ме здраво и отсече:

— Легло! Веднага!

И този път това не беше въпрос.

* * *

Първата мисъл, която мина през главата ми осем часа по-късно, беше: „Питам се какво ли предлагат долу за закуска тази сутрин?“. Втората беше: „Защо, по дяволите, се чувствам като пребито куче?“. А третата се изгуби сред грохота на поне три хиляди други неща, която бяха твърдо решили да ме подлудят. Претърколих се и потърсих Алекс, за да се почувствам по-добре, но не го открих до мен. Проклет гигантски матрак с мемори пяна! Приех отсъствието му като възможност да направя поне нищожен опит да си придам по-човешки вид, грабнах кърпичките за лице от нощното шкафче и започнах да изтривам вчерашната спирала от очите си. Най-сетне в състояние да се фокусирам върху света около мен, забелязах бележката, оставена на нощното ми шкафче.

Връщам се в хотела. Обади ми се. А.

Съвсем съобразително бе оставил номера на телефона си, след като изслуша разказа за потъването на моето блекбъри, но май щеше да бъде още по-съобразително да ме беше изчакал да се събудя, нали така?! За момент се поколебах дали да не се ядосам, но ми се стори прекалено трудна за състоянието ми работа. Освен това зърнах и циферблата на часовника, който ми показва, че минава дванайсет. Той вероятно има планове. С Джеф.

Джеф.

Джени.

Джени и Джеф.

О, боже!

Колкото и да не ми се искаше, аз се насилих да стана от леглото и да отида в гостната. Обувките на Джени бяха изчезнали от коридора, но бяха заменени от тези на Сейди, а в ъгъла стоеше една количка на румсървиса и се преструваше, че я няма. Почти се обърнах, за да се върна в леглото си, но вниманието ми беше привлечено от нещо, което не би трябвало да е там — одеяло върху дивана.

— Здравсти! — Косата на Джени изникна изпод одеялото. Непокорните ѝ къдрици я издадоха. — Добро утро.

Замръзнах на място, скръстила ръце пред гърди, а мозъкът ми заработи на бързи обороти, опитвайки се да реши какво изражение на лицето да ми придаде. Ядосана ли би трябвало да съм? Или да излъчвам съчувствие? И исках ли да чуя подробностите? Не, това последното не го исках.

— В два часа трябва да бъдем на хеликоптерната площадка — промърмори тя, измъкна се изпод одеялото и се протегна като умираща котка.

Да се качвам на хеликоптер е последното нещо, което ми се прави точно сега, но няма как.

— Ще се возим на хеликоптер? — извиках въодушевено. Бях като децата — не беше никак трудно да отвлекат вниманието ми. — Сериозно?

— Мислех да ти кажа още снощи — кимна тя, разтривайки очите си малко прекалено силно за жена в трийсетте. — Организира го Ерин — като коледен подарък.

Милата Ерин! Значи в крайна сметка ще се наложи да ѝ подаря онова шалче. И една прегръдка.

— Ясно. Значи трябва да се изнесем оттук кога — след около половин час?

— Джени?

— Анджела?

— Какво стана снощи?

Тя се изправи, кръстоса ръце пред гърди, хвана раменете си и направи най-доброто си йогистко разтягане, след което ме погледна в очите и сви рамене.

— Нищо — рече.

Да бе!

— Нищо?

— Освен онова, дето ти се свързва със своята вътрешна Лейди Гага ли?

— Не, с *теб* какво стана?

— С мен не е станало нищо — изсмя се тя. — Не аз бях тази, която реши да танцува на пилон, а после да чука гаджето си зад завесите.

— Всъщност не съм чукала никого — отговорих, отчаяно полагайки усилия да потисна спомена за танца на пилон. Това трябваше да отиде в най-дълбокото чекмедже. Но иначе тя какво смяташе — да се преструва, че нищо не се е случило ли?

— Отпусни се! — отсече Джени и ме прегърна на път към стаята си, където отиде, за да се облече. — Все пак сме във Вегас. Значи не се брои. Тук стават какви ли не идиотщини.

Зяпнах от изумление.

От друга страна, сигурно е права. Стават какви ли не идиотщини — например аз, танцуваща на пилон или разговаряща с филмови звезди в тоалетната, или малко изборна амнезия.

* * *

Пътуването до хелипорта беше едно от най-неловките преживявания, които бях имала до този момент. В пълно неведение за нещата извън собствената си персона, Сейди говореше, разбира се, за себе си и за невероятната си вечер с Джеймс Джейкбс, с когото танкувала (и за когото била сигурна, че всъщност не е гей заради

начина, по който я гледал — не събрах достатъчно злоба, за да ѝ разбия илюзията), и за това колко прекрасно се чувствала. Заподозрях фармацевтична намеса — просто нямаше начин човек, пил колкото нея, да се чувства толкова бодър и свеж на сутринта. Джени я поощряваше с някое и друго кимване, но като цяло прекара целия път в колата предимно вторачена през прозореца, с бутилка вода с витамини в дясната ръка и мобилен телефон — в лявата.

Аз пък прекарах пътя в съзерцание на Джени през много тъмните си и много големи слънчеви очила, готова всеки момент да скоча от мястото си и да изрева: „Обвинявам те!“ Но не го направих. Бях ѝ много ядосана, задето изневери на Зиги. Бях ѝ много ядосана, задето спа със сгоден мъж. Но най-много ѝ бях ядосана, задето ме излъга. Бях наранена. Дълбоко. Гласът на моя разум, който напоследък изненадващо често приемаше тона на Луиза, ми напомни, че това не е моя работа. Може пък тя да беше истински наранена и объркана и просто да не бе готова да облече в думи онова, което ѝ се е случило.

Но след него моят по-осъдителен глас, който съвсем не изненадващо звучеше точно като майка ми, изтъкна, че тя ме е излъгала, без да ѝ мигне окото, и че аз имам пълното право да ѝ се сърдя. Направо не знаех какво да правя. Може би Джереми Кайл е в „Твитър“. Той сигурно ще знае. И никак не ми помагаше, че този глас на справедливото възмущение бе още по-силен и убедителен, когато беше съпътстван от саундтрака на Сейди и все по-нарастващото ми главоболие.

Погледнах към Джени и се нацупих. Щеше ми се и аз да имам шише вода с витамини.

* * *

След най-дългото пътуване с кола в историята на човечеството ние се изсипахме навън наред ярките слънчеви лъчи, които се оказаха притеснително студени, и бяхме отведени в малък квадратен офис. Там ни връчиха гащеризони, които биха загрозили всички други по света, само не и моите две приятелки, и после бяхме накарани да се качим на един кантар. Сякаш вече не се чувствах достатъчно зле.

— Окей, дами! — материализира се пред нас млад мъж с къси панталонки, тениска и маратонки, дъвчещ шумно дъвката си. — Ето как стоят нещата. Аз се казвам Коуди. И ще летим до Гранд каньон, ще покръжим малко над него, така че да направите малко снимки, след това ще кацнем, ще се поразходим и ще се върнем обратно. Би трябвало да отнеме около два часа. Някакви притеснения? Въпроси?

Аз имах само един.

Вдигнах ръка.

— Вие ли сте пилотът?

— Да, мадам — кимна отривисто младежът.

И изведнъж вече не бях толкова въодушевена за полета с хеликоптер. Пилотите са като лекарите. От тях се очаква да бъдат по-възрастни от теб и винаги да носят костюм. Или поне нормални обувки. И почти със сигурност никога не се наричат Коуди. Имат почтени, разумни имена като Питър, Брайън или Колин. На бас, че никой на име Колин не е разбивал летящо превозно средство. Съмнявам се прочутата телевизионна водеща от Уелс Аника Райе да се е возила в хеликоптер с пилот, дъвчещ дъвка. А щом Аника не го е правила, значи няма да го направя и аз.

— Мога да ви уверя, че съм напълно обучен пилот, мадам — отбеляза той, сякаш разчел мислите ми, и ми намигна. С което изобщо не ми помогна. — Имам осем месеца във въздуха като професионален пилот и нито един фатален случай.

Осем месеца ли?

— Хей, щом никога не се е разбивал, какво толкова, а? — постави Джени ръка на рамото ми. — Значи всичко е наред, нали?

— Не съм казвал, че не съм се разбивал, мадам, само че нямам нито един фатален случай — отбеляза Коуди и се разсмя гърлено. — А сега позволете да ви настаня, дами!

Господи, боже мой! Ето как значи ще умра!

— Ъхъм, Анджела? — посочи ме той. Аз вдигнах послушно ръка, за голяма наслада на Сейди. — Вие сте най-тежката, значи сте отзад!

Каква радост за ушите ми!

— А после Джени, нали така? Вие сте с Анджела. Сейди, вие сте отпред, при мен.

Предпочетох да не обръщам внимание на похотливото му изражение, надявайки се да успее да задържи тази машина във въздуха и с ерекция. Сейди му се ухили широко и направи онова дразнещо леко движение с раменете си. Не беше точно свиване на рамене, не беше и тръсване, но едно бе сигурно за това движение — че успя да покаже по най-добър начин циците си и едновременно с това да ме докара до тиха лудост.

След като бяхме настанени подобаващо, ни връчиха слушалки и микрофони и ни информираха, че точно чрез тях нашия пилот — шибания Коуди, ще комуникира с нас и по същия начин ще можем да комуникираме и една с друга. Направих облог със самата себе си колко ли препратки към попултурата би направил Том Круз от едно такова пътуване. Надявах се за „Има ли пилот в самолета?“, но всъщност очаквах „Смотаняци“. Никога не съм обичала особено да ме закопчават за каквото и да било, така че да позволя на човек, който си правеше майтап с разбиването на хеликоптери, да ме закопчее за седалката на хеликоптер малко преди да полетим над каньон, никак не ми помогна да се почувствам по-добре. Първо бях толкова развълнувана от новината за пътуването, а после бях толкова ядосана на Джени, че изобщо не се бях сетила за това що е то да се носиш из небесата, чувствайки се като парцал. Никога досега не се бях возила в хеликоптер. След второто питие бих била добър пътник, но случаят беше доста различен. Самолет плюс джин с тоник е равно на една щастлива Анджела. Хеликоптер плюс няколко чаши водка предишната нощ е равно на една нещастна Анджела, на която ѝ се гади толкова много, че две не вижда.

В мига, в който се издигнахме във въздуха, започна битка между мен и света да не повърна. И не смятах да изгубя тази битка. Бях си взела своята доза повръщане на публични места. Всъщност едно от решенията ми за Нова година щеше да бъде никога повече да не повръщам извън банята си. Както и никога повече да не ме депортират, да си купя айфон като нормалните хора и винаги да имам под ръка кухненска ролка. Нещо, което би ми било от голяма полза тъкмо в този момент, докато хеликоптерът се спусна напред, а заедно с него и съдържанието на моя стомах.

— Добре ли си? — попита Джени.

— Добре ли ти изглеждам? — троснах ѝ се аз.

Тя ме изгледа смръщено и се отпусна отново в седалката си, вторачена от своята страна на стъклото. Аз се опитах да направя същото, да се вторача в природните чудеса на пустинята и в златните гънки пред нас. Но единственото, за което можех да мисля, бе какво тъпо място за погребването на Мегатрон, защото тук е пълно с толкова много гигантски стъпала, по които той би могъл да избяга. Фактът, че точно в този момент не бях в състояние да отсея, че „Трансформърс“ не е документален филм, бе ярко доказателство за състоянието на мозъка ми. И така, докато се носехме над едно от най-големите природни чудеса на света в свой собствен частен хеликоптер, докато Джени и Сейди ахкаха и охкаха и докато пилотът бе надул основната музикална тема от „Смотаняци“, аз затворих очи, опрях чело о студеното стъкло и търпеливо зачаках да се приземим със затворени очи.

Изминаха още петнайсетина минути, преди да събера куража да погледна през прозореца. Тук наистина беше хубаво. Всички цветове от есенния каталог на „Блумингдейлс“ — кафяво, златисто, бронзово, телесно и наситено червено, разнообразявано тук-там било със зелено петънце, било със синя панделка. Ммм дааа, май доста отдавна съм приятелка с Джени.

— Хей, ти наистина ли си окей? — сръга ме тя и ме погледна загрижено. Но загрижеността ѝ ми се стори фалшива, а сръгването само ме накара да се оригна. Отново. Така, стига вече! Достатъчно!

— Не! — срязах я аз. — Не съм окей! Ти окей ли си?

— Съвсем, защо? — изгледа ме тя така, сякаш съм откачила. В стил Чарли Шийн.

— Сериозно?

— Да?

— Хей, народе, нали знаете, че ви чуваме, а? — чу се гласът на Сейди в шлемофоните ни.

За нещастие на Сейди и Коуди, на мен изобщо не ми пукаше.

— Нещо да искаш да ми кажеш?

— Не, защо?

— Анджела, наистина чуваме всичко!

— Разкарай се, Сейди! Е, нищо ли?

— Нищо.

— Ясно.

— Добре де, окей. Господи! — извика тя, обърна ми гръб и извади телефона от чантата си, за да прочете ново съобщение. Съобщение, което отгук виждах, че е от Джеф.

— Дай ми този телефон! — изкрещях и ръката ми сама се стрелна, за да грабне телефона на Джени, обаче тя не го пускаше.

— Хей, дами! — чу се гласът на Коуди в слушалките ми. — Боевете в хеликоптер не са за препоръчване.

— Махай се от мен, психарка такава! — изкрещя Джени, протегна се през колана си и започна да ме удря по главата с телефона си. Още една обида! Аз замахнах и посегнах да ѝ зашлевя шамар. Тя, естествено, се опита да се защити. За нещастие, защитавайки се, тя пренасочи ударите на ръцете ми към главата на Коуди.

— Мамка му! — изрева той. — Или престанете, или обръщам птицата!

Точно както баща ми на път за Алтън Тауърс. Ама не го направи.

— Какъв ти е проблемът, бе? — изрева Джени, докато пхаше телефона на дъното на чантата си. — Сериозно те питам? Да не би да си пияна?

— Отлично знаеш, че снощи се чука с Джеф! — изревах аз колкото сили имах, директно в микрофона си. — И аз също го знам, разбра ли?!

Гласът ми отекна обратно в слушалките ни още преди да бях свършила с пищенето. Сейди и Джени автоматично се опитаха да предпазят ушите си. Коуди видимо стегна всяка видима част от тялото си и хеликоптерът се залюля. Лекичко. Но и това лекичко бе напълно достатъчно да преобърне окончателно стомаха ми. И преди да успея да грабна торбичка за повръщане, преди дори да успея да вдигна косата си, аз повърнах директно върху обувките на Джени. Добре, че поне бяха затворени.

* * *

Макар и недостатъчно скоро, се озовахме на земята, точно в края на Гранд каньон, и аз, седнала на твърда почва, с глава върху коленете си, за първи път от доста минути насам се чувствах много щастлива. Джени, от друга страна, не беше никак щастлива.

— За бога, Анджела! — изрева тя. — Тези обувки са „Тори Бърч“!

Никога не беше добър знак Джени да ми повиши глас.

— Съжалявам — изфъфлих. Не съжалявах. Бях бясна.

— И ти реши, че това е най-подходящият момент да говорим за това? В шибания хеликоптер?

— Не съм — признах си аз. — Но ти преди не беше в особено разговорливо настроение, докато весело ми повтаряше, че всичко си е наред.

— Е, и? Просто не бях готова да говоря за това! — продължи да крещи тя, вдигайки ръце. Даже силуетът ѝ беше бесен. — Не съм длъжна да ти казвам всичко, което става в моя живот! Всъщност не съм длъжна да ти казвам нищичко!

— Много мило. — Разумният ми глас ми напомняше, че тя ме напада, защото е наранена. Подният ми глас обаче ми шепнеше, че тя е просто дърта кучка, която има нужда от един як шамар. — Благодаря!

— Я не ми минавай с този тон, разбра ли? — продължи да вика тя, сритвайки един камък, който полетя в пропастта. Приех го като предупреждение и си посвих перушината. — Само не започвай да ме съдиш! Съжалявам, че моят живот не е идеален като твоя, но понякога нещата наистина не се развиват по план!

— Ти майтап ли си правиш с мен? Казваш на мен, че нещата невинаги се развиват по план? Като че ли не го знам, а?!

— Няма значение, защото много добре знаеш, че всичките тези простотии най-накрая ще се оправят! — Тя крещеше твърде силно за вкуса на Коуди, който беше твърде зает да гледа Сейди така, сякаш бе покрита с шоколад футболна купа. — Алекс ще влети на бял кон в последния момент и ще се ожени за ценния ти задник, така че да не му се налага сам да си пере дрехите, и всичко ще бъде наред!

— Аз не му пера дрехите — отбелязах. Всъщност той переше моите. Аз се ужасявах от пералнята. — И ти много добре знаеш, че това няма да стане.

— Не, знам, че ти се преструваш, че няма да стане! — продължи да крещи Джени, макар че седна на земята пред мен. — Защото се страхуваш, че ако го попиташ, той ще каже „не“!

Много мразех, когато приятелите ти започнат да ти четат мислите.

— Не, просто искам да остана в Щатите със собствени сили — излъгах. Е, почти. — Не казвам, че не искам да се омъжа за Алекс. Просто не искам да стане по този начин. Виза или брак.

— Тогава приятно прекарване обратно в Англия! Сигурна съм, че много си започнала да ѝ липсваш!

— Не мисля, че някой там се е загрижил за мен — подсмъркнах шумно. — Не съм забелязала нито кампания във фейсбук, нито нищо.

Тя ме удари в рамото. Силно.

— Анджела, престани да се държиш като последния задръстеняк и просто го направи! Ти поне знаеш какво искаш!

И така, ето че накрая стигнахме до най-главното.

— А ти не знаеш, така ли?

Джени издиша шумно и пхна ръце в ръкавите на ризата си.

— Може би не.

Не смеех да я прегърна — бяхме прекалено близо до ръба на пропастта. Затова протегнах крак, така че пръстите ни се докоснаха. Щетите от моето повръщано изглеждаха минимални, така че не подлагах маратонките си на кой знае какъв риск.

— Наистина ли смяташ да захвърлиш всичко със Зиги заради една нощ?

Тя се вторачи в земята и започна да вдига малки камъчета, след което да ги поставя обратно на мястото им. Интересен отговор.

— Да не би нещата със Зиги да не вървят?

— Нещата са си много добре. Страхотни. — Но не ме погледна, когато го каза.

— Значи... — Отне ми твърде дълго време, докато най-сетне загрея. — Значи не е било само за една нощ, така ли?

Първоначално тя изобщо не помръдна. А после, много бавно, поклати глава.

— И не е било само във Вегас?

Ново поклащане на глава.

— Мамка му, Джени! — Вече нямаше време за страх да не падна в пропастта. Надигнах се на колене и припълзях до приятелката ми. Скрило под косата ѝ, лицето ѝ беше обляно в сълзи. — Но защо не ми каза?

— Защото знам, че съм много глупава — изхриптя тя. — Всичко е толкова глупаво! Нещата вървяха толкова добре, а сега това. Но не

мога да се спра. Искам, но не мога. И не исках да ме мислиш за ужасна!

Докато сега аз пък се мислех за ужасна.

— Джени, можеш да ми кажеш всичко. Нали си спомняш онези неща, дето ти ги казах вчера? За това, че ти казвам всичко? Мисля, че това важи и за двете ни. Никога няма да те съдя!

Тя ме погледна невярващо.

— Добре де, никога повече няма да реагирам по никакъв друг начин, освен да те подкрепя — поправих се аз. — Може и понякога да те съдя, но това е само защото съм си задник. Но ти обещавам, че присъдата ми ще бъде безмълвна, а подкрепата — на глас. Винаги! Винаги ще бъда до теб, дори и да замина за Англия! Просто ще трябва да ме търсиш по скайпа.

— Просто не знам какво да направя — промълви тя, отпусна се на земята и се вторачи в ясното небе над нас. Сбърчвайки нос заради прахоляка и калта, аз последвах примера ѝ. Солидарност, сестро! — Зиги е страхотен. Той е най-милият мъж, с когото съм излизала, и мисля, че с него имаме бъдеще. Толкова ни е приятно заедно и съм сигурна, че той ми е напълно верен, но това е просто... Джеф... Нали се сещаш?

— И как точно стана? — запитах с притворени очи. Тя определено бе напипала нещо с това прилягане на земята — стомахът ми се успокои и оглушителното бърмчене в главата ми се превърна в тихо жужене. Само дето сега, след като вече не ми беше лошо, осъзнах колко много ми се пишка. — Само ако искаш да говорим за това, разбира се.

— Спомняш ли си онзи път, когато той се появи в апартамента ми? — започна тя. Разбира се, че искаше да говори. — Когато току-що се бяхме запознали със Зиги?

— Но това беше преди месеци! Оттогава ли продължава?

— Не. Тогава той просто дойде, за да поговорим. — Без да виждам кавичките, ги усетих. — Обаче аз му казах да се разкара и бях супергорда от себе си, че съм се откъснала от него. Но после, около месец по-късно, той се обади и каза, че иска да оправи нещата между нас, преди да се ожени.

При последната дума гласът ѝ леко потрепери и аз хванах ръката ѝ.

— А към този момент вече бях много щастлива със Зиги, имах чувството, че вече всичко ще бъде наред. Затова се съгласих. Мислех си, че с това ще сложим точка и ще го накарам да ме черпи някоя суперскъпарска вечеря, но за съжаление така и не стигнахме до вечерята. Беше толкова странно. Едно питие и то просто се случи! Направо не мога да го повярвам! Още не мога!

Но аз можех — след като станах свидетел на това какво въздействие има алкохолът и върху Джеф, и върху Джени, особено когато са близо един до друг.

— Но веднага след като се случи, аз се почувствах ужасно, защото исках да се измъкна от тази ситуация, но той каза, че все още имало чувства, и наистина имаше чувства, обаче аз имах чувства и към Зиги. А той не е отменил сватбата! В крайна сметка той е тук за ергенското си парти, за бога!

Спомних си щастливите времена, когато единствената ми грижа беше визата ми.

— И какво? Мислеше си, че като дойдеш тук, ще го накараш да преосмисли решението си, така ли? — попитах. — Ще го убедиш да не се жени, а?

— Нямам представа какво съм си мислела. Когато те видях миналата седмица, в Бедфорд, спомняш ли си? Ами, бях у тях. Във вашия блок, за бога! Направо не знам как не ме разкри тогава. Та тогава той ми каза, че ако скъсам със Зиги, ще отмени сватбата. Аз пък му казах, че ако той отмени сватбата, ще скъсам със Зиги. Та сега сме в нещо като патова ситуация.

— А ти искаш ли той да отмени сватбата?

— Не знам — отговори тя. После се засмя. А след това се разплака. — Искам някой друг да вземе това решение вместо мен. Но ако той се ожени, тогава всичко свършва. Завинаги.

Джени се претърколи, обсипвайки лицето ми с аромата на косата си и с прахта от земята, а после завря глава под брадичката ми. Няма нищо по-хубаво от една прегръдка на земята между приятели.

— Анджи, много ми липсва съжителството с теб! — проплака тя. — Това нямаше да се случи, ако ти си беше у дома. Докато ти си беше у дома, такива неща никога не се случваха!

— Всъщност веднъж се случи точно такова нещо — отговорих. — Имам предвид в буквалния смисъл на думата. Мисля, че ти сама

трябва да решиш какво искаш. Не можеш да позволяваш на Джеф да решава вместо теб. А ако нещата със Зиги не вървят, със или без Джеф пак трябва да скъсаш с него.

— Но нещата вървят — въздъхна приятелката ми. — Може и да ти звучи глупаво, но аз съм влюбена в него. Когато Джеф не е наоколо, мозъкът ми превключва и той вече не съществува за мен. И тогава единственото, за което си мечтая, е да отглеждам малки викингчета в предградията заедно със Зиги. Той ме прави истински щастлива. Честна дума! Какво да правя, а? Кажи де!

Знаех, че тя не лъже, но истината бе, че просто нямах отговор на въпроса ѝ. Никога досега не ми се бе случвало да бъда влюбена едновременно в двама мъже. Веднъж бях в ситуация, при която спях с двама мъже едновременно, но дори и с това не успях да се справя. А ако към всичко това се добавят и чувства, очевидно изборът наистина не е никак лесен.

— И ти наистина ли не можеш да избереш един от тях?

— Когато си помисля, че мога да изгубя Зиги, ми става много тъжно и гадно. Когато си помисля, че мога да изгубя Джеф, ми изглежда невъзможно. Просто... мозъкът ми отказва да го приеме за възможно. Знам, че връзката между нас е неизбежна.

— Но той прави ли те щастлива?

— Не — отговори тя след кратка пауза. — Но аз го обичам.

— Мътните го взели!

— Именно.

Тук тя подсмръкна шумно и отбеляза:

— Може би ще бъде най-добре просто да се хвърля в каньона, така и така съм тук. То за какво остана да се живее? Опра вече не е на екран, изгледах и последния филм за Хари Потър...

Положих огромни усилия да се сетя за нещо, което би могло да помогне. И ми просветна.

— Хей, ама още не сме гледали последния филм от поредицата „Здрач“!

— Прочетох книгата. Всички умират.

— Сериозно?

— Не, разбира се, глупачке!

А после пак се разрева. И тъй като вече не можех да ѝ предложа нищо по-добро, започнах да ѝ пригласям.

— Хей, твоите приятелки, те... заедно ли са? — прошепна Коуди на Сейди няколко идеи по-високо от възпитаното. — Онази сцена преди — любовен скандал, а? — Очевидно ревът на хеликоптерните перки го правеше не само глух, но и глупав.

— Не, просто са големи идиотки — отговори Сейди с крайно изненадваща за мен, трудно сдържана обич към нас. — Най-големите идиотки на света!

* * *

Полетът на връщане премина значително по-добре за мен. Аз прекарах по-голямата част от него в леко потупване ръката на Джени, съзерцание на язовира „Хувър“ и в чудене дали в крайна сметка наистина няма да бъде най-добре двете с Джени да се оженим. Под звуците на „Ти си всичко за мен“. На фона на дилемата на Джени моята изглеждаше просто несъществуваща. Аз обичах един мъж, той също ме обичаше. Аз не исках да си тръгвам, той не искаше да ме пусне.

— Знаеш ли, мисля си, че ако му признаеш, че вече си изчерпала всички опции, Алекс сам ще предложи варианта с брака — отбеляза Джени, с което за пореден път ми даде притеснителни доказателства за способността си да чете мисли. — Така де, просто предлагам.

— И без това му обещах, че после ще се видим — рекох аз. — И може би вече наистина ще трябва да му обясня какво става. С работата и всичко останало. И да видим какво ще каже.

— Да ти кажа, не е никак зле мъжът, когото обичаш, да поиска да се ожени за теб — отбеляза с усмивка тя. — Независимо от мотивите. Пък и ти би ли се омъжила за някого, когото не обичаш, само защото имаш нужда от виза? Лично аз със сигурност не бих го направила.

— Вероятно бих — кимнах аз. — Никак не ме бива да казвам „не“. Ужасно съм учтива.

Джени се разсмя в знак на съгласие.

— Напомни ми за това следващия път, когато имам нужда от услуга!

— Защото моята сервитьорска изява на твоето парти не беше достатъчна, така ли? — Потръпнах при спомена как обелвам от себе си онзи отвратителен латекс.

— Да, вярно — кимна Джени и също потръпна при този спомен.
— Но иначе бяхме върхът!

— Така си е.

Сбогувах се с реките, скалите и дивите коне, докато Коуди съобщаваше, че остават десет минути до приземяването, което означаваше — слава богу! — десет минути до тоалетна. Цялото природно величие на земята не можеше да се сравни с необходимостта от облекчение на мехура, която изпитвах.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Джени ми позволи да използвам телефона ѝ, за да се обадя на Алекс, но само при условие че не прекарам цялата ни последна нощ в Лас Вегас в лигавене с моя човек. Направих се, че не разбирам какво ми казва, но първо обещах, а после се обадох.

— Ало? — отговори той на третото позвъняване.

Когато на мен ми звъннеше непознат номер, аз се втречвах в телефона, докато не спре, а след това игнорирах малката иконка на гласовата поща на екрана, докато номерът до нея не стане двоен. Алекс обаче имаше съкрушителна фобия от гласовата поща и затова почти винаги вдигаше телефона си. Предвид предишния му живот на разносвач, този навик понякога водеше до някои крайно неловки разговори в три през нощта в събота. Така де, че кой пази в телефона си номер на улична кабинка в продължение на две години? Не че някога съм имала в своя телефон номер на уличка телефонна кабинка, но въпреки това. Намирах го за много странно.

— Здравсти, аз съм! Обаждам се от телефона на Джени — казах, огледах ноктите си и се смръщих. Имах спешна нужда от маникюр. Това не беше ръка, готова за годежен пръстен.

— Добре е да имам номера ѝ — отговори Алекс. — Това момиче трябва да бъде държано на къса каишка.

— Да, знам. — Мислено се укорих и пяхнах ръка в джоба на дънките си. Първо коня, а после каруцата, а не обратното. — Тя те поздравява.

— Тя е при теб? В такъв случай няма да те питам какво е станало тази сутрин. До довечера. Още ли остава уговорката ни за по-късно?

Номер триста четирийсет и две от списъка с причините, заради които обичам Алекс. Дълбоко в себе си той обича пикантната клюка. Може цял ден да се преструва, че не го интересува, може да обърне гръб на всичките ми списания, но те не си проправят сами път до тоалетната, нали така? Нито пък аз съм ги занесла там. При това доста често.

— Остава, естествено. Впрочем имам да говоря с теб за едно-две неща.

Като например какъв бакшиш е подходящо да дадем на портиера ни за Коледа, както и дали не би желал да се ожениш за мен. Моментално.

— Да не би да си откраднала осемдесет милиона долара?

— Не.

— А тигъра на Майк Тайсън?

— Да, но не за това исках да поговорим.

Пред погледа ми изплува картина на Алекс с бял гащеризон и гигантски бретон. Бретонът много ще му отива.

— Къде искаш да отидем? — попита той и върна моята фантазия обратно в кутията ѝ. — Някъде, където открай време си мечтала да отидеш?

Прегледах мисления си списък. Акулите в „Мандалей Бей“. Лъвовете в MGM. Белите тигри в „Мираж“. Магазините в „Сийзърс Палас“. Шведските маси по всички хотели, където можеш да ядеш всичко, което си поискаш. Колкото повече мислех за това, толкова повече ми се струваше, че идеалното ми място за тази ваканция би било кафенето в магазина в „Бронкс Зуу“. Освен ако...

— Хотел „Венеция“? — изрекох на глас. Каква по-добра обстановка за предложение за брак по сметка от казино, приличащо на най-романтичния град в целия свят? Фалшив брак във фалшивата Венеция. Идеално! Както и позитивното мислене от моя страна.

— Страхотно! Там имат невероятно казино! — извика той. Бях забравила за тайната му страст по хазарта. Да де, ама записването по масата за блекджек не ми влизаше в плановете. — Не че ще прекараме цялата нощ в хазарт! — побърза да добави той. — Макар да имам чувството, че днес ще извадя голям късмет!

— Какво ще кажеш обаче да се видим по-раничко? — попитах и прокарах ръка през косата си. Уууф! След пътуването до Гранд каньон имаше нужда от измиване. — Обещах на Джени, че по-късно ще излезем, нали ни е последна нощ, та...

— Значи аз съм подгряващата група, така ли? — изрече той с усмивка в гласа, за която се надявах, че ще остане там и след разговора ни. — Разбира се. Момчетата също са планирали голяма луда нощ,

така че, ако не съм там, почти съм сигурен, че кумът ще ме издири и ще ме заколи. Този пич взема всичко много на сериозно.

— Е, тогава в седем и половина? Във „Венеция“?

— Става. Нямам търпение!

* * *

— Ще се срещнете във „Венеция“? — възкликна Джени, когато ѝ подадох телефона. — Страхотно! Ще трябва да хапнем после в „Бушон“, след като приключите с главното. Така де, да отпразнуваме.

Откакто направи великото си признание, Джени се бе превърнала в нов човек. Както ставаше ясно, честността била полезна не само за душата, но и за външния вид. Тя подскачаше весело из гостната на хотелския ни апартамент, вадейки закачалки с мострите, които ни беше изпратил Бен, докато аз се опитвах да избегна огледалото до мен. Нито признанието на Джени, нито пътешествието с хеликоптера не се бяха оказали полезни за моята душа и за външния ми вид. А дългата закачалка с дизайнерски тоалети причиняваше голяма болка в сърцето ми. Най-вече, защото знаех, че преди тръгване ще трябва да ги върнем.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против? — въздъхнах аз пред дълга до земята черна рокля и мълчаливо оплаках съсипаната си синя рокля. — Имам предвид да се срещна с Алекс?

— Абсолютно нищо! — отсече тя и извади едно парче в яркорозово, което автоматично ме накара да си глътна корема. — И без това имам нужда да поразпусна преди довечера. От доста време не ми се е случвало да купонясвам три нощи подред, така че, ако не поспя, може и да гушна букета.

— Ами ако Джеф се обади?

— Ще говоря с него. — Смени розовото с кимоно в смарагдовозелено. Ммм, сладко! Перфектната вечерна рокля за Коледа. — Както и ти ще говориш с Алекс. Имаш ли представа какво ще каже той?

— Не.

— А знаеш ли какво ще облечеш?

Най-сетне един важен въпрос.

— Мислех си... може би синята, която пробвах вчера — промърморих, прехвърляйки коприните, сатените и шифоните. Толкова. Много. Пайети. — Беше много красива. Освен това мисля, че с нея мога да си хапна, колкото искам, без да изглеждам дебела.

— Това са изключително важни съображения! — кимна театрално Джени. — Ами това?

И измъкна може би най-красивата рокля, която някога бях виждала.

— „Тиби“. Харесва ли ти? — И залюля кораловорозовата коприна пред мен. Деликатните гънки падаха от царската талия като шивашка въздишка. Идваше ми да се оженя за тази рокля. Е, поне да се омъжа в нея. Надявах се да има същия ефект и върху Алекс.

— Сейди има едни „Джими Чуус“ в телесен цвят, които ще си ходят идеално с тази рокля — допълни приятелката ми, подаде ми я и зарови глава в един бял кош. — И трябва да носиш ето тази чантичка.

Това не беше чантичка — беше произведение на изкуството.

Чантичката беше дълга и елегантна, изработена от тъмносиньо кадифе със сребърна щракалка горе. И точно правилният размер, за да послужи за оръжие, в случай че ми се прииска да пребия някого до смърт. Качество, което много ценя в една чанта.

— Това е „Маккуин“ — заяви Джени, сякаш това обясняваше всичко. — По-ценна е и от живота ти!

— Аууу! — протегнах ръце. — Дай ми я!

И така, при наличието на роклята, чантичката и обувките на Сейди, тоалетът ми беше готов. Усмихнах се на отражението си в огледалото. Оставаше ми още само един проблем — думите.

Но какъв проблем биха могли да бъдат те? Все пак бях писател, мамка му! Ха!

* * *

Няколко часа по-късно аз се появих в хотел „Венеция“ в най-големия си блясък. Косата ми беше мека, блестяща и прихваната назад, за да открива лицето ми, гримът ми беше дискретен, но лъчист, а роклята ми беше неземно красива. Вярно, затруднението ми да ходя нормално върху десетсантиметровите токчета на бледозлатистите

обувки на Сейди отнемаше част от общия ефект, но стига да не ми се налагаше да изминавам кой знае какви разстояния, всичко щеше да бъде наред. Тъкмо упражнявах най-добрата си походка в стил Лейди Пенелопи, когато чух някой да ми подсвирква.

Докато се обръщах толкова бързо, колкото ми позволяваха обувките, ми се прииска да бях взела и камера. Божичко, моят приятел беше много красив мъж! Беше се облегал лениво на една мраморна колона в костюм, който би накарал Дон Дрейпър да се разплаче. Изчистен, елегантен, тъмносив, с жилетка и джобче отпред. Усетих как коленете ми омекват. Както и доста други неща, които не бяха за устата на една дама.

— Здравей, красавице! — подвижна той, докато се носеше бавно към мен. А после ме целуна по бузата, сякаш цял живот се срещаме пред хотелите на Лас Вегас, облечени като герои от мафиотски филми. В интерес на истината, срещаме се обикновено пред банята, облечени като клошари. Приблизително.

— Здравей! — поех ръката му и се изчервих. Нещо в неговия костюм и моята рокля оказваше странен ефект върху хормоните ми. — Изглеждаш изумително!

— О, благодаря! — кимна той и бръсна въображаема прашинка от ревера си. — Купих си го днес.

Острите линии на костюма придаваха съблазнителна ширина на раменете му и стесняваха още повече и без това тесния му кръст. А когато се завъртя бавно пред мен, установих, че и задникът му изглежда много добре.

— Да не би да си спечелил нещо голямо, а? — подметнах.

— Мога само да кажа, че сме на плюс! — отвърна загадъчно той. — И този месец няма да се притесняваме за наема!

— О, тогава ще купиш ли и на мен нещо хубаво? — Никога не пропусках да се възползвам от неочакваната възможност. Открай време си мечтаех да бъда гангстерска съпруга.

— Както виждам, ти вече си си купила нещо хубаво — кимна той по посока на роклята ми. — Сладка е почти колкото теб.

— Да бе! — засмях се аз и поклатих глава. С блеснали очи.

Той спря, хвана лицето ми в ръцете си и се приведе, за да ме целуне както трябва. После прошепна:

— Много си красива! Независимо дали ти харесва или не, е факт!

— Окей — промърморих. — Благодаря.

Да те вземат мътните, потомствена неспособност за приемане на комплименти!

След като установихме факта, че и двамата изглеждаме много красиви, Алекс ме хвана под ръка и ме поведе към хотел „Венеция“, но незнайно къде.

— Не съм съвсем сигурен къде и кога точно ще нося този костюм, когато се върнем в Бруклин, но все пак е костюм, нали така? Винаги е добре да имаш хубав костюм.

— Бихме могли да отидем в най-модерните коктейлни барове в града — предложих аз. — Или да организираме коктейл у дома, или нещо подобно.

— Да бе, в крайна сметка все някой ще се ожени в някой момент, нали така? — подхвърли небрежно той, докато ми държеше вратата. — Не мога да ходя по сватби все в дънки, така де!

Самото споменаване на женитбата бе напълно достатъчно, за да накара сърцето ми да се разтупти. Дотолкова, че вече бях близо до паниката, а все още не бяхме влезли там, където щяхме да влизаме.

— Мисля, че в крайна сметка ще трябва да отидем на сватбата на Джеф — продължаваше той, в пълно неведение за предстоящия ми инфаркт. — След като вече съм в глутницата, няма как да откажа.

— Не е възможно той да е измислил тази дума!

— Напротив, тъкмо той — потвърди тъжно Алекс. — Едно от момчетата дори е направило тениски, но всички взехме единодушно решение сега да не ги обличаме, защото... ами, сещаш се... вече не сме на двайсет и една.

— Момчетата се развихрят — подметнах с усмивка. Виждах Алекс в шампована тениска от ергенско парти точно толкова, колкото виждах и Джени в голяма розова каубойска шапка с блясъчета, с плитки и с пенис, стърчащ отгоре. Всъщност поправям се — това би й харесало. — И нямат нищо против сега да си с мен, така ли?

— Моля те да обърнеш по-голямо внимание на коментара, че вече не сме на двайсет и една! — изтъкна с престорена назидателност той. — И да, кумът малко се понацупи, но Джеф нямаше нищо против. И без това и той самият искаше да остане за малко сам.

— Стига наистина да е сам — промърморих, спомняйки си за откровението на Джени в Гранд каньон. — Защото нещата наистина са много сложни.

— Да предположа ли тогава, че снощната случка не е била инцидент? — запита Алекс, докато вървахме величествено през казиното, а аз се преструвах, че не забелязвам как очите му се стрелкат от маса на маса.

— Да, така е. Продължава от известно време — отговорих, стараяйки се да не се разсейвам. — Ти откъде знаеш?

— Женска интуиция. А и Джеф направи опит да ми обясни тази сутрин.

— Така ли? И какво каза? — Нямах търпение да чуя мъжката версия на тази история. Все едно да подслушваш таен разговор. В който не откриваш никакъв смисъл.

— Ами, каза ми, че имали да си изясняват нещо, че имало някаква история... Аз пък му казах, че не е длъжен да ми се обяснява и това беше. Спряхме дотук. — Очевидно Алекс изглеждаше напълно доволен от това положение. — Но мога със сигурност да кажа, че човекът се чувстваше крайно неловко.

— Аха, ясно — кимнах примирено, тайничко ядосана, че Алекс не е достатъчно любопитен, за да ми даде повече информация. — Не е необходимо да говорим за това.

— Именно.

— Именно.

Докато вървахме през хотела, не можех да отлепя очи от хората, които се бях струпали в казиното. Сякаш целият свят се бе стекъл в хотел „Венеция“, за да си вземе своята доза хазарт. Пред редиците блестящи машинки се бяха подредили жени със стъклени погледи — едната ръка върху бутона, другата сграбчила коктейл и гигантска чаша с жетони в скута.

Масите обаче бяха съвсем друга работа. Отне ми известно време да си дам сметка защо колкото по-малки ставаха масите, толкова по-изискани ставаха тоалетите. Масите с по-нисък лимит бяха по-големи и залагащите бяха натъпкани по-плътно един до друг — дънки, тениски и маратонки. Масите с големи залози бяха по-малки и по-просторни и тяхната клиентела беше с костюми и скъпи обувки, дори и в този ранен час на вечерта, и макар на самите игрални маси да

нямаше много жени, около тях изобщо не липсваха. Тук правилото като че ли гласеше: колкото по-висок е лимитът, толкова по-ниски са деколтетата. Но независимо от количеството на залозите, виковете и подсвиркванията бяха универсална величина. На този фон „Планетата на маймуните“ изглеждаше образец на цивилизацията. Е, в такъв случай може би не трябваше да съжалявам, че няма да имаме време да се отбием в зоологическата градина.

— Значи става въпрос за истинска афера, а? — прекъсна потока на мислите ми Алекс с думата, която ние не използвахме за нас. — Защото той изобщо не каза откога продължава това.

Ха, знаех си, че ще се пречупи!

— Да, има нещо. — Наистина не понасях думата „афера“. Това просто бе измислена дума, прикриваща изневярата, обличаща нещо отвратително в мантията на романтизма, страстта и нормалността. Английският еквивалент на червило върху устните на прасе. — Но и самата Джени не знае какво е.

— Значи тя не знае какво става, но продължава да спи с вече почти женен мъж — отбеляза Алекс и изцъка с език. Нещо, което май и майка ми би направила. — Класно, няма що!

Понякога, само понякога, мъжете могат да бъдат абсолютни задници.

— И Джеф няма никаква вина, така ли? — отбелязах, усещайки надигация се гняв.

— Разбира се, че и той би могъл да откаже, но това би могла да направи и тя. Нали тъкмо тя е човекът, който тръгна да го преследва чак до Вегас!

— Не го е преследвала до Вегас. — Макар че може би да. — Тя наистина се бори с това, ако искаш да знаеш!

— Тогава защо просто не престане? — попита той. — Вместо да се възползва от факта, че в момента е без жена си?

Направо не можех да повярвам какво чуват ушите ми!

— Значи за всичко е виновна само Джени, а? А мъжът, който всъщност е сгоден за друга жена, но продължава да преследва бившата си, да ѝ повтаря, че я обича, да ѝ казва, че ще отмени сватбата си, ако тя скъса със своя приятел, не носи никаква вина, така ли? — Напълно съзнавах, че гласът ми вече звучи доста пискливо и може би малко истерично, но не ми пукаше. Голяма работа!

— Така ли ти каза тя? — изсмя се Алекс. — И ти ѝ вярваш?

— Разбира се, че ѝ вярвам! — отсякох, спрях се и тропнах с крак, но едва не изгубих едната си обувка.

— Единственото, което мога да кажа по въпроса, е, че Джеф все пак смята да се ожени. И аз съм тук на ергенското му парти — рече Алекс и сложи успокоително ръка на раменете ми, но аз се отдръпнах. Не исках да ме успокоява, а да ми се извини, че се държи като сноб. — А както добре знаем, Джени е като неуправляема ракета, когато става въпрос за мъже. Особено за Джеф.

— Защото ти винаги си се държал безупречно по всички въпроси на сърцето и онова в панталоните, а? — изкрещях и ударих ръката му. Силно.

— Ооох! — отстъпи стреснато той. Прическата му се развали и бретонът му падна върху ядосаното му лице. — Тази тема ли подхванахме?

Нямах никакво време да изслушам всичките гласове, надигнали се в главата ми, защото все трябваше да кажа нещо. Наистина не исках да се караме нито за Джени, нито за Джеф, нито за развратното минало на Алекс, но не можех да не защита приятелката си. Защото той изобщо не беше наред.

— Не — побързах да свиря отбой, разтривайки челото си, полагайки отчаяни усилия да върна лентата назад. — Но не е възможно дълбоко в себе си да смяташ всичко това за картина само в черно и бяло! Не е възможно да стоварваш цялата вина само върху Джени!

— Тя е кралица на драмите и ти го знаеш много добре — отбеляза той с помръкнало лице, от което нямаше и помен от усмивка. — Та какво по-драматично от някаква измъчена връзка с женен мъж, а?

— А фактът, че той се опитва да ѝ прилага емоционален шантаж, като я кара да скъса със Зиги? — Да, вече официално бяхме стигнали до етапа „ръце на кръста“.

— Както ще да е! — махна изключително дразнещо за мен Алекс. — Човекът просто се жени. Откакто сме дошли, не говори за нищо друго, освен за годеницата си.

— С изключение на момента, когато чукаше приятелката ми до откат ли? — контрирах го аз.

Алекс издиша шумно, затвори очи и после пак ги отвори.

— Виж какво, имам една идея. — Смъкна ръцете ми от кръста и ги хвана нежно. — Какво ще кажеш да се съгласим, че те и двамата са тъпаци, а ние сме страхотни, и после да започнем наново нашата вечер, а?

Това все още не беше извинение. Все още не ми беше признал, че нещо не е наред. Но пък може би бе добра идея, тъй като и без това възнамерявах да го помоля да се ожени за мен. Не можеш да наречеш някого идиот, а после да му направиш предложение, нали така?

— Хубаво — плеснах непохватно ръцете му и кимнах към онова, което приличаше на естествена светлина три часа след залез, обаче аз знаех, че не е. — Ще тръгваме ли?

Алекс ме дари с най-хубавата си крива усмивка и отсече: — Да тръгваме!

* * *

Веднага щом преминах през вратите на мола „Гранд канал“, аз изгубих ума и дума. Без да напускаме щата Невада, ние се пренесохме директно в Италия. Каменният под, яркосиньото небе, колоните, арките и, мътните го взели, шибания канал! Вероятно ми беше от полза, че: (а) продължавах да не вярвам на очите си, и (б) никога не бях стъпвала в Италия. Но все пак — ауу! Погледнах за всеки случай през рамо. Да, все още казиното си беше там. Невероятно!

Докато обикаляхме, Алекс очевидно също бе изгубил ума и дума. Като мен. Беше изумително, все едно някой бе връчил на група студенти по театрално изкуство неограничен бюджет и един „Пътеводител на Венеция“, след което бе казал: „Искам това! Но и «Банана Рипъблик». Но не само магазините издаваха фалшификата. Бях почти сигурна, че тази версия на Венеция не е съвсем точна. Първо, не миришеше на море, а освен това бях чувала, че Гранд канал е доста своенравен. Освен това можех да се закълна, че в оригиналната Венеция няма нито «Прочутия хотдог на Нейтън», нито «Панда Експрес». Може би също толкова много туристи с бейзболни шапки, но доста по-малко човешки статуи. Надявах се да е така. Целият ефект беше доста разтърсващ и тъй като вече и без това бях на ръба, имах усещането, че това място е тест за моя здрав разум. До този момент бях

виждала хотели, които са по-скоро категория суперлюкс, отколкото тематични. Затова още отсега се отказах да посетя хотел «Ню Йорк». Какво ли са пъхнали там? Сигурно «Пица Експрес» наред Сентрал парк? Единственият елемент, който действаше успокоително на тревожната ми душа, беше изобилието от коледни елхи. Не бих могла да бъда сигурна дали Италия би одобрила шестметрова ела, покрита с панделки, топки и достатъчно светлини, които биха засрамили дори Блекпул, но в хотел «Венеция» очевидно я одобряваха. А на мен ми харесваше.

— Това място е много странно — отрони Алекс.

— Напълно си прав.

— Но ти харесва, нали?

— Да, харесва ми — потвърдих.

Хотел «Венеция» беше фалшив, лъскав и прекрасен. Прекаленият кич винаги ми беше допадал, а всичко, свързано с Коледа, ме караше веднага да изпълня танца на Снупи. Най-сетне бях открила духовния си дом.

— За теб няма надежда, знаеш го, нали? — рече Алекс, дръпна ме от група оперни певци и ме поведе надолу по канала. — Май изобщо не трябваше да те пускам в Лас Вегас. Сега сигурно ще се превърнеш в една от онези старици, сервиращи в «Тропикана», с вечната цигара в уста, които разправят наляво и надясно как градът е откраднал душите им.

— А дали ще имам буфон ръкави и прекалено много руж? — промърморих, вторачила се в музея на Мадам Тюсо, оставила се изцяло в ръцете на Алекс, разчитайки на него да не ми позволи да падна в канала.

— И ще разправяш на всеки, който би пожелал да те изслуша, как си дошла в този град за един уикенд, но така и не си имала сили да си тръгнеш — продължаваше той. Прегърна ме през раменете и въздъхна. — Защото Вегас е бил онова нещо, което винаги ти е липсвало.

— С него се чувствам завършена.

— Много съм обиден.

— Сериозно?

— Не, разбира се. Все пак сме във Вегас, скъпа! — целуна ме той по главата, очевидно напълно забравил за спора ни. Но само той.

— Е, нали каза, че искаш да говориш за нещо с мен?

— Да, искам.

Олеле! Изобщо не бях готова за този разговор. Бях много уплашена. Много повече от онзи път, когато трябваше да призная на Джени, че съм разляла червено вино по кашмирения ѝ пуловер. И че съм ѝ взела под наем друг кашмирен пуловер.

— Е, слушам те!

Напълно паникьосана, аз се огледах. Не може да няма нещо, което да го разсее, нали? Няма начин наоколо да няма някой мъж, който да ни обещае да ни изпрати едно момиче в стаята до двайсет минути. Ако във Вегас не можеш да разчитаеш на един сводник, какво друго сигурно има на този свят? Но при липсата на проститутки наоколо се спрях на единствената друга възможност — гондоли!

— Ако се закълна, че няма да падна, може ли да се поразходим с гондола? — промърморих и дарих Алекс с най-добрия си поглед на жалостиво кученце. — Нали знаеш? Когато си в Рим, прави като римляните.

— Но ние не сме в Рим — изтъкна той. — Не сме и във Венеция. Не сме даже в Италия!

Замених погледа си на жалостиво пале с поглед в стил «веднага направи каквото ти казах», който обикновено пазех за случаите, когато го молах да ми купи тампони. Знаех, че вадя най-мощните оръжия от своя арсенал, но положението просто го изискваше. А какво по-романтично от една разходка с гондола във Венеция?!

След малко повече от нормалния брой секунди размисъл той ме целуна по главата и извика една гондола.

— Какви ли неща не правя за теб! — простена тихо.

Това не предвещаваше нищо добро предвид следващата услуга, която щях да му поискам. Но така поне щях да получа своето возене в гондола. Без мокър задник, надявам се.

Докато се качвах в гондолата от фалшивия площад «Сан Марко», установих, че е безкрайно трудно да го направя на десетсантиметровите си токчета, без да изложя на показ бикините си. Но благодарение на Алекс, който бдеше за моето благоприличие, все пак успях да го направя, без да падна във водата. От всички като че ли най-изненадана от този факт бях аз.

— Добре дошли на Канале Гранде а Венесия! Ио съм Гуидо! — изрече гондолиерът с възможно най-фалшивия италиански акцент, който някога бях чувала. — Ио съм ви давал разкази из нашите красиви води по канал!

— Ще ти дам десет кинта, ако млъкнеш — отсече делово Алекс и му подаде банкнота от десет долара. Затаих дъх. Гуидо си прибра парите, без изобщо да се замисли.

— *Грация, сеньор!*

Всъщност изглеждаше безкрайно облекчен от развоя на нещата.

— Е, освен когато не се въртиш на пилон, а Джени не чука бившия си, кажи ми какви ги вършите вие двете? — запита Алекс, отпусайки се до мен на седалката на гондолата. Не беше особено удобна.

Обмислих за момент въпроса му и реших на този етап да пропусна коментара му за Джени.

— Ами, в общи линии е това — танцуване на пилон и незаконен секс — признах му аз, но освен това летяхме над Гранд каньон в хеликоптер, паднахме във фонтаните пред «Беладжио», пазарувахме, а лично аз се натъпках като прасе на шведската маса първата сутрин. — Брей, сега, когато изброих всичко това, прозвуча доста вълнуващо!

— Звучи интересно — кимна той, хвана ръката ми и я обгърна с пръсти. — Но мисля, че няма да е зле да те прикова за себе си с белезници, за да не хукнеш пак към някоя шведска маса.

— Кажи ми, че се шегуващ! — усмихнах се аз и покрих ръката му с моята. — Но иначе идеята не е никак за изхвърляне. Може би наистина трябва да ме приковеш с белезници за себе си, така че, когато дойдат да ме депортират, да бъдат принудени да вземат и теб!

— Готино — прошепна той и докосна с устни врата ми, автоматично слагайки край на цялата ми концентрация. Мътните го взели! Него и красотата му! И на всичко отгоре ухае божествено!

— Та като стана въпрос за депортация — започнах с най-безгрижния тон на гласа си, — имам малко лоши новини.

— Така ли? — стресна се той и се отдръпна от мен. Близостта е равна на топлина. Топлината е равна на по-малко страх. А по-малкото страх е равен на по-лесен разговор. Мамка му!

— Точно така — въздъхнах дълбоко, повдигнах рамене и подбелих очи. Самият образец на спокойствието. — Нямах много

голям късмет с онези предложения, които пуснах. За получаване на медийна виза.

— Какво ще рече точно, че си нямала голям късмет?

— Ще рече никакъв. — Все така безгрижно. Да, определено безгрижно. Повече или по-малко.

— И какво ще рече това? — Алекс изобщо не подемаше моята фриволност. Той беше пълната противоположност на безгрижието. Тонът на гласа му беше нещо средно между ядосан учител по математика и млад полицай.

— Ами, като че ли приключих с всички опции във връзка с визата — отбелязах, вторачена право напред. Фокусирах се върху един тийнейджър, който плюеше от моста, под който всеки момент щяхме да минем. Ако плюе и върху роклята ми, набързичко ще им дам причина да ме депортират от страната. — Кое то ще рече, че вече нямам никакви опции.

— Господи! — възкликна той и отпусна добре облечените си ръце върху добре облечените си колене. За първи път забелязах колко бляскави са обувките му. Беше странно да го видя без маратонки. И гледката не ми хареса особено. — Но все трябва да има нещо, което можем да направим, нали? Целият квартал бъка от британци!

Изгледах момчето на моста с най-гаднярския си възможен поглед. То веднага се изправи и пхна ръце в джобовете ни лук яло, ни лук мирисало. Чудничко! Изхабих силите си за контрол върху съзнанието върху погрешното момче.

— Ами, те или знаят нещо, което аз не знам, или са невероятни“ — отговорих, като си напомних да не забравям да дишам. — Адвокатът Лорънс обаче казва, че аз не съм.

— Че какво може да знае адвокатът Лорънс?! — извика Алекс и постави ръка върху моята. Жестът беше предвиден да ме успокои, но единственото, което произлезе от него, бе да ми напомни колко потни са дланите ми. Секси времена, няма що. — Виж какво, ще оправим нещата, обещавам ти! Нека само да отметнем Коледа, става ли?

В това изречение имаше твърде много неща, които не харесвах. Първо, Коледа никога не се „отмята“, тя трябва да бъде празнувана до безкрай и проточвана дотогава, докато не получиш хранително натравяне от остатъците от пуйката, може би някъде към средата на януари. Второ, внезапното безгрижие на Алекс беше твърде

автентично. Той не се беше паникьосал достатъчно. Би трябвало вече да вие, да удря по дъното на лодката и да пищи: „Защо, господи, защо?“, вперил поглед в небесата. В красивите, сини, боядисани небеса. Или най-малкото да разкъса вратовръзката си от отчаяние. Или може би да удари Гуидо. Който с наслада подслушваше разговора ни.

— Проблемът е в това, че не разполагам с толкова много време — изрекох колебливо. — Време за чакане имам предвид.

И наистина беше така. Невероятно големите егоисти от емиграционните служби не бяха включили коледна картичка в прекрасното си писмо, което ми подсказваше, че не съществува амнистия за депортираните по случай раждането на Исус. Сезон на добрите дела, да бе!

— И освен това не желая да развалям Коледата на никого.

— Анджела, никой на този свят не очаква Коледа по-силно от теб! Което ще рече, че не би могла да я развалиш за никого, освен за себе си. А ние, останалите, се страхуваме да не би случайно да установиш, че Дядо Коледа не съществува. Бях на крачка да взема под наем един костюм на Дядо Коледа, само и само да бъдеш щастлива!

За жалост наложи ми се да кажа на седемгодишната Анджела (която си беше жива и здрава в подсъзнанието ми), че той вероятно се шегува относно костюма. Едва тогава бях в състояние да продължа разговора. Не можех да позволя нищо на този свят да ме разсейва от главната цел. Трябваше да го накарам да приеме това на сериозно. Но без да го плаша.

— Алекс, разтревожена съм, много — изрекох и изтрих ръце колкото ми бе възможно по-незабележимо върху част от роклята си, след което ги сложих на коляното му. — Притеснявам се, че няма да мога да получа работна виза.

— Недей! — обърна се той към мен с коса, която се бунтуваше срещу елегантния му костюм, като падаше право върху лицето му, галейки високите му скули и отчасти скривайки едновременно сънливите му и блеснали очи. Всъщност изглеждаше доста доволен от себе си. Сноб. — Всичко ще се нареди, повярвай ми!

Ясно. Значи наистина бях без каквито и да било опции. Вдигнах очи към фалшивото небе и реших да заложа всичките си жетони на добрата карма.

— Все пак адвокатът спомена и за една последна възможност. — Хммм. Дали този писклив, напевен тон е най-подходящият за дадената ситуация? — Може би.

Потънахме в мълчание, през което аз се потях по начин, който би бил непристоен даже и за комика Бърнард Манинг, а щастливото изражение на Алекс постепенно се стопяваше, докато накрая лицето му стана така напрегнато, както на Робърт Патисън пред сборище фенове на „Здрач“. И като че ли точно толкова уплашено. Запитах се колко ли още ще трябва да седим в мълчание, преди той да събере две и две, и накрая да каже нещо, но в крайна сметка се оказа, че нямам търпение да чакам.

— Трябвадасеоженим — изстрелях аз като една дума — без паузи, без време за поемане на дъх, без време за размисъл.

Алекс не каза нищо. Стоеше до мен, но обичайната му отпусната поза бе заменена от толкова сковано тяло, че човек би си помислил, че закачалката е била забравена в костюма. Тишина. Преброих до десет. После до двайсет. И накрая се включи вербалната ми диария.

— Виж какво, няма да е като наистина да сме женени. — В трудни моменти винаги съм смятала за най-добре да започна да бърбля глупости, докато някой не ме спре. Сега не ме спря дори и фактът, че тази тактика по принцип никога не ми е правила добра услуга. — Ще бъдем женени заради визата. Бракът е просто една бумацина, нещо като услуга. Нищо особено. И нищо няма да се промени. Изобщо. Няма да означава нищо. Не че бракът означава нещо в наши дни, нали така?

Понякога човекът, който би трябвало да ме спре, избухва в смях. Понякога, ако този човек е Джени, ми удря шамар. А понякога този човек просто си седи в пълно мълчание, с устни, стиснати като права линия, с Божия гняв, бликащ от очите му. Като сега.

— И аз никога не бих изисквала нищо повече от теб. Очевидно — добавих и направих опит за смях. Неуспешен. — Сериозно! Само ти, аз, кметството и едно листче хартия, и никога повече няма да говорим за това. Все едно сме минали през пощата.

Естествено, че не беше като да сме минали през пощата. Ходенето до пощата бе едно от най-унищожителните за душата преживявания в цялата вселена. И може би доста по-сложно от брака. Наистина. Защо трябва да има пет различни начина да изпратя на мама

картичка за рождения ѝ ден? И докато продължавах вътрешния си монолог относно пощенските услуги в Америка, Алекс продължаваше да седи като замръзнал на мястото си. Откъснах очите си от близката далечина и ги насочих към него. Лицето му беше преbledняло. Ха, вече никакви абсурдни шеги за Дядо Коледа, а, Алекс? Това не беше добър знак. Никак.

— Честно ти казвам, обмислила съм всички други възможности и това е единствената, която ми остава — отбелязах с глас, превърнал се в едва доловим шепот. — Това е единственият начин, по който мога да остана тук.

На този етап определено би ми дошло добре да беше казал нещо. Предполагам, че и Гуидо бе потънал дълбоко в нашата дилема, защото гондолата се удари в стената на канала.

— Маmicата ѝ! — промърмори гондолиерът без следа от италиански акцент.

Но от удара все пак имаше полза — най-сетне развърза езика на Алекс, така че, докато Гуидо ни връщаше в средата на канала, Алекс прочисти гърло и заговори:

— Искаш да се ожения за теб заради визата? — Каза го с глас, който не познах.

— Да?

Нямаше и следа от скорошното безгрижие. Нямаше и следа от ръката през раменете ми, от докосването и блесналите очи. Лоша работа. Никога досега не го бях виждала такъв. Даже когато пуснах винтидж тениската му на „Ролинг Стоунс“ в пералнята и тя се сви. Което, впрочем, бе основната причина, поради която вече не ми се разрешаваше да се занимавам с прането. Не знам защо, но имах чувството, че съм се явила на някакъв тест и съм се провалила. Искаше ми се да започна да подскачам, да притисна лицето му между ръцете си, да му кажа, че го обичам, да му кажа, че това е единственият начин, по който можем да избегнем връзката от разстояние, която и без това ще се разпадне само след седмица разговори по скайп, защото или ще ме пратят в затвора за убийството на майка ми, или ще се хвърля под влака, защото във Великобритания са с три седмици назад от САЩ със сериите от „Истинска кръв“. Но вместо да направя това, аз предпочетох да се правя на свой ред на статуя, прекалено уплашена, за да отроня и думица.

След време, което ми се стори цяла вечност, Алекс се покашля, разхлаби вратовръзката си и кимна.

— Добре.

Отпуснах се назад в седалката. Цялото ми тяло се предаде, сякаш до момента бях носила нещо невероятно тежко, при това за доста дълго време, и най-сетне съм имала възможността да го пусна. В първия момент изпитах огромно облекчение. В следващия обаче ми прилоша. А накрая се разплаках. Точната поредица от емоции за една бъдеща булка, сигурна съм. Поех си дълбоко дъх, опитвайки се да изпълня дробовете си с въздух, и изтрих сълзите си, преди Алекс да ги е зърнал.

— Значи ще се оженим — изрече пак той, кимайки може би на себе си, загледан в лъскавите си обувки. Вярно, заслужавах си вниманието, но се надявах мисълта, че ще се женим, да ги постави на второ място в списъка с приоритетите му. — Това е само бумацина. Да се оженим, не означава нищо за теб. Абсолютно нищо.

И ето ти пак сълзите. Този път ми се наложи да извърна глава, защото сълзите вече потекоха като водопад, преди да съм успяла да ги спра.

— Пък и какво, наистина, значи бракът, а? — След толкова дълго мълчание Алекс очевидно не можеше да млъкне. И колкото повече приказваше, толкова повече ми се искаше той да млъкне. — Не че останалите, които познаваме, го вземат на сериозно, нали? Джеф определено не се притеснява.

Нямах представа какво бях очаквала. Мислено бях прехвърлила толкова много и различни сценарии. Бях готова той да каже „не“, бях готова той да каже „да“, бях готова да ме грабне и да ме понесе към „Тифани“. Само не бях готова да каже, че не означава нищо. Двамата с него бяхме говорили за брак и преди, но във връзка с наши приятели, като неясно, далечно нещо, което е някак си на хоризонта, но със сигурност не се отнася до нас в този момент — нещо като пенсията или блурей плейъра. Но предполагах, по-точно — надявах се, той да мисли за това точно толкова, колкото и аз. И не само защото имам нужда от виза, а защото иска да се ожени за мен. Но очевидно това не означаваше нищо за него.

— Така и така сме тук, можем да го направим сега — продължи да говори той с онзи свой странен глас. — Тук е по-лесно, отколкото в

Ню Йорк. Даже предлагам да го направим веднага, и без това съм с костюм.

— Имам среща с Джени в десет и половина — казах, без и аз да знам защо.

— Това е перфектната ваканция във Вегас — продължаваше Алекс, превърнал се в човешкия еквивалент на кимащо куче. — Малко хазарт, брак и съвсем навреме за вечеря. Идеално!

— Алекс! — Надявах се поне гласът ми да не издава сълзите ми. — Не сме длъжни да го правим!

— Няма никаква друга възможност, нали така? — вдигна ръце той и едва не ме събори. — Нали това искаш?

— Не искам да си отивам в Англия — започнах, опитвайки се да си подбирам внимателно думите — нещо, което обаче трябваше да направя преди десетина минути. — Но ако не искаш да го правиш, ще те разбера. Това не е като в пощата. Макар че последното беше много глупаво.

— Не е първата ти глупост за тази вечер — отговори той една идея по-бързо от очакваното. Олеле! — Честно казано, поласкан съм, че помоли мен, а не някой от гей мафията на Джени!

— Окей, стига! — Очевидно на Алекс Райд не му отиваше да бъде сгоден. — Забрави! Моля те!

— А мога ли да забравя? — обърна се той към мен за първи път, откакто бях направила романтичното си предложение. В очите му не се четеше любов. Не се четеше нищо. Или най-малкото... разочарование. — Нали ти сама го каза? Трябва да се омъжиш за някого, за да не ти се налага да си тръгваш от страната!

— Не за някого — промърморих и прокарах ръка по диплите на роклята си. — Обърках всичко. Не исках да кажа...

— Значи женим се, прибираме се вкъщи и продължаваме да живеем както досега — отбеляза Алекс, издърпвайки коприната от пръстите ми. — Такава ли е сделката?

Вече не ми бяха останали никакви думи. Бях ги използвала всичките, докато плещех, че бракът е просто някакви си бумацина, която не променя нищо. Бях невероятно глупава.

— Е, тогава поздравления? — наруши Гуидо най-болезненото мълчание на света, докато спираше гондолата. — *Ci?*

— *Си* — отговори Алекс, скочи от гондолата и остави гондолиерът да ми помогне да стъпя на твърда земя.

— Късмет! — каза Гуидо, напълно забравил италианския. — Ще ви трябва!

* * *

Застанали очи в очи пред един автентичен италиански „Панда Експрес“, аз хванах ръцете на Алекс, надявайки се да престана да се чувствам като нещо, в което той неволно е нагазил. Без да казва и думица, той поклати глава, погледна зад себе си, погледна над главата ми, погледна навсякъде, само не и към мен, след което ме притисна в обятията си и притисна лицето ми до гърдите си.

— Обичам те! — Гласът ми беше приглушен, но използвах цялата си налична сила, за да бъде чуто. — И не искам да си тръгвам.

— Да, знам — отговори веднага той, но не можех да не доловя и един въпрос в гласа му. — Всичко ще бъде наред! — А след една секунда, съвсем примирено, допълни: — И аз те обичам!

Това бяхме точно думите, които исках да чуя от него, помислих си аз, докато той ме пускаше от леко задущаващата си прегръдка и поемаше ръката ми в своята. Но не знам защо не му вярвах.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Всичко, което се случи, след като напуснахме хотел Венеция, ми е като в мъгла. Алекс ме влачеше след себе си през казиното и обратно към мраморното фоайе, където токчетата ми тракаха като часовник, излязъл от контрол. И нямаш никаква представа какво вещае всичко това. Вечерта беше твърде хладна, за да бъда навън само по копринена рокличка, но на Алекс не му се чакаше за такси. Или бе откачил, или бе изпил петнайсет кутийки „Ред Бул“, докато не съм го гледала, или наистина искаше да се оженим. Имаше, разбира се, и друга възможност — че иска да приключи с това, преди да е променил решението си. Но точно за тази възможност предпочитам да не мисля.

След като бях изчерпала квотата си за приказки за този ден, изливайки епични количества глупости за това как женитбата заради виза няма да означава нищо за мен, аз мълчах като риба. Алекс, от друга страна, сигурно е бил положил обет за мълчание, когато бяхме разделени, защото сега не спираше да говори. Дори и в най-добрите моменти не бих определила гаджето си като особено бърливо. Като цяло беше човек, който говореше само тогава, когато наистина имаше да каже нещо, но точно сега нищо не бе в състояние да го накара да млъкне. Всяка мисъл, която минаваше през ума му, придобиваше глас, а нито една от тях не ми помагаше да се почувствам по-добре. Според неговия айфон, ако се оженим в „Де Лухо“, ти дават сто долара в жетони за казиното, така че си струвало. Сключването на брак било велико сефте за костюма. В цялата тази ситуация имало най-малко една песен, ако не и цял албум. Сега вече имало какво да пише в коледните картички до семейството си. И така нататък, и така нататък.

Да, семейството му. Не познавах семейството му. Както и той моето. Какво ли ще каже майка ми? Ще бъде съкрушена. А това определено ме накара да се почувствам доста зле. С всяка следваща наша стъпка към параклиса съжалявах все повече и повече. Дотам, че накрая вече ми идеше да седна с кръстосани крака на тротоара и да се разрежа.

— Добре дошли в параклиса на „Де Лухо“! — изрече изключително учтивата, но леко уморена на вид жена в елегантен бял костюм, която се бе вторачила в нас иззад ниското бюро десет минути по-късно. — С какво мога да ви помогна тази вечер?

— Искаме да се оженим! — отсече Алекс. — Нещо против да ни бракосъчетаете?

— Ами всъщност... — жената очевидно изобщо не бе впечатлена от факта, че новата щастлива двойка се състои от младоженец маниак и облята в сълзи булка, но нещо ми подсказваше, че подобна гледка не ѝ е за първи път. — За тази вечер имаме един отказ, така че бихме могли да ви включим в елегантна церемония, веднага щом като свършим с двойката, която в момента е вътре.

С тези думи тя вдигна очи към мен и ми се усмихна. Зачудих се дали не е на комисиона.

— Стига да нямате нищо против да използвате чужда цветна украса, бих могла да ви предложа страхотна отстъпка. Иначе и без това ще трябва да изхвърля цветята.

— Става. Приемаме — съгласи се Алекс от името на двамата ни и започна да търси в джоба си кредитната си карта. Усещах да ми става все по-горещо и всичко около мен започна да се върти.

— Имате ли тоалетна? — прошепнах.

Жената в бяло кимна и посочи:

— Булчинският салон е вляво.

Кимнах и се обърнах колкото ми бе възможно по-предпазливо. Нямах представа от точния сватбен етикет за скоростни бракосъчетания, защото по-скоростно от това здраве му кажи — след като годеникът ти те е накарал да тичаш пред колите през булеварда, при това на червена светлина, започваш да си мислиш, че се е надявал нещо да те блъсне. Дори и да нямах здравна осигуровка тук, донякъде ми се искаше да бе станало точно така.

— Обожавам импулсивните сватби! — сподели жената с Алекс, докато аз се клатех към вратата на салона. — Толкова са романтични!

— Така е — чух Алекс да отговаря. — Това е като сбъждане на всичките ми мечти.

Булчинският салон беше много красив. Ръчно изрисувани кремави тапети, меки шезлонги и тоалетки за булката и нейните шаферки. Само дето аз нямах шаферки. Защото не бях точно булка. И нямах нужда от повдигната платформа в средата, чиято цел беше да ме успокои, че шлейфът ми е на точното място, защото нямах шлейф. Имах влажна коктейлна рокля, която изобщо не беше достойна за повишението, което всеки момент щеше да получи. Поне беше назаем, точно като чантата и обувките. А ноктите ми бяха сини от студа. Най-старото нещо, което имаш на себе си, бяха бикините ми. Секси! А що се отнася до третия елемент — новото, чудех се дали това чувство на ужас, което изпитвах за първи път през живота си, се брои. Изобщо не бях цъфтяща от щастие. Дори не бях потна. И имаш черни петна от спирала под очите си. Трудно бих могла да определя този ден като най-специалния в живота си. Имах чувството, че по-скоро ми предстои да се явявам на изпит по химия. А аз никак не обичах химията.

— Окей, Анджела — промърморих си под носа, пуснах студената вода и подложих китката си отдолу, опитвайки се да се успокоя. — Мисли!

От огледалото ме гледаше отражението ми, тъжно и на черни петна. Сексапилната ми прическа се бе превърнала в не толкова сексапилни прави кичури, докато тичахме към „Де Лухо“, но остатъкът от вдигнатата ми коса все пак ми придаваше донякъде булчински вид. И ако смятаха да правят и снимки, поне сега бях значително по-слаба от последния път, когато бях снимана на сватба. Двата последователни дни повръщане след алкохолно натравяне се бяха оказали перфектната предсватбена детоксикация. Особено, ако много се мразиш. Но като изключим секси кокчето, остриите като бръснач скули и изкусително зеления тен на лицето ми, изражението ми изглеждаше и доста делово. Затова реших да се вслушам в него.

— Така, има два начина да се погледне на тази ситуация — казах си тихичко, опитвайки се да направя дишането си по-равномерно. — Алекс се съгласи. Да, вярно е, че побесня, но все пак се съгласи. Което е добър знак. Затова аз мога просто да изляза, да го направя, да

забравя, че нося рокля с влажен задник, и да бъде сигурна, че в крайна сметка всичко ще се нареди добре.

Всичко това изглеждаше относително разумно и потенциално постижимо.

— Или пък бих могла да изляза, да седнем някъде с Алекс и да му се извиня за върховната си глупост и егоизъм, да му кажа, че го обичам, че именно той е причината, поради която не искам да се връщам в Лондон, и че всъщност много искам да се омъжа за него, но не искам това да става по този начин.

Това също ми звучеше разумно, но този път имаше и друго предимство — че беше самата истина. Но по някакъв странен начин изглеждаше и по-трудния вариант за действие.

— Не, тази няма да я бъде! — отсякох на отражението си, изтрих сълзите си и изпънах гръб. — Не на мен тия!

И което беше най-важното — обувките изчезват!

Изпразних чантичката си на тоалетката и започнах да ровя из боклуците си в търсене на компактната си пудра. Едно момиче не може да подходи към подобна ситуация невъоръжено и блестящо като огледало. В крайна сметка не желяех Алекс да се разсейва от отражението си в моя нос. След един последен замах на пухчето за пудра и едно мацване на свеж гланц за устни аз се вторахих в себе си и се опитах да си спомня всички прекрасни, вдъхновяващи неща, които Джени ми беше казвала пред годините. Но по някаква странна причина единствените съвети, за които си спомнях, бяха свързани все със свирките, а тук не им беше нито времето, нито мястото. Очевидно подсъзнанието ми отдавна бе разбрало, че нещата не отиват много на добре.

— Сега или никога! — отсякох си високо, без да обръщам внимание на гласовете, които се надпреварваха за вниманието ми в главата ми. Бях изслушала всеки един поотделно. Бях чула всяка една тяхна версия за историята. И докъде ме бяха докарали? Дотам, че да подсмърчам по тоалетните. За пореден път. Във Вегас — за втори път. И ако имаше нещо вярно в старата поговорка, че „каквото става във Вегас, си остава във Вегас“, в случая то е, че съм си изплакала очите. Вероятно не това обаче са имали предвид рекламните агенции, измислили този надпис, но мен какво ме касае това? Ами да!

Събрах си всички гримове и ги върнах обратно в чантичката си, като първо се уверих, че всички капачета са добре затворени — в крайна сметка и чантичката ми беше под наем. Но едно от всички тези неща не беше като другите — в смисъл че не беше мое. Сред моята безценна колекция надничаше малко черно патронче червило, което приличаше на онези, които използвах, когато бях на седем. Или като принадлежащо на Парис Хилтън. Надали. Извадих капачето и пред очите ми се очерта яркочервено червило, което ми се стори безкрайно познато. Къде ли го бях виждала преди? Ами да, беше на Сейди! Всичко нейно беше покрито в кристали „Сваровски“. Но какво правеше в чантата ми? Замислих се. За да може червилото на Сейди да се озове сред гримовите ми, значи тя би трябвало да е ровила в гримовите ми. И тъй като Сейди не се притесняваше от неща като граници, лична територия или ключалки, това не беше съвсем невероятно. Не че точно сега имаше някакво значение. Поздравих мозъка си за добре изпълнената игра на дедукция, заподскачах от един бос крак на друг и се опитах да се стегна.

* * *

В мига, в който излязох от булчинския салон, Алекс скочи на крака и, без да изрече и думица, разби и малкото ми самоувереност. Все така изглеждаше страхотно — всъщност беше много красив. Но нещо някак си не беше наред. Очите му бяха зачервени и изглеждаше така, сякаш се канеше да ми каже, че ми е бил купил котенце за Коледа, но е забравил да пробие дупки в кутията. Погледът му изобщо не излъчваше позитивност. Но независимо дали котенцето беше живо или мъртво, аз трябваше да кажа каквото трябваше да кажа.

— Алекс, трябва да поговорим — рекох, оставих обувките си на канапето и се втурнах към него с разтворени обятия. — Това е голяма глупост!

— Мисля, че трябва да седнеш — изрече той, хвана ръцете ми и ги отпусна настрани по тялото ми. — Аз просто...

— Не, трябва да поговорим! — отказвах да млъкна аз. Трябваше да му кажа всичко. Трябваше да... седна. Алекс ме бутна във физическия смисъл на думата върху канапето и ме дари със своя

поглед в стил „прави каквото ти казвам“. Опитах се да му отвърна с моя вариант, но после се сетих, че бях виждала неговия само веднъж досега, и то беше в Деня на благодарността, когато той се бе проявил като мъж и бе отсякъл, че нямам нужда от четирикилограмова пуйка, за да нахраня четирима души.

— Ще благоволит ли да ме изслушаш поне веднъж? — изрече той и стисна ръцете ми.

— Ооох!

Не че точно ме болеше, но все пак трябваше да се защита по някакъв начин. Трудно е да изнасяш пред някого реч за това колко го обичаш и как искаш да останеш с него завинаги, докато той те ругае и оставя белези по крилете ти.

Като положих усилия да не се цупя, аз го погледнах и прехапах устни. Като изключим факта, че и той самият като че ли бе плакал, докато аз емоцирах в тоалетната, изглеждаше толкова сериозен, че направо беше непоносимо. Искаше ми се да се приведа и да го целуна, и всичко това да остане зад нас, но бях прикована към мястото си. Отчасти от силната му като менгеме ръка, но най-вече заради парализиращия страх, който ме бе обхванал още в мига, в който ме блъсна върху канапето.

Алекс погледна към вратата на параклиса и после пак към мен.

— Преди малко надникнах там и... — Поклати глава и отпусна леко захвата на ръката си. Докато клатеше глава, от гърлото му излезе тих гърлен смях, който никак не ми харесваше. — Анджела, просто не знам какво да направя.

В мига, в който тези думи излязоха от устата му, аз избухнах в сълзи. И в мига, в който избухнах в сълзи, вратите на параклиса се разтвориха рязко и отвътре нахлу „Харесва ми“ на Енрике Иглесиас, надута до милиони децибели. Интересен заместител за Менделсон, но всеки с вкуса си. Но едва когато Алекс пусна раменете ми и хвана ръцете ми и прошепна: „Съжалявам“, започнах да се тревожа истински. И едва когато познах скърцащата блондинка, която се плъзна откъм параклиса в бяла рокличка без презрамки, която би могла да бъде използвана и като превръзка за болното ми коляно, и видях букета макове, който държеше високият, разкошен русокос мъж, започнах да се паникьосвам.

— Сейди? — възкликнах, пуснах ръката на Алекс и се изправих.
— Бен?

— Анджела! Значи си получила съобщението ми! — изписка Сейди и се хвърли с всичките си четирийсет килограма към мен, събаряйки ме обратно на дивана. — Не е ли страхотно?!

— Ами да? — изрекох неуверено, издухах падналата върху устните си коса и погледнах с широко отворени очи към Алекс. Той бързо се облегна назад, за да избегне тежко парфюмираната телесна маса, която се бе стоварила в скута ми. — Така де, поздравления?

— Не аз съм се омъжила, тъпанарка такава! — изкрещя тя и ме стисна за гърлото, след което някак си успя да се надигне. — Ето, виждаш ли?

Обърна ми гръб и видях, че върху гръба на красивата ѝ бяла рокля с яркочервено червило е написано „шаферка“. Аха! И съвсем в своя стил, Сейди бе облякла бяла рокля на чужда сватба. Но... по дяволите! За чия по-точно сватба ставаше въпрос?

— Анджи!

Писъкът бе достатъчно висок и достатъчно пронизителен, за да счупи всички прозорци на хотела. А те не бяха един и два. Откъм параклиса към мен вървеше Джени, облечена в красивата рокля в пера, подарена ѝ от Бен. Толкова бях заплесната по нея, че някак си пропуснах да забележа, че зад нея върви Джеф.

Ха!

— Видях ги, докато беше в тоалетната, и... не знаех какво да правя — промърмори Алекс в косата ми, докато Джени и Джеф се държах за ръце и подскачаха заедно на място, след което спряха, погледнаха се в очите и впиха устни в дълга, страстна целувка. Много беше възможно никога досега да не я бях виждала толкова пияна. А съм я виждала много пияна! Нямаше ме само два часа. Какво, за бога, е правила през това време?!

— Мисля, че традицията изисква да възразиш — отговорих, твърде уплашена, за да помръдна. Откъм лявата ръка на Джени ми намигваше бляскав диамантен пръстен. Значи това е истина? — Високо и ясно.

— Не, отказвам да бъда замесван във всичко това! — отсече той, извади телефона от вътрешния джоб на самото си, провери го и го върна обратно. — Аз нямам нищо общо с тази работа!

— Напротив, имаш! — извъртях се рязко към него. — Джени е най-добрата ми приятелка! А за Джеф се предполага, че е твой приятел! Забрави ли, че си тук заради неговото ергенско парти и може ли да ти напомня, че това не би било ергенско парти, ако не му предстоеше сватба?

— Да бе, вярно, тя е твоя приятелка, с ударение върху „твоя“, а аз бях поканен в последния момент като заместител. И на нито един етап от тази работа не съм се съгласявал да бъда пазач на младоженеца! — С тези думи той сви рамене, с което разстрои както мен, така и вида на костюма си. За първи път тази вечер ми се прииска да беше облечен с дънки и тениска. Искях си моя Алекс, а не някакъв си натруфен измамник! — Преди малко изпратих текстово съобщение на кума и мисля, че за нас е крайно време да се махаме оттук!

Това вече ми идваше в повече. Джени и Джеф се бяха преместили на другото канапе и страстните целувки бяха преминали в още по-страстно опипване. Добре, че роклята беше толкова сложна за сваляне, защото касетата от сватбата им отсега щеше да бъде забранена за децата им. Лошото бе, че към камерата се бе присъединил и обсипаният с кристали сребърен телефон на Сейди. Не че това добавяше някаква логика в цялото събитие.

— Не можем просто да си тръгнем! — скочих аз след Алекс и го последвах извън параклиса, с обувки в ръка и чанта под другата. — Това е абсурдно!

— Цялата тази вечер е един голям абсурд — изрече той и се обърна бързо, хващайки ме неподготвена. Изпуснах обувките си. Изпуснах и чантата си. Вторачих се в разгневения мъж с красивия костюм. — Не че е голяма изненада. Ти отново затъна до гуша в лайната На Джени!

И автоматично напусна параклиса, при което остави мен и жената с белия костюм да се споглеждаме смутено.

— Той дали ще се върне? — запита тя, целенасочено отбягваща да гледа към канапето, където Джени и Джеф бяха на ръба от консумацията на брака си. Сейди и Бен не се виждаха никъде. Като я знам каква класна кучка беше, най-вероятно се бе пъхнала в тоалетната. — Да ви записвам ли за подписване на брак?

— Мисля, че и на двата въпроса мога да отговоря само с „не“ — изрекох бързо, без да си позволявам да мисля какво всъщност означава

това. Единственото, което знаех, бе, че Алекс ме бе напуснал. Независимо дали само за сега или завинаги. — Съжалявам.

— Няма проблеми — изчурулика тя. — По нашите места не страдаме от недостиг на сватби.

— Да, вече видях — изрекох и хукнах към казиното, оставяйки обувките и чантичката си там, където бяха паднали. — Алекс, почакай!

Той спря точно в средата на алеята ротативки „Вълшебникът от Оз“, с което ни осигури публика от застаряващи дами с грозни прически. С едно око върху нас и другото — към машинките, те се сръгаха и продължиха да пхат монети в пастта на автоматите.

— Алекс! — изревах още веднъж под акомпанимента на „Отиваме да видим вълшебника“. Мигове като този би трябвало да бъдат озвучавани от Адел или Бионсе, а не от Джуди Гарланд и банда грозни старици.

Той се облегна на една от машинките, дарявайки старицата там с удоволствието да наблюдава задните му части. Тя не пропусна да се възползва от този шанс и ми намигна одобрително.

— Остави ме! Имам нужда да помисля! — рече.

— Почакай! — протегнах ръка към него аз, изгаряйки от нетърпение той да запълни физическото пространство между нас. Ситуацията ми се струваше плашещо постоянна. Но не беше. Алекс се приближи към мен, отметна назад косата ми и хвана лицето ми между двете си топли ръце. Приведе се да ме целуна с устни, топли и меки както винаги. Но нещо не беше както трябва. Усещаше се като въздишка. И точно както си знаех, че ще стане, той се откъсна първи от мен, прокара палци по скулите ми и плъзна ръце по врата ми, спирайки върху ключицата.

— Моля те, имам нужда да помисля — повтори той. — А утре ще поговорим.

И после си тръгна.

— Не се коси, скъпа! — провикна се бабичката от игралния автомат. — Ти си във Вегас! Рибки в морето — колкото искаш!

— Но аз искам само тази — тази си е моята рибка! — отговорих, докато го гледах как изчезва зад ъгъла. Никога повече не исках да виждам този костюм!

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Без обувки, без чанта, без пари и без Алекс, аз се затътрих към бара и скочих на едно високо столче. Поне с боси крака това действие се оказа по-лесно.

— С какво мога да ви помогна, госпожице? — приведе се барманът през позлатения плот и ме дари с най-съвършената си професионална усмивка.

— Може ли да го запишете на сметката на стаята ми? — попитах предпазливо.

— Разбира се — кимна той.

— В такъв случай едно силно мартини. Голямо!

Това бяха отчаяни времена, а отчаяните времена налагаха отчаяни мерки. И реки от джин. Преди си бях обещала, че тази вечер няма да се напивам — може би една чаша вино с вечерята и един коктейл след това, но не повече. Но това си беше за преди. Сега единственото ми желание беше да се натряскам до козирката. Барманът се оказа чевръст, а мартинито силно и точно по вкуса ми — две неща, които определено ме направиха щастлива. Не съществуваше никакъв начин да асимилирам събитията от тази вечер без поне едно голямо питие в стомаха си. И не за първи път през живота си се запитах дали пък нямам проблем с алкохола. Не, надали. Просто се превръщах в типичен нюйоркчанин. Тъкмо навреме преди депортирането ми за Лондон, където автоматично ще бъда белязана като алкохолик и изпратена в леглото без вечеря.

— Да го пиеш ли възнамеряваш, или да плуваш в него?

Вдигнах очи от огромното си мартини и зърнах до себе си Джеймс с телефон в ръка и широка усмивка на лице. Напълно трезвен, весел човек. Освежителна промяна на фона на последните събития. След като оставих безценното си мартини на безопасно място на бара, аз позволих на Джеймс да ме притисне в огромната си прегръдка.

— От известно време не съм спрял да ти звъня, вятърничаво момиче такава! — отбеляза той, след като ме пусна и си поръча уиски

и диетична кола. — Трябваше да се досетя, че си тук.

— Съжалявам, изгубих си телефона — обясних. — Беше един от онези дни...

— Защо имам чувството, че това е твърде меко казано? — запита Джеймс и хвърли петдесетдоларова банкнота на бара, без да поглежда. Фуклю!

— Какво ме издаде?

— Без обувки, разрошена коса, без червило и очевидно си плакала — отбеляза той и отпи от уискито си. После продължи да изрежда: — Тук си съвсем сама, изгубила си телефона си и поглъщаш картини, което е толкова дълбоко, че имаш нужда от спасител. Няма никакво съмнение, че денят ти не е бил сред най-добрите.

Не знам по какви причини, но като че ли ми стана по-леко да чуя всичко това, изречено с британски акцент.

— Така си е, не беше сред най-добрите — признах си аз и погълнах поредната голяма глътка от прекрасната си пиячка. — А как беше твоят?

— Станах на обяд, ходих на масаж, причиних си рак на кожата край басейна, подремнах, вечерях и дойдох тук. Не мога да се оплача.

Изгледах го с присвити очи над ръба на все по-бързо изпразващата ми се чаша и отсякох:

— Мразя те!

— Знам — кимна щастливо той и къдриците му подскочиха около перфектното му лице. — Сега имаш две алтернативи: би могла да споделиш всичко с чичо Джеймс и после заедно да се отрежем, или би могла да се престориш, че нищо не се е случило, и пак да се отрежем. Изборът е твой!

Даааа, това изисква сериозно мислене.

— Оказа се, че приятелката ми тайно се чука с бившия си и преди малко двамата се ожениха, въпреки че той е сгоден за друга и уж дойде тук на ергенско парти. А аз помолих Алекс да се ожени за мен, защото имам нужда от виза, и той се съгласи, но после малко откачи и изчезна, и аз нямам никаква представа какво изобщо става.

— О, натоварен ден, няма спор!

— Така си е — кимнах. — Натоварен ден.

Седяхме и си пийвахме в приятелско мълчание, докато накрая чашите и на двама ни се изпразниха. Първи трясна празната си чаша

на бара Джеймс. Аз го последвах. И счупих столчето на чашата за мартини.

— Мамка му! Съжалявам! — запримигнах към бармана.

— Няма проблеми. Случва се непрекъснато — изрече той, забележи стъклата от своята страна на бара и се усмихна. Какъв професионалист само!

— Вие сериозно ли? — запитах.

— Не — отговори той. — Още едно?

— Да, моля — отговори вместо мен Джеймс. — Е, какво смяташ да правиш сега?

— Нямам никаква представа. — Това си беше самата истина. — За нито един от проблемите.

— Ясно. Ето как стоят нещата според мен. За приятелката си не можеш да сториш нищо — започна да отброява на пръсти той. — Няма съмнение, че се тревожиш за нея и искаш да бъдеш до нея, но щом тя е решила да се държи като глупачка, нека се държи като глупачка. Ти вече си говорила с нея по този въпрос, нали?

— Да.

— И въпреки това тя го е направила?

— Да.

— В такъв случай наистина не можеш да сториш за нея нищо, освен да я чакаш да се вразуми. Кое то ще стане! — обеща той. — И тогава тя ще има нужда от теб. Но докато тя дойде на себе си, трябва да се заемеш с разрешаването на своите проблеми. Като започнеш от онази простотия с визата. Как стана така, че внезапно ти се наложи да се омъжваш? Мислех, че имаш виза.

Той наистина е много добър приятел. Докато отпивах внимателно от второто си мартини, си отбелязах мислено, че оттук нататък трябва да положа повече усилия да не прекъсваме контактите си. Безсъмнено имам редовна нужда от хомосексуална мъдрост.

— Да, имах — отговорих, като оставих мартинито си, твърдо решена това да не го гаврътвам на един дъх. — Обаче изгубих работата си в „Look“ и затова сега ме изритват от страната.

— И си сигурна, че си пробвала всички видове? — извика Джеймс, очевидно отказващ да се примири. И само на един дъх преполови уискито си. — Аз съм абсолютен експерт по всички американски визи. Мисля, че съм ги имал всичките.

Разказах му всички подробности около настоящата ситуация. Казах му и за не толкова оптимистичната си среща с адвоката Лорънс, както и за липсата си на алтернативи.

— И така — заключих, — разполагам с около две седмици да си намеря работа, да стана невероятна или да се омъжа. Но на този етап изобщо не мога да ти кажа коя от тях е най-реалистичната. — С тези думи бутнах назад косата си, която към този момент беше успяла да се отскубне от почти всички фиби. Не знам защо, но от коктейлите косата ти винаги става по-хлъзгава — не може да няма някаква научна причина за това. Мисля, че от „Пантен“ трябва да проучат въпроса.

— Не ми е приятно да съм приносител на лоши новини, но трябва да ти кажа, че познавам ужасно много хора от Лос Анджелис, които се ожениха заради виза, и наблюденията ми са, че определено не се получава — рече Джеймс. — От друга страна, на пазара на труда също е много трудно в момента. Сигурна ли си, че не можеш да кандидатстваш за виза 0–1? Аз съм с такава.

— Последният път, когато проверих, се оказа, че не съм участвала в никакви филми. А това, че ме хванаха да се целувам с теб на задната седалка на таксито, очевидно не минава пред адвоката ми. Той каза, че бих могла да кандидатствам за такава виза, но също така каза, че няма да я получа.

— Този човек ми звучи като голям сладур — отбеляза иронично Джеймс, грабна си една маслинка от чашата ми и я хвърли в устата си. Стомахът ми изкъркори силно, напомняйки ми, че не съм вечеряла. Напоените с джин маслини надали биха могли да се броят за храна. — А поне беше ли готин?

Кимнах и побързах да си грабна останалите две маслини, преди да ми ги е откраднал.

— Е, това поне е нещо — изрече замислено Джеймс. — Но нека и аз говоря с адвокатите си. Те може да измислят нещо друго. Много ги бива да уреждат визи на разни хора.

— Това би било страхотно! — Приливът ми на благодарност беше толкова силен, че ако имаше начин да му върна маслините, веднага бих го сторила. А аз много мразех да се разделям с храна. — Джеймс, ако стане, би било истинско чудо!

— Нищо чудно и те да кажат така — предупреди ме той, но все пак вдигна чашата си към моята за поздрав. — Но все пак си струва

да ги попитам. И така, последният ти проблем — какво става с Алекс?

О, я стига с това разумно пиене! Надигнах цялата чаша и тръснах глава.

— Мисля, че много обърках нещата — изрекох, затваряйки очи, за да оставя джина да си свърши работата. — Грандиозно ги обърках. А под „мисля“ имам предвид „знам“!

— Да разбирам ли, че идеята да се омъжиш заради визата не е била на Алекс? — изглежда ме той.

Поклатих глава.

— Но не ми звучи и като твоя идея фикс. — Да, Джеймс наистина беше много мъдър човек. — Подобни неща никога не са добра идея, особено ако имаш сериозна връзка с някого. Получава се само тогава, когато не са замесени чувства, а дори и тогава не се получава за дълго.

— Къде беше, когато се вслушвах в съветите на всички останали? — простенах. — Дори вчера тази информация щеше да ми дойде много добре!

— Но защо изобщо си слушала другите, а не себе си?

— Сигурно защото съм бавно развиваща се?

Той се замисли върху думите ми. Аз сведох очи към краката си и свих пръсти. Някъде в суматохата между спринта ми из Лас Вегас и лутането ми наоколо по боси крака педикюрът ми беше напълно съсипан. Но пък допълваше прекрасно общия ми вид. Хубавото бе, че така поне никой няма да сме сбърка с проститутка. Е, поне не с добра такава. В това състояние за нищо на света не бих могла да поискам сто долара за една свирка. Ех, спомени...

— Бих искал да ти кажа, че всичко ще се нареди... — прекъсна мечтанието ми Джеймс с едно потупване по коляното. — Но само ти можеш да кажеш доколкото това би било вярно. Аз не познавам твоя човек достатъчно добре. Но едно знам със сигурност — че дава мило и драго за теб!

— Ами, не знам... — Облакът ми се на бара и изсърбах малко от питието си без ръце. Секси, няма що. — Колкото повече мисля за това, толкова повече си давам сметка, че да го моля да се ожени за мен заради визата, като настойчиво повтарям, че за мен бракът не означава нищо, беше изключително лоша идея, независимо дали той дава мило и драго за мен или не.

— Особено, ако е така! — свали Джеймс лактите ми от бара и лекичко ме тупна през ръката. — Но не говориш сериозно! Не може да си говорила подобни глупости!

— Не ти ли казах вече, че съм бавно развиваща се? — изломотих, разтривайки ударената си ръка. Но какво им става на всички? Защо са решили, че точно в Лас Вегас могат да ме използват като боксова круша?

— Анджела, ама ти наистина си голям кретен! — простена Джеймс. — Представяш ли си изобщо как се е почувствал той? Представяш ли си човекът, когото обичаш и с когото искаш да прекараш остатъка от живота си, да поиска от теб да пикаеш върху всичките си надежди и мечти заради едно листче хартия, като същевременно ти повтаря, че за него бракът не означава нищо, а? Ти как би реагирала?

— Може би с „О, да, много ти благодаря за тази възможност“?

— Или?

— Или с „Върви на майната си безсърдечна, безчувствена, нетактична кучка такава“?

— Именно!

На мястото, където допреди малко бяха стояли лактите ми, сега се озова лицето ми.

— Мамка мууууу!

— Да, така е — съгласи се Джеймс, разтривайки съчувствено гърба ми. — Но каузата все още не е изгубена, така че не се паникьосвай! Сигурен съм, че ще успееш да оправиш нещата, като поговорите.

Издадох някакъв звук, който подсказваше съгласие. Това бе най-доброто, на което бях способна в този момент.

— И като казвам „да поговорите“, имам предвид да се молиш и извиняваш — продължи той. — А може да се наложи и някакъв вид подкуп. Купила ли си му вече коледен подарък?

Поклатих глава и разтърсих бара. Но защо поне второто мартини не успя да притъпи болката ми? Ако човек не може да разчита на джина, на какво тогава да разчита?

— Спокойно, все ще измислим нещо! — обеща Джеймс, докато продължаваше да масажира врата ми. — Дай му тази вечер да поохлади страстите, а утре ще оправим нещата!

— Но аз наистина искам да говоря с него! — изтъкнах. — Искам да му обясня. Стига да се съгласи да говорим.

— Той е мъж! — изтъкна очевидното Джеймс. — Затова в момента не му се говори, а ти не можеш да го притискаш. Дай му пространство за дишане!

Колкото и да не ми беше приятно да му призная, той беше прав. Защо мъжете просто не могат да бъдат разумни като жените?

— А дотогава какво би трябвало да правя, а?

Вдигайки глава, зърнах към вече почти празната ми втора чаша да се плъзва трета. Да, Джеймс беше прав. Засега наистина няха друга алтернатива.

— Окей тогава — кимнах и си поех дълбоко дъх. — Да го направим!

* * *

— Не го слагаш правилно — извих към Джеймс няколко часа по-късно.

— Има само един начин за слагане — отговори отчаяно той. — Но грешката не е моя, а твоя!

— Защо да е моя? — проплаках, свлякох се на пода и облегнах гръб на вратата на хотелския си апартамент. — Това е просто ключ. Какво толкова трудно може да има?

— Има, при това доста. — Той пъкна картата в цепнатината колкото бе възможно по-дълбоко и бързо я плъзна нагоре.

— Точно това каза и тя — изкисках се аз. — Така де, да я пъхаш и вадиш по този начин, надали ще помогне!

— Не това каза майка ти снощи — сряза ме той, сритвайки ме в крака. — Обикновено нямам подобни затруднения.

— Кога ли съм го чувала? — Затворих очи и наклоних глава. Джеймс беше много висок. — Всъщност май не съм.

— В такъв случай си момиче с късмет! — отбеляза той.

И с мрачна решителност в очите пъкна рязко картата за последен път и бързо я плъзна. За жалост жуженето и прищракването не бяха достатъчно силни, за да ме предупредят да се стегна, и в мига, в който

вратата се отвори, аз паднах назад, ръцете ми се закачиха в дългите крака на Джеймс и го приземиха директно върху мен.

— Анджела, просто трябваше да ме помолиш — промърмори той с лице върху циците ми.

Разсмивайки се толкова силно, че по едно време се притесних да не пикна в гащите, аз вдигнах очи и зърнах някого, когото не познавах. Стоеше с чаша в ръка и ни наблюдаваше.

— Добре ли сте, хора? — попита непознатият.

— Вие защо сте в стаята ми? — попитах, избутвайки Джеймс, който междувременно мърмореше нещо от рода на това, че с Блейк никога не е имал подобни проблеми.

— Сигурно защото има купон? — изрече неуверено непознатият и за всеки случай се огледа. Да, в гостната наистина имаше доста хора, насядали по канапетата и шезлонгите, пиещи, танцуващи и като цяло отдали се на разврат. Естествено, че ме бяха видели. Бях постигнала впечатляващо появяване на сцената.

— Анджела! — Твърде познат писък, при това последният, който в момента исках да чуя. Към мен с танцова стъпка се понесе Сейди. Достатъчно е само да кажа, че всички очи автоматично се насочиха към нея. А ако не можех да задържа вниманието на публиката с крака около кръста на хомосексуална филмова звезда, то тогава бих ли могла въобще?

Проблемът при Сейди беше не толкова в това, че е известна, а в това, че е болезнено красива. Не че не бях свикнала да се мотая с красиви момичета. Джени беше приятелка, която караше всички мъже по улицата да обръщат глави, а всички жени да си казват, че е трябвало да посветят поне още пет минути за косата си (не на последно място и аз). Но Сейди беше съвсем друга категория. Само един поглед към нея беше достатъчен, за да установиш, че няма никакъв смисъл да се опитваш да я имитираш. Направо не можех да си представя какво ли преживяваха мъжете, когато я виждаха по евино облекло. И за части от секундата не можах да не се запитам как ли се чувства тя, когато вижда, че на всичко живо около нея, което е с пенис, му текат лигите. Аз събирах комплименти и си ги складирах за черни дни, класифицирайки гардероба си по цвят, сезон и „това е роклята, за която онзи непознат във влака ми каза, че е красива“. Все още се чувствах поласкана от подвикванията на работниците по строежите.

Сега аз я погледнах, облечена все така в изписаната си с червени графити шаферска рокля, и въздъхнах. Не можех да си представя какво ли е да нямаш нито един ден, в който да се чувстваш дебела!

— Имаме купон, по-точно сватбен прием — изрече тя и ми подаде ръка, за да ме изправи, но я пусна в мига, в който зърна Джеймс. — Джеймс!

— Познаваме ли се? — запита той и повдигна вежда към Сейди, а на мен ми намигна.

— О, само от около хиляда пъти! — измърка тя, обви ръка около врата му и се настани на коляното му въпреки факта, че на него очевидно никак не му се стоеше на пода, на прага на стаята.

— Сейди, къде е Джени? — изломотих, докато се надигах на колене. — Трябва да поговоря с нея.

— Не съм я виждала от сватбата насам — изчурулика Сейди и навря огромната си медноруса коса в лицето на Джеймс. Той остана напълно безстрастен. — Те изобщо не се качиха тук.

— Нали каза, че това било сватбен прием? — попитах, оглеждайки гостната за гигантската коса на Джени. Не, нямаше я.

— Такова е. Само дето нея я няма тук — поясни Сейди и ме изгледа така, сякаш съм абсолютна глупачка. Вярно, през последните двайсет и четири часа имаше много неща, които казах и направих и които биха обосновали подобно изражение, но точно този въпрос не бе едно от тях. — Сигурно някъде се чукат.

— Ти нали си даваш сметка, че Джеф не е приятелят на Джени? — опитах се да изясня нещата аз. — И че Джени не е годеницата на Джеф?

— О, ти изобщо не можеш да оцениш една хубава авантюра! — махна с ръка тя. — Къде са ти обувките, между другото?

— Дявол ги знае — промърморих, изправих се най-сетне на крака и се насочих към стаята си. По пътя подметнах през рамо: — Между другото, те бяха твоите.

* * *

За мое голямо щастие петдесетината непознати, окупирали гостната на нашия хотелски апартамент, не бяха успели да стигнат до

моята стая и така, аз се чух как въздъхвам шумно от облекчение, затваряйки вратата си към лудостта, настанала отвън.

— Убежище! — възкликнах с благодарност, докато проверявах телефона в стаята за съобщения. Нищо. Не знаех дали да се радвам или не. Пренебрегвайки съвета на Джеймс, макар да знаех, че той е напълно прав, аз бързо набрах телефона на Алекс и го зачаках да звънне. Нищо. Отиде директно на гласова поща.

— Здравсти, аз съм! Исках само да ти кажа... — Потъването на моя телефон във фонтаните на хотел „Беладжио“ можеше да се окаже и за добро. Не си спомнях един случай, когато оставянето на съобщение на чужд телефон без предварително написани думи бе минало добре за мен. И този път не бе изключение. Затова побързах да завърша: — Исках само да ти кажа лека нощ. Е, лека нощ! Утре ще поговорим!

Затворих и се отпуснах на леглото си, опитвайки се да изтрия от съзнанието си този кошмарен ден. Мекият матрак се надигна, за да посрещне тялото ми, обгърна ме и прошепна, че всичко ще бъде наред. Първоначалният ни план беше да се върна в стаята си, за да се преоблека, да обуя някакви обувки, а след това да отидем в „Сийзърс Палас“, където очакваха Джеймс. Но сега, след като вече бях заела хоризонтална позиция, не виждах как бих могла да извърша подобен подвиг. Чух почукване на вратата и предположих, че той е дошъл да ме вземе. Може пък да успея да го убедя да легне при мен. Тъй като безсъмнено нямаше да се опитвам да го съблазнявам, можеше да се окаже и възможно. А и леглото беше прекрасно.

— Тъкмо полегнах за мъничко — извиках. — Влез!

— Анджела, защо ме мразиш?

Чудничко! Не беше Джеймс — беше Сейди. И по гласа ѝ ставаше ясно, че е пияна, уморена и прекалено емоционална. И тъй като и аз самата отговарях почти изцяло на същите критерии, нямаше никакво желание да се разправам с нея.

— Не те мразя — промърморих и се претърколих по лице върху меките, подобни на облачета пухкави възглавници, които изпълваха леглото ми. — Връщай се на купона, Сейди!

— Напротив, мразиш ме! — Гласът ѝ се приближаваше все повече и повече, докато накрая не усетих матрака как леко хлътва под

тежестта ѝ. — Джен непрекъснато повтаря на хората колко страхотен човек си, но към мен си истинска кучка. Очевидно е!

Ааах, прекрасната Джени! Така де, Джен.

— Съжалявам, не съм искала да се държа като кучка — смотолехих. Давах си сметка, че монотонният ми отговор надали звучи особено убедително, но бях много уморена и няхах сили за друг. А и наистина я мразех. Сигурно и тя самата иска да чуе същото.

— Не го мислиш — започна да ме бодне с пръст по ръката тя, докато накрая не седнах в леглото. — Хайде, бъди сериозна! Кажи ми защо не ме харесваш?

— Може би, защото не ме оставяш да спя?

— Няма да те оставя на мира, докато не поговорим! — отсече Сейди. — Затова е най-добре да ми обърнеш внимание!

С огромна въздишка и едва сдържано желание да я задуша с някоя възглавница аз се настаних по-удобно в седнало положение и я погледнах. Седнала на ръба на леглото ми, с пелерина, покриваща непоносимо тясната ѝ рокля, и коса, вдигната на конска опашка, тя изобщо не изглеждаше дразнеща както обикновено. Всъщност приличаше на малко момиченце. Ако се абстрахираш от изкуствените мигли и фалшивия тен, би могла да мине за обикновена сексапилна колежанка. Кое то изобщо не ме накара да я харесам повече.

— Завиждаш ми, нали? — изрече тя и разтърси ръкавите на пелерината, докато не закриха ръцете ѝ напълно. — Това е проблемът, нали?

— По дяволите! — запелтечих аз. Определено не се плашеше да стигне бързо до най-главното. — Колко пъти ти се е налагало да задаваш този въпрос?

— Николко — отговори тя, без въобще да ѝ мигне окото. — Никога досега не съм имала съквартирантка.

— Какво искаш да кажеш? — сбърчих чело.

Двете се вторачихме една в друга, всяка от нас опитваща се да отгатне какво мисли другата.

— Оооо! — извика първа Сейди, като се засмя. — Ти си мислиш, че като казвам, че ми завиждаш, имам предвид въобще! Не, имах предвид, че ми завиждаш заради Джени! Бясна си, че вече не си нейна съквартирантка!

— Оооо! — не останах длъжна и аз. Очевидно бях подценила това момиче. — Да, точно така. Може би донякъде ти завиждам. — Или много. Или толкова много, че когато си помисля по този въпрос, усещам как побеснявам.

— Знам, че вие двете сте много близки — каза Сейди. — И че ти много липсваш на Джен. Ти си нейната най-добра приятелка, не само старата ѝ съквартирантка.

Очевидно животът с най-добрата ми приятелка бе започнал да се отразява и на Сейди. Защото цялата ѝ поява в стаята ми посред нощ и всички тези дълбокомислени разговори бяха точно в стила на Джени. Покровителката ѝ би се гордяла много с нея.

— Но не изпитвай вина заради завистта си — аз съм свикнала с нея — каза тя и вдигна ръка точно над глезена ми, но не ме докосна. Като че ли се страхуваше, че ще я плесна, ако ме докосне. Което действително ми мина през ума. Точно когато започвах да си мисля, че може би не е чак толкова зла.

— Съжалявам, че напоследък се държа малко особено — пробвах аз. — Наистина! Просто... имах чувството, че ти не ме харесваш особено, та затова.

— О, не! — изправи се рязко Сейди, а после скочи до мен на леглото ми. Ха, кой друг, ако не тя, да окупира чуждото пространство! — Мисля, че си много страхотна! Така де, Джен ми разказа цялата ти история и всичко останало. Аз съм си просто голяма кучка. Затова просто трябва да ми нариташ задника. Или да не ми обръщаш внимание. Както правят всички останали.

Не можех да не се засмея. Тя си даваше сметка за характера си много повече, отколкото бих ѝ признала.

— И кой е този, който не ти обръща внимание? — попитах със сериозен тон, опитвайки се да започна някакъв женски разговор. А после неловко я докоснах по рамото.

— Ами, всички — махна с ръка тя и се претърколи по гръб. Наистина беше дребничка и сега, когато вече не виждах перфектните ѝ цици, бях почти готова да я прегърна приятелски. — Това е проблемът при моделите — хората говорят с теб само тогава, когато искат от теб някаква работа.

Ето че настана време и за откровенията.

— Не че това е извинение — продължаваше тя. — Но когато никой не те слуша, нормалната реакция е да започнеш да раздаваш заповеди, вместо да задаваш въпроси. — Музиката откъм гостната почти заглушаваше самоанализа ѝ. — Да, знам, отстрани наистина изглежда сякаш винаги получавам, каквото искам, но истината е, че не е така.

Не мисля, че бе решила нарочно да ме накара да се почувствам зле, но определено се справяше успешно със задачата.

— Иначе нямам много приятели, а с мъжете никога не се получава. Като че ли винаги избирам неподходящи мъже, не знам.

— И в момента нямаш гадже, така ли? — Надявах се разказът ѝ за звездите, които чука, да намали малко чувството за вина, което бе започнало да ме изпълва.

— От последното гадже насам съм сама.

По дяволите!

— Той наистина ме побърка.

Още веднъж, по дяволите!

— Така де, колко сбъркан трябва да си, за да се чукаш по цял ден с модели, а после да казваш на гаджето си, че я мразиш само защото е модел?! Според мен е доста объркващо.

„Ясно — казах си аз. — Очевидно тънкото кръстче изобщо не си струва цялата тази драма!“

— Ти си голяма късметлийка да имаш гадже като Алекс! На него не би му пукало с какво си изкарваш хляба. Обича те, независимо от това каква си, нали така? Очевидно е! — отбеляза Сейди, подсмръкна и продължи: — Но за себе си не знам. Може би ще е добре за мен да продължа да си стоя сама. Докато престана да бъде такава кучка.

— Добре де, стига толкова! — Не бях в състояние да понеса повече откровения от един модел, а и никога не е приятно да слушаш някой да ти казва какъв късмет си извадила с гаджето си, когато малко преди това си оплескала яко нещата. — Но не ми звучиш като човек, който е особено щастлив с живота си. Защо така?

Тази игра на Джени Лопес можех да я играя и аз — все пак първа я научих.

— Напротив, щастлива съм — изрече бавно тя. — Или поне така мисля. Знам, че имам голям късмет да правя това, което правя. Просто вече не ми харесва чак толкова, колкото някога. А след като заживях с

Джени и я виждам как всяка сутрин отива усмихната на работа, ми става още по-тъжно. А сега, когато видях колко се разстрои, след като ти отказват работа, се чувствам като... ами, не знам. Когато аз не получа някаква работа, се ядосвам, естествено, но не се разстройвам. Даже понякога изпитвам облекчение.

— Добре де, ако не работеше като модел, какво тогава би предпочела да правиш? — попитах с гласа на Опра и събрах пръсти в пирамидка. — Какво би работила, ако можеше да избираш от всички възможни професии?

— Може би пак би било свързано с модата — отговори тя и този път доста бързо. — Или може би с козметиката. Много ще се радвам да си имам собствена козметична линия. Или да бъда дизайнер на някакви дънки. А защо не и да пиша за модата?

— Можеш ли да пишеш? — погледнах я изненадано.

— Не — призна си чистосърдечно тя. — Но ще се радвам да опитам.

— Ако бях на твое място, бих започнала от първите две опции — отговорих. Чувствах се малко като тогава, когато моят дванайсетгодишен братовчед ми каза, че искал да бъде астронавт — което си беше невъзможно, разбира се. Но после веднага се сетих с колко много връзки разполага Сейди. А дори и като изключим контактите ѝ, оставаше фактът, че Джени и Ерин работеха с десетки водещи компании в областта на модата и козметиката. Така че тя със сигурност би могла да сбъдне мечтата си, ако наистина го желае. — Знаеш ли, животът е твърде кратък, за да бъдем нещастни — завърших.

— Никога не гледам на нещата по този начин — отвърна тя. — Сигурно затова съм такава кучка.

— И аз не гледах на нещата по този начин, докато не срещнах Джени — поясних и я дарих с първата ни официална прегръдка. — Така че си в добри ръце!

— Хайде, ела с мен да пийнем по едно! — извика изведнъж Сейди и скочи с такава енергия, че човек трудно би допуснал, че само преди дванайсет часа е била нафиркана до козирката.

— Много съм уморена! — изрекох и за ефект се прозях. — Може би някой друг път?

— Няма начин! Това е последната ни нощ тук! — отсече Сейди, захвърли пелерината на земята и оправи рокличката си. — Не чу ли какво ти разказвах преди малко? Винаги получавам онова, което искам!

— Значи сегашният случай ще ти дойде като един добър урок — смънках аз и се върнах в любимата си поза върху леглото — по корем. Вдишах с наслада пухкавите възглавници — ммм, блаженство! — Мисля, че за днес приключих с добрите си дела.

Със звук, който леко наподобяваше цвилене на кобилка, тя излезе от стаята ми, като дори не трясна вратата. Усмихнах се. С огромна, полупияна и напълно изтощена усмивка. Това беше изражение на човек, който знаеше, че един от най-гадните дни в живота му е на свършване. Когато се събудя, ще бъде утре, а как е възможно утре да бъде по-зле от днес?! Именно.

Но малко след това чух, че вратата на стаята ми пак се отваря. Трябваше да се сетя, че няма да се откаже толкова лесно.

— Надигай си задника от леглото, Кларк!

Охо, беше се върнала с подкрепления — под формата на Джеймс.

— Няма да ти позволя да лежиш там и да се разлагаш! — отсече той, приседна на ръба на леглото ми и започна да барабани с пръсти по гърба ми. — Къде си мислиш, че се намираш? Та това е страната на лошите решения! Затова нямаш право да лежиш и да се самообвиняваш за нищичко, докато не се прибереш вкъщи! А сега, искаш или не, трябва да се забавляваш!

— Може пък мъченичеството да е моята представа за приятно прекарано време — изръмжах. Понякога наистина бях дъщеря на майка си.

— По дяволите, жено! — изкрещя Джеймс. — С какво смяташ, че ще ти помогне самосъжалението? Точно с нищо, да го знаеш от мен! Така че имаш два варианта — или да лежиш тук и окончателно да съсипеш почивката си, или да излезеш, да си направиш снимки, които после няма да можеш да понасяш, и да танцуваш на музика, която мразиш, така, както правят всички останали! Впрочем нямаш никакъв избор. Не ме карай да те мятam през рамо, както направих веднъж с Кейти Пери!

Сигурно са били красива гледка.

— Ама аз съм уморена, а и не е като да съм изгубила петдесет бона на рулетките, нали така? — промърморих и се опитах да го изрита от леглото си, обаче Джеймс беше значително по-силен от мен и твърдо решен да постигне своето.

— Веднъж изгубих сто бона на едно парти в „Палмс“, нафирках се до козирката и направих на една филмова звезда, който настояваше, че изобщо не е гей, както смятат хората, свирка на терасата на същия хотел — отдаде се той на щастливи спомени. — След това се събудих наред в пустинята в един мустанг кабриолет с три кученца на задната седалка и цял кашон с крекери. И въпреки това продължавам да смятам, че Вегас е страхотен!

— Направо класен — подметнах иронично, макар дълбоко в себе си да копнеех да разбера коя е била въпросната филмова звезда.

— Аз пък веднъж се събудих в Париж — намеси се Сейди.

— По-важното е откъде си тръгнала. Помниш ли? — изтъкна Джеймс, докато се опитваше да ме вдигне от леглото. Аз се отпуснах напълно, отказвайки да му улесня задачата.

— Ами, май беше от Хард Рок — отговори Сейди, без да прави опити да му помага.

— Това надали може да се нарече на хиляди километри от крайната ти цел — подметна Джеймс, отказващ да бъде победен в авантюрите.

— О, извинявам се — рече Сейди, развърза опашката си и пусна коса. — Имам предвид Париж, столицата на Франция.

Двамата с Джеймс се спогледахме невярващо.

— О, дълга история! — махна с ръка тя, а после сложи ръце на кръста, имитирайки Джени. — А сега ти, Анджела Кларк, си вдигай задника от леглото, вземи това, изпий онова и облечи третото, преди да ми е заврял петелът!

Да, определено е внимавала как се държи съквартирантката ѝ.

— Хубаво де, ставам — промърморих и се изправих до леглото, свеждайки поглед към розовата си рокля като на принцеса. Не беше в никак добро състояние. Като мен. — Но не вземам нищо! Вие правете, каквото искате, но във втори курс на университета веднъж се натъпках със сладки с трева и прекарах цялата нощ в опити да приготвя бъркани яйца, а накрая се обадох на майка ми, за да ѝ кажа, че усещам всичките си вътрешности. Така че без мен!

— Това е просто хапче с кофеин, глупачке! — отсече Сейди и пхна в ръката ми малка кафява таблетка, последвана от кутийка „Ред Бул“ без захар. Закуска за шампиони. В един през нощта. — Джени би ме убила, ако се опитам да те дрогирам!

— Аз първа ще те убия, ако се опиташ да ме дрогираш — отбелязах, неохотно приемайки хапчето. — Но повече ме притеснява фактът, че го предложи като вариант.

Не се бях тъпкала с кофеинови добавки от третата си година в университета. Преживяването не беше чак толкова шаманистко като забежките ми по по-твърдите наркотици, но на един етап Луиза ме завари да седя пред вратата на магазина на ъгъла в шест сутринта, трепереща и отнесена, повтаряща, че чакам да отворят, защото, ако не хапна тарталета с ягоди, ще умра. Такива бяха моите наркотици. Иначе фармацевтичните средства не бяха мои приятели. Но под натиска на мнозинството в стаята ми този път приех таблетката.

— Така, почти сме готови! — поздрави ме Сейди, подавайки ми нещо черно и хлъзгаво. Имах чувството, че е умрял тюлен. Секси. — Облечи го! — отсече.

— Не може ли просто да си нахлузя дънките? — попитах. — Така де, и без това вече направих най-глупавото нещо на света, което ти поиска от мен. Не може ли да не ме превръщаш в стриптийзъорка на погребение с тази рокля?

— Тази рокля е моя — отговори с равен тон тя, а Джеймс се разкиска шумно. — На „Винс“ е и е удивителна!

Вдигнах пред себе си кожената подложка за чай за сравнение и промърморих:

— Не мисля, че ще мога да се напъхам в нея. — Смятах, че това е очевидно.

— Не се притеснявай, тя се разтяга — изтъкна Сейди, отказваща да се предаде. — Хайде, поне я пробвай!

Утешавайки се с мисълта, че и без това ще им се наложи да се откажат от тази идея, когато роклята заседне под мишниците ми, аз се освободих от съсипаната розова рокля на „Тиби“ и пхнах през глава производението на „Винс“.

— Става ти! — плесна с ръце Сейди и подскочи от радост. — Ето, видя ли? Точно като втора кожа!

— Не мога да дишам! — изрекох задъхано и сведох очи. Но само за да видя как циците ми се канят да избодат очите ми. — О, здравейте, милички!

— Много мръснишко — поклати глава Джеймс. — Харесва ми!

— Здравсти, типичен хомо! — изрекох и се опитах да му подам ръка, но роклята ми беше твърде тясна, за да позволи подобни любезности. Падналите ръкавки спираха кръвообращението ми, разкривайки пред мен хиляди възможности за пляскане като пингвин и никакво сядане. Чудничко! — Приятно ми е да се запознаем! Аз ще бъда кучката ти за вечерта!

— Затваряй си устата и си сложи някакъв грим! — отсече той, грабна кутийката ми с „Ред Бул“ и я изгълта на един дъх. — Изглеждаш отвратително!

И тъй като колекцията ми от гримове беше отишла на майната си заедно с чантичката под наем и обувките на Сейди, аз не се посвених да използвам обилно количество от очната линия на Джени и позволих на Сейди да впръска толкова много лак в косата ми, че и на Дол и Партън би й се сторило прекалено. Бяха необходими точно пет минути, за да ме превърнат от невзрачна домакиня в мечтата на бедняка — Анджелина Джоли. Браво на нас!

* * *

Импровизираният сватбен прием отказваше да бъде прекратен заради такива дребни подробности като липсата на булката и младоженеца. В гостната беше същински хаос. Моята красива снежнобяла стая беше покрита с борещи се и стенещи тела и кой знае какво още правещи. Горкичкият диван!

— Имаш ли някаква представа къде са зачезнали Джени и Джеф? — обърнах се аз към Сейди, опитвайки се да надвикам музиката. — Тревожа се за нея!

— Ами, първо всички бяхме в хотел „Венеция“ — започна тя, опитвайки се да си спомни. После двамата с Бен... ами... помотахме се заедно известно време, а после нея я нямаше. Нямам представа къде е.

— А къде е Бен?

— Спомняш ли си дето ти казах, че все избирам неподходящи мъже? — отговори на въпроса ми с въпрос тя. — Е, той беше именно от тези мъже. Крайно неподходящ. Изчезна нанякъде. Надявам се да е много далече.

— Добре де, ама аз не мога да стоя тук — промърморих, тактувайки си под липсващия ритъм на музиката. — Къде бихме могли да отидем? — Коктейлът от „Ред Бул“ и кофеиново хапче вече бе започнал да действа и през ръцете ми преминаха нервни спазми. Това не беше на добро.

— Хайде да отидем на някое приключение! — плесна внезапно с ръце Сейди. — Ще отида да си взема паспорта!

— Може ли вече да тръгваме, моля? — проплаках към Джеймс. — Не мога да си позволя да се събудя в Париж! Мисля, че не ми е позволено да стъпвам повече там!

— О, Анджела! — извика той, грабна ме в стил „Мръсни танци“ и ме вдигна във въздуха, без да обръща внимание на протестите ми. — За нищо на света не могат да те върнат на Острова! Ню Йорк няма да може да преживее и ден без теб!

— А аз няма да преживея без тоалетна! — изпищях, сграбчила здраво ръцете му. — Хайде, пусни ме долу, докато не е станал някой инцидент!

И той го направи.

Де да можеха мъжете да правят онова, което име казано, без да се налага да ги заплашваме с вероятността да ги напикаем!

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Първата мисъл, която ми мина през главата, бе, че имам спешна нужда от ягодова тарталета.

Втората, третата и четвъртата ме връхлетяха кажи-речи по едно и също време. Къде съм? С какво съм облечена? Защо в устата си имам вкус на мръсна котешка тоалетна и кой е този в леглото до мен? Невъзможността да позная автоматично другарчето си по легло бе нещо, което бях преживявала само веднъж досега, и със сигурност не беше сред любимите ми начини за отключване на инфаркт, но със сигурност бе един от най-ефективните. На всичко отгоре това не беше моята хотелска стая. Беше пълната противоположност на моята хотелска стая. Тъмна, шикозна, огледален таван и кадифета навсякъде. Потърках чаршафите си между палец и показалец. Със сигурност не трябваше да се перат в пералня. Боже! И което беше още по-тревожно, роклята ми бе сменена със зелена кадифена туника. И, освен ако жестоко не греша, имах шапчица. Като че ли бях облечена като елф. Кой ще да е този хахо, който има фетиш към коледните елфи? Така де, с изключение на мен?

— О, боже! Господи! — Направих съответните извивки с устата си, за да говоря, но от мен не излезе и звук. Очевидно през нощта някой бе натиснал бутона ми за заглушаване на звука. Оставаше ми само да се надявам, че това е единственият бутон, който този някой бе натиснал. В главата ми се понесоха откъслечни образи от нощта, но не мъгляви както при махмурлук, а по-скоро като при пренавиване на филм, така че нещо не успях да следвам сюжета. — Божичко, някой ме е дрогирал!

— Добро утро, любима! — Тялото до мен се раздвижи, но почти със сигурност не беше на Брадли Купър.

И тъкмо щях да започна да пиция, когато мозъкът ми най-сетне се събуди. Не бях дрогирана. Доброволно бях взела кофеиновите таблетки. Макар да бях наясно как ми се отразяват. Въпреки че видях какво сториха с Джеси в „Спасени от звънеца“. Седнах в леглото и

отпуснах ръце върху коленете си, припомняйки си събитията от нощта. Танцуването. Телефонните обаждания. Олеле, телефонните обаждания! Какво ли не бих дала да бях с махмурлук и сега да бях свита на две над тоалетната, повръщаща и плачеща!

— Ще приема повдигането на ръката ти като знак за сандвич с бекон — промърмори Джеймс и опъна пред мен облечената си в червено кадифе ръка. — Един истински сандвич с бекон и с много кафяв сос.

Облекчението, което ме изпълни, когато осъзнах, че мъжът до мен е гей, бе толкова голямо, че ме събори обратно в леглото.

— И чай. Бих искал един топъл чай. Мислиш ли, че тук имат румсървис? — продължаваше той, докато седаше в леглото. Огледа съмнителната стая и отбеляза: — Хmmm, може и да нямат.

Покрих очите си с ръка и позволих на останалите парченца от мозайката да заемат доволно местата си.

— Защо просто не можах да се напия и да забравя всичко? — простенах. — Защо трябваше да вземам кофеинови таблетки и да си спомням всичко?!

— Може би, за да ме светнеш какво стана, а? — предположи Джеймс. — Защото съм сигурен, че снощи не излязох от стаята си облечен като Дядо Коледа!

— Напълно си прав — кимнах и притиснах слепоочията си с пръсти. — Не се сдоби с този костюм и в „Уин“

— Ходили сме в „Уин“?

— Да, но ти не ми позволи да вляза, защото каза, че трябва да оставя на Алекс пространство за дишане — кимнах аз. — Затова влязохме през съседната врата.

— И какво имаше зад съседната врата?

— Къщичката на Дядо Коледа.

— Сериозно?

— По-точно, стриптийз клуб „Къщичката на Дядо Коледа“! — Да ви кажа честно, мисля, че в католическите църкви трябва да инсталират огледала на таваните — превъзходни са, ако искаш да се увериш, че страдаш от заслужената си доза срам.

— Аха! И възможно ли е оттам да сме се сдобили с тези изключително подходящи за нас тоалети?

— За щастие не. — Странен ще да е денят, в който най-голямата ти причина за облекчение би била, че не си разменила дрехите си с някоя стриптийзьорка! — Точно до клуба имаше магазин. И мисля, че тоалетите май бяха моя идея. Съжалявам!

— Между другото, трябва по-често да носиш зелено — отбеляза Джеймс, навивайки ръкавите на своя костюм на Дядо Коледа. Около врата му висеше голяма евтина бяла брада. — Много ти отива!

— Като че ли си прав. — Огледалото на тавана беше полезно и с това, че ми помагаше да огледам тоалета си, без да ставам от леглото.

— Направо не мога да повярвам, че сме ходили в стриптийз клуб! — простена той. — Така де, там няма нищо и за двама ни! Тъжна работа!

— Доколкото си спомням, преди това отбелязах този факт, обаче ти настоя, че това било част от задължителното посвещаване в тайнствата на Лас Вегас. В крайна сметка единственото, което си спомням, бе кофеиновото си натравяне, а ти спомена, че имало къде да отседнем. — Огледах за пореден път стаята и се постарях да не плача. — Добра работа.

— Честно да ти кажа, не си спомням абсолютно нищичко — отбеляза с облекчение той. Завидях му. — Но иначе е странно. Имам чувството, че почти не съм спал.

— Колко е часът? — попитах. Ходилата ми бяха изранени и мръсни. Изглеждах повече от отвратително. — Днес трябва да се прибираме у дома.

— Всъщност е едва девет — провери Джеймс часа на телефона си. — Последното обаждане от телефона ми е било към три. Възможно ли е някъде тогава да сме се регистрирали тук?

— На твое място не бих се притеснявала. Мисля, че точно тази стая я дават почасово. — Положих максимални усилия да избегна погледа на осъдителното огледало, но тъй като всяка повърхност в стаята, която не беше от лесно почистващите се, беше отразителна, избягването на оглеждането се оказа невъзможно. Приличах на статистка от „Една целувка спасява Коледа“. Само че не толкова женствена. — Между другото, последното обаждане случайно да е било до Алекс?

— Като подранил коледен подарък смятам да те излъжа — отбеляза Джеймс и ми подхвърли мокра кърпичка от интимния

комплект, който току-що беше открил. Уф! Отврат!

— Може ли да проверя пощата си от твоя телефон? — Очевидно бях ненаситна за наказания.

— Физически е възможно, да, но не съм убеден дали притежаваш необходимата гъвкавост на пръстите — рече той. Но аз бях почти сигурна, че ще се справя с телефона. Не виждах никакви големи съдове с вода между тези четири стени. — Къде беше твоят, би ли ми припомнила?

— Пострада от падане във вода — отговорих, докато набирах потребителското си име и паролата на екрана. Джеймс се запъти към тоалетната. — Как е банята? — подвикнах му аз.

Момент мълчание. А после:

— Малък кошмар!

— Ето те! — промърморих си под носа, когато пощенската ми кутия се отвори. Надявах се Алекс да ми е пратил нещо, ако ще и да са само ругатни, но нямаше нищо — даже и реклами. Обаче имаше още един имейл от моята редакторка във Великобритания, само че този път от личния ѝ имейл адрес. Ха!

Анджела, би ли звъннала колкото е възможно по-бързо, моля те? Нека да бъде на мобилния ми, когато ти е удобно!

Още веднъж ха!

Зачудих се дали бе почтено да пресичам всякакви граници, като използвам телефона на човек, когото не бях виждала от цяла година, за международен разговор от мобилен към мобилен. Мисленето ми обаче продължи точно седем секунди, защото тогава надделя любопитството. Все пак не бях котка, та да се страхувам от любопитството — значи нищо нямаше да ми стане.

Изминаха няколко секунди, докато се задействат всички международни телефонни кодове, но в крайна сметка от другата страна вдигнаха.

— Здравей, Сара! Обажда се Анджела Кларк.

— О, здравей! Каква приятна изненада!

Двете със Сара не си говорехме често, но дори когато ни се е случвало, тя никога не е звучала така, сякаш я подслушват от ФБР.

— Пишеш ми да ти се обадя — изрекох колебливо. — Неудобен ли момент уцелих?

— О, неееее! — Дължината на тази единствена дума щеше да струва на Джеймс най-малко три лири. От друга страна, надали човек като него си прави труда да си проверява сметките за телефон.

— Наред ли е всичко? — Очевидно не беше.

— Само дето... — Сара се покашля, прочисти гърлото си и въздъхна. — Знам, че не се познаваме чак толкова добре, но просто исках да се уверя, че си добре. Получихме един имейл в офиса, от САЩ.

— Ясно.

— И в него пишеше, че ти... хммм... работиш. Като... хммм... компаньонка?

Точно когато си мислиш, че нещата не могат да станат по-зле, животът някак си успява да ти поднесе онова прословуто допълнително ритване в топките.

— Сара... — започнах, чудейки се как да попитам. — Онзи имейл... да не би да е бил от Сиси Спенсър?

— Да?

— Окей, разбрах. Виж сега, аз не съм компаньонка. — Кое то, разбира се, са точните думи, които би изрекла една компаньонка. Хитър план, Сиси! — Всъщност работех като сервитьорка.

— Анджела, не че те съдя или нещо подобно... Просто се тревожа за теб. Знам колко труден може да бъде животът в Ню Йорк, но това ми се стори вече малко крайно. — Типичното британско чувство на Сара за върховно неудобство вече беше в разгара си. — Понякога всичко започва с работа като сервитьорка по разни места, но после чуваш разни истории от другите момичета, а и парите са много добри, знам, обаче ти си много добър писател, наистина добър!

— Сара, позволи ме да те прекъсна! — изрекох, изведнъж усещайки как ме изпълва странно чувство на спокойствие. — Аз не съм компаньонка! Не съм и сервитьорка в стриптийз клуб! Сервирах на един коктейл, организиран от моята приятелка, защото ѝ правех услуга, и тя ни накара да облечем един глупави униформи. Но не се чукам за пари! И не сервирам питиета с огромна надценка на места,

където се чукат за пари! Така че категорично не съм и не смятам да ставам компаньонка!

Макар че сега, докато го казвах, се зачудих колко ли изкарва една сервитьорка в някой от онези мъжки клубове. Всичките онези таксита, дето хвърчаха наоколо с откровено незаконни снимки на Джордан, сигурно са постоянно заети.

— Така ли?

Очевидно не съм била достатъчно ясна.

— Така! Сиси е абсолютна психарка. А и от мен би излязла най-ужасната компаньонка на света!

— Това е вярно — засмя се Сара с искрено облекчение. Възможно ли е обаче да ме изритват, защото са решили, че продавам тялото си за пари? И ако знаят, че не е така, дали биха ме наели отново? — Е, от друга страна, е жалко. Мислех да изчакам драмата да отmine, а после да те помоля да напишеш нещо за мен.

— Значи наистина ме уволняваш, така ли? — запитах. Чао, блед лъч надежда!

— Да — изрече тя със съжаление, каквото не изпитваше. — Вярно, че последният имейл не беше в твоя полза, но пък и рубриката ти тече вече цяла година и екипът тук иска да поосвежи нещата.

— С рубрика, написана от компаньонка?

— Просто една идея.

Надали би могла да ме обвини, че се стъписах.

— Но в крайна сметка пак ще излезе нещо — обеща тя. — Просто още не знам какво.

— Звучи справедливо — рекох и кимнах на Джеймс, който токущо излизаше от банята с крайно напрегната физиономия. — До скоро тогава!

— Весела Коледа! — отговори Сара. — И ако не се чуем дотогава, честита Нова година!

— Да, и на теб! — изрекох, усещайки как коледният ми дух започва да си отива със звън.

— Това беше едно от най-неприятните ми преживявания на този свят! — започна да мърмори Джеймс, без да може да спре да търка ръцете си една в друга. — Не може ли вече да се махаме оттук?

И така, един Дядо Коледа с тежък махмурлук и неговият още по-зле изглеждащ елф напуснаха мизерния мотел в девет сутринта и

запримигваха под яркото слънце. Безсъмнено се намирахме на доста километри от Лас Вегас Стрип. Хотелите „Ескалибур“ и „Луксор“ ни намигваха в далечината. Иначе пустинята беше много красива, което беше добре. Джеймс потупа предната част на костюма си. Ръката му спря върху предното джобче. Извади оттам ключ, прикрепен към ключодържател на „Коли под наем «Ентърпрайз»“, и го вдигна пред очите ми в очакване на отговор. И тъй като бях единственият наоколо, който бе поне донякъде с ума си, аз поех ключодържателя от ръката му и натиснах бутона за отключване. От другия край на паркинга дочух приятелски поздрав на кола и изгледах въпросително Джеймс.

— Ти си гений! — отсече той, плесна ме с благодарност през задника и пое през прашния паркинг. Едва под яркия блясък на слънцето на пустинята Невада забелязах, че шевовите на костюма на Дядо Коледа са с подлепваща лента. Много изискано, Лас Вегас! Браво!

— Ще рискувам да предположа, че си ме хвърлил в този мотел и после пак си отпрашил за някъде — промърморих, скръстих ръце пред гърди и се загледах смръщено към колата.

— Мамка му! — извика Джеймс и се закова на място, притиснат под тежестта на спомените. — Не е възможно!

На задната седалка на кабриолета имаше осем кутии с крекери и три сладки кученца, спящи щастливо в своите малки колибки за пренасяне. Табелките на вратичките съобщаваха, че имената им са съответно Джим, Сейди и Анджеला.

— Не забравяй, Джим, че кучето е за цял живот, не само за Коледа! — отбелязах, насочвайки се към пътническата седалка. Кученцето Джим изскимтя в съня си. Дядо Коледа Джим изскимтя наяве.

* * *

Изминаха няколко минути, докато убедя рецепционистката в „Де Лухо“ да ми даде нов ключ за стаята ми. Не че я винях. И аз не бих искала да дам ключ за най-люксовия им апартамент на човек, който изглежда като елф клошар, но след като успешно преминах теста ѝ с контролни въпроси, тя като че ли нямаше особено голям избор.

— Някакви съобщения за мен? — имах наглостта да попитам.

Тя поклати глава. Изглеждаше уплашена.

— Разбира се, какво ли съм очаквала! — извиках и размахих щастливо картата си. — Няма значение, благодаря! Ще направя всичко възможно Дядо Коледа да ви включи в списъка на послушните деца!

Рецепционистката се изсмя притеснено и започна да натиска бутони върху някакво невидимо табло. И преди да бе успяла да ме прогони с охрана от хотела, аз се гмурнах в тихото за моя радост казино, влязох в асансьора и плеснах бързо бутона с нащърбения си маникюр.

Докато отварях вратата към апартамента, очаквах да заваря същински апокалипсис. Но се оказа, че съм подценила мощта на екипите чистачки в един елитен хотел на Лас Вегас. Гостната беше празна. Никакви хора, никакви бутилки, никакви проблеми. Апартаментът изглеждаше точно така, както когато се нанесохме в него преди три дена. Бял, бляскав и пълен с цветя. И точно както и предишният път, сърцето ми се сви при вида на Сейди.

— Хиляди дяволи! — надигна тя глава от един от диваните. — Какво се е случило с теб?

Тя беше все така в оялата си тясна рокля, но сега приличаше повече на момиче от супермаркета, отколкото на супермодел. Косата ѝ беше втъкната зад ушите и сплескана, лицето ѝ беше бледо и изпито. Не бих ѝ дала и десет хиляди долара, за да се надигне от леглото, а по-скоро двайсет хиляди, за да си остане там и никога да не се появява пред очите ми.

— Станах елф — рекох, сведох очи към себе си, а после пак погледнах към Сейди. Зеленото на костюма ми наистина си го биваше — приятен нюанс. Почти като тена на лицето ѝ. А после на свой ред попитах: — Какво се е случило тук?

— Нямам представа. Спала съм като пън — изрече безсилно тя и главата ѝ падна обратно на дивана. — По едно време се събудих и видях, че чистачките чистят около мен.

— Кой е успял да се отърве от всичките онези хора? — попитах на път към стаята си. Мръсните ми крака оставяха грозни отпечатъци върху белия килим, но бях твърде уморена, за да ми пука. Майка ми би потънала в земята от срам заради мен. Добре, че не смятах да ѝ казвам.

— Аз!

Висока, с красива коса и ярка усмивка, в средата на коридора към спалните стоеше Джени, окъпана в златната светлина на утрото. Беше блестяща, красива и чиста. Аз бях унила, грозна и мръсна. Един елф на Тим Бъртън в сравнение с принцеса на „Дисни“. Крава!

— Анджела, защо си облечена като Робин Худ? — извика тя и заслиза по стълбите към гостната, цялата в кремав кашмирен пуловер и тесни дънки, сякаш нищо не се е случило.

— Аз съм елф — отговорих. — Джени, а ти защо си облечена така, сякаш всеки момент се каниш да рекламираш канапета?

— Сигурно защото това са си моите дрехи? — изрече тя, седна на дивана със свити под дупето си крака и отвори бутилка вода с витамини. — А на теб, скъпа, ти е време да си вземеш един душ. Плашиш яйчниците ми. Само като те погледна, овулацията ми спира!

За момент си помислих, че съм започнала да полудявам, но един бърз поглед към изражението на Сейди ме увери, че не съм. Тя беше зяпнала така, че ѝ се виждаха всичките зъби.

— Джени, вероятно си спомняш какво правеше, когато се видяхме за последен път, нали? — попитах с назидателен тон, сложила ръце на покрития си с кадифе кръст. Всъщност не беше никак неприятно.

Тя наклони бутилката към устните си и кимна. Слънцето проблесна върху диамантения пръстен, който все още стоеше на лявата ѝ ръка.

— Забравила си чантата и обувките си в параклиса — отговори накрая. — Прибрах ги. В стаята ми са.

Не за първи път през живота ми Джени Лопес ме караше да онемея.

— Окей, ще го кажа аз! — извика внезапно Сейди и се изправи на дивана. — Ти да не би да си откачила?

Джени остави бутилката с вода на масичката, завъртя бавно диамантения си пръстен и нищо не каза.

— Това нещо няма да отговори вместо теб — обадох се аз. — Освен ако не е вълшебен пръстен, какъвто съм виждала в „Зеления фенер“, обаче това не е пръстенът от „Зеления фенер“!

— Ти си го гледала? — възкликна Сейди. — За първи път срещам човек, който го е гледал!

— Не сега, Сейди! — бях принудена вече да изкрещя. А после се обърнах към Джени: — А ти какво? Да не смяташ просто да си седиш там в прекрасния си пуловер и да се преструваш, че всичко е наред?

— Ама какъв ти е проблемът с моя пуловер?! — изрева и тя. — И да, ще се преструвам, че всичко е наред! Защото не се преструвам! Всичко наистина е наред!

— И къде тогава е прекрасният ти съпруг? — огледах многозначително апартамента аз. — Отскочил е да си купи „Ню Йорк таймс“ и резервен пенис ли?

— Ама си и ти! — изкиска се Сейди откъм дивана.

— А ти си затваряй устата! — срязва Джени съквартирантката си, преди да се обърне пак към мен. — Няма го. Той е в хотела си, където двамата прекарахме нощта. В събиране на багажа си! А после ще се върнем в Ню Йорк, където ще направим всичко официално, а на вас ще ви се иска да сте си затваряли шибаната уста, когато сте имали този шанс!

Това вече беше прекалено. Бях прекалено пренавита от кофеиновия коктейл от снощи, за да водя подобен разговор, без да кажа нещо, за което после ще съжалявам, а Джени вече беше категорично полудяла. За освидетелстване. Казах си, че за нищо на света няма да стъпя повече в Лас Вегас. Докато съм жива!

— В такъв случай аз отивам да си взема душ и да се преструвам, че нищо от това не се е случило — съобщих тържествено и обърнах гръб на цялата сцена. — Не мога да се справя с тази ситуация. Отказвам да разговарям с теб, докато не престанеш да се държиш като кретен.

— Ха! Това пасва перфектно на обещанието ти никога да не ме съдиш и на глупавата ти реч за приятелството! — изписка Джени. Усетих, че всеки момент ще се разплаче. Не беше необходимо да я поглеждам в очите, за да го разбера. — Благодаря, Анджела! Много благодаря, че си ми толкова добра приятелка!

Хиляди мълнии! Това не беше първият път, в който голямата ми уста ми бе навлякла неприятности, но като че ли щеше да бъде първият път, в който щеше да ми струва най-добрата ми приятелка.

— Хубаво. — Просто не знаех какво друго да кажа. Прекалено многото кофеин разяжда цялата ми наличност на сладост, така че нямаше с какво да подсладя думите си. — Права си. Наистина те съдя.

Но не заради тъпата сватба във Вегас. Бясна съм, защото продължаваш да лъжеш и себе си, че всичко ще бъде наред и че това е разковничето към щастието ти!

— Ти искаше да взема решение, нали? Ето, взех решение! — изкрещя тя и ритна масичката толкова силно, че водата ѝ полетя във въздуха.

— Бум! — бе краткият коментар на Сейди, когато масичката се блъсна в нейния диван.

— Това твоето, дете си го взела, не е решение! — разбеснях се аз. — Просто си била подведена и затова допусна огромна грешка! Няма начин това да е твоя идея! Какво стана? Заплаши го, че ще сложиш край на връзката ви ли?

Тя отговори с мълчание и сведени към пода очи. Аха! Значи сега беше мой ред да го играя телепат!

— Значи ти му каза, че всичко свърши, и той ти предложи? — Веднъж започнала, не можех да се спра. — И ти си каза — страхотно! Повече няма да ми се налага да вземам решения, затова просто ще взема да се вържа за този боклук завинаги!

— Защото твоите решения са по-добри от моите, така ли? — Нейният глас звучеше по-тихо от моя, но беше точно толкова бесен. — Ауу, толкова искам да остана в Ню Йорк, обаче съм прекалено уплашена, за да помоля приятеля си за помощ, защото той всъщност е мръсник, който ще каже „не“, и тогава ще бъде окончателно прецакана, защото не ставам за нищо и не мога да си намеря работа!

— Аууу! — Главата на Сейди се извъртя отляво надясно, сякаш се намираше на световния тенис мач за най-голяма кучка. — Не искаше да каже това, Анджела!

Това е! Писна ми! Грабнах една възглавница и я захвърлих през стаята в пристъп на справедлив гняв. И изпуснах с цял километър. Но посланието ми беше схванато. И после, противно на Джени, продължих да крещя:

— Всъщност послушах съвета ти и той каза „да“! Обаче това беше огромна грешка! Точно като твоята!

Тогава това ми се стори като най-подходящото нещо за казване, но след като излезе от устата ми, дължна съм да призная, че нямаше въздействието, на което се надявах.

— Значи и ти се омъжи, така ли? — обади се откъм дивана Сейди. — Затова ли бяхте тогава в параклиса? Защо не ми каза?

— Защото не сме се женили. И сега всичко е с краката нагоре.

— Боже, колко гадно! — престори се на съчувстваща Джени и изтри една фалшива сълза от окото си. — Иначе бихме могли да си правим годишнините от сватбите заедно!

— Как можеш да бъдеш такава глупачка?! — Никога през живота си не бях изпитвала подобно разочарование от друго човешко същество. — Защо не проумееш, че това не е истинско? И че няма да продължи? Та той си има годеница, която го чака вкъщи! А ти си имаш приятел и ще разбиеш не само неговото сърце, но и своето!

— Ти пък откъде знаеш? — изписка Джени, която вече плачеше истински. — Какво те прави толкова голям експерт по този въпрос?

— Знам, защото и ти го знаеш! — Вече крещях с цяло гърло така, че изобщо не звучах като себе си. — А ти си най-добрата ми приятелка!

Мълчание.

Откъм облегалката на дивана се надигна една глава.

— Момичета, стига вече! — прошепна Сейди.

Джени продължаваше да мълчи. Предизвикателното изпъване на гърба ѝ увехна, раменете ѝ започнаха да се отпускат. Очите ѝ продължаваха да бъдат впити в моите, но гневът бързо прегаряше и постепенно останаха само сълзите.

— Той ме обича — изрече дрезгаво.

— Да, знам — кимнах, стиснах устни и изтрих и собствените си сълзи. — Но не мисля, че те обича достатъчно.

— Може би този път ще бъде различно — простена тя, докато въртеше ли, въртеше пръстена на пръста си, като че ли се опитваше да го завинти там завинаги. — Може би ще успее да променя нещата.

Изтрих ръце в елфската си униформа и поклатих глава.

— Не мисля, че има смисъл да го правиш.

За момент всички се умълчаха. Атмосферата се изпълни единствено с подсмърчания и въздишки — в единия край Джени, ръкавът на кремавия ѝ пуловер почернял от сълзи, в другия край аз, цялата зелена, с червено лице. Превъзходна комбинация за предстоящия празник.

— Не искам да прозвучи безсърдечно — изфъфлих, — но наистина трябва да отида да си взема един душ.

Джени се оказа в другия край на стаята с по-малко от четири крачки и само след четири секунди вече ме бе съборила на пода в прегръдката си.

— Хей, ама вие сте напълно побъркани! Чакайте и мен! — изпищя Сейди откъм дивана, прескочи облегалката му и се хвърли върху нашата малка, сплотена приятелска купчинка.

— Две жени и един елф? Ще ми се да погледам! — засмя се Джени, опитвайки се да се измъкне от плетеницата горни и долни крайници. — А ако успеете да вкарате този елф под душа веднага, може и да успеем да си хванем самолета за дома.

Изправих се зашеметено на крака и прегърнах бързо Джени, докато Сейди изпълзя обратно на дивана си, с бузи, пламнали от радостта на приятелството.

— Извинявай — прошепнах, изтривайки последните си сълзи. — Много съжалявам.

— Недей! — отсече тя, изтривайки сълзите от бузите ми. — Аз съжалявам. Просто още не мога да приема факта, че вероятно си права. Искаш ли да поговорим за онази работа с Алекс? Какво стана?

— Какво ще кажеш да го направим след душа, а? — Почти бях сигурна, че въшките бяха въображаеми, но за всеки случай държах да сваля този костюм и да се изкъпя добре.

— Окей. Аз пък ще ти направя чай! — Върховното предложение за мир. — И аз много съжалявам! Боже, какви глупости ти наговорих! Ти сигурно си абсолютен мазохист, за да ме търпиш толкова време!

Потупах ръката ѝ и я дарих с най-разбиращата си усмивка.

— Не, просто съм англичанка, скъпа — отвърнах. — Само англичанка.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Първото нещо, което зърнах, когато влязох в стаята си, бе да видя отражението си в голямото подвижно огледало. Сигурна бях, че чистачките са го оставили така нарочно. От него ме гледаше една страховита Анджела. Сплъстена коса, черни очи с червени кръгове и нос, който би засрамил дори еленчето Рудолф. Жалко, че телефонът ми беше развален — Луиза щеше да се зарадва да получи моя снимка в този вид. Нещо като предупреждение за бъдещата ми кръщелница за опасностите от... ами, от това да бъде като мен. Ето така изглежда човек, когато животът му отиде по дяволите. Във филмите, когато хората бяха тъжни, очите им се навлажняваха, обличаха малко по-широки дънки и понякога вдигаха косата си на конска опашка, но последното беше екстремална мярка, само в крайни случаи. Никой не се събуждаше в долнопробен секс мотел в легло с хомосексуалист, облечен в костюм на елф, носен от стриптийзъорка. Защо животът не беше като по филмите? Именно с тази мисъл се пъхнах под душа, докато чаках ваната ми да се напълни. Ситуацията изискваше двойно подсигуряване — само душ или само вана не биха свършили работа.

Зачудих се какво ли ще прави сега Джени с Джеф. И какво ще правя аз с Алекс. И какво ще прави Джеймс с онези крекери и трите кученца. Зачудих се също така дали подобни неща се случват на всеки, който пристигне в Лас Вегас. Някъде към третото сапунисване на косата ми с шампоан чух, че хотелският телефон звъни. Едно от нещата, които определяха „Де Лухо“ като тузарски хотел, беше фактът, че имаха телефони и в банята. По някаква странна причина този факт ми се стори невероятно впечатляващ. Изтрих пяната от очите си, протегнах ръка изпод струята вода и вдигнах слушалката.

— Ало?

— Браво, жива си!

Нормална реакция предвид броя на гласовите съобщения, които му бях оставила предишната нощ.

— Съжалявам! — Вместо да започна да се обяснявам, реших, че ще бъде най-добре да се впусна в непресъхващ поток от извинения, докато той не ме спре. — Много съжалявам! Толкова съжалявам, че чак не можеш да си представиш! Извинявай! Хиляди пъти извинявай!

— Добре де, стига, чух! — прекъсна ме накрая той и аз бях много благодарна за леката усмивка, която долових в гласа му. — Какво стана с теб снощи, по дяволите?

Приседнах върху тоалетната чиния с величествената си шапка от пяна и обясних делово:

— Текила, кофеинови таблетки и приют за кучета. Дълга и невероятна история. В колко часа е полетът ти?

— А, да бе! — Гласът му успокояваше моята породена от кофеина напрегнатост по-добре и от душа, ваната и двете пакетчета бонбонки „М & М“, взети заедно. — Забравих да ти кажа, че ще останем до утре.

— Кои, ние ли? — Джени не каза ли, че Джеф ще се връща у дома днес?

— Не, аз. Ще се прибера утре. Опасявам се обаче, че ще бъде късно вечерта.

Издухах непокорните мехурчета пяна, стичащи се към очите ми, и промърморих със свито сърце:

— Ние... хммм... трябва да поговорим за случилото се вчера. — Едва след като изрекох това, си дадох сметка, че седя чисто гола върху тоалетната чиния.

— Вярно — съгласи се Алекс. — Но не е добре да го правим във Вегас. Ще поговорим у дома.

— И как ще стане това, ако теб те няма у дома? — едва не проплаках аз. Единственото, за което си мечтаех сега, бе да се метна на самолета, после да си легна в собственото легло и никога повече да не изляза оттам. Обаче това нямаше как да стане, ако Алекс не беше с мен. — Мислех, че ще хванеш същия полет като нас!

— Смених билета си, но не се паникьосвай! — Той беше напълно спокоен, пълна противоположност на състоянието, в което го оставих вчера. Очевидно някой е успял да помисли добре. Някой от нас не се е занимавал да разменя дрехите си със стриптийзърка и да осиновява кученца. — Утре вечер се прибирам у дома, а във вторник

ще седнем и ще поговорим обстойно по този въпрос. Изпрати ми есемес, когато кацнете, става ли?

Значи текстово съобщение, а не обаждане.

Дребна работа, знам, но единственото, което чух аз, бе, че той не желае да разговаря с мен. Е, вероятно преекспонирах, както ми беше обичаят. А фактът, че в момента бях чисто гола, само допринасяше за тази моя реакция.

— Добре, ще ти изпратя есемес — отговорих, потискайки разяждащото чувство в стомаха си. — Обичам те! И наистина много се извинявам за вчера!

— Няма смисъл — отговори Алекс. — Е, до утре тогава!

Бях почти сигурна, че той всъщност искаше да каже: „И аз те обичам и много съжалявам, хайде да не говорим повече за това“, но все пак нямах право да му приписвам разни мисли, затова просто му казах „довиждане“ и затворих. Връщайки слушалката на мястото ѝ и седнала върху тоалетната чиния така, както майка ме е родила, с пяна на главата, аз погледнах към огледалото в банята и се нацупих. Не беше никак добро начало на седмицата, особено когато тъкмо това си чакала цял ден.

След като свалих седемте най-горни пласта на кожата си от търкане, подсуших тялото си и събрах багажа си, аз излязох в гостната, за да чакам Сейди и Джени. Които не се виждаха никъде наоколо. Естествено.

— Ще изляза да се поразходя навън! — провикнах се аз на прага на стаята на Джени. Тя издаде някакви звуци, за да ми съобщи, че е разбрала, и после продължи да ругае багажа си. Веднага забелязах обаче, че е свалила диамантения си пръстен. Като оставих миниатюрното си куфарче на средата на гостната, аз вдигнах дамската си чанта и огледах щетите. Падането във фонтан надали може да се брои за приятно преживяване, но когато си красива кожена чанта, която е виждала и по-добри времена, това вече е пълна трагедия за теб.

— Много съжалявам — прошепнах на чантата, като я погалих. — Днес май само това повтарям.

Чантата простена съчувствено, докато я мяхах през рамо върху раираната си тениска и я пуснах да виси над облеченото си в дънки бедро. Всеки сантиметър от мен беше покрит. Никой повече няма да ме

вземе било за стриптийзъорка, проститутка, танцьорка на пилон или нещо от този род. Да се надяваме!

* * *

Казиното беше пълно с хора, повечето от които стискаха чаши с „Блъди Мери“ в знак на това, че е неделя. Щеше ми се телефонът ми да работеше, за да мога да проверя в „Гугъл“ колко църкви има в Лас Вегас. Нямах представа дали тук са повече или по-малко от средния брой църкви за град с тези размери.

Тук цареше вечен здрач. Нямахше нито време, нито дневна светлина, нито студ или пек, а само постоянен прилив на коктейли и звънът на ротативките. Тези лъскави вампири са много глупави, не мислите ли? Имах чувството, че се опитват да изплатят някакъв свой неизвестен грях, но пък кой ли ги мрази толкова много, че да ги кара непрекъснато да се връщат в пубертета?! Бяха вечните гимназисти. Джени много се разстрои, когато веднъж огласих съмненията си във връзка с нейната любима сага, но наистина нещо не ми се връзваше. Бащата работеше, децата бяха принудени отново и отново да правят класни по алгебра, но какво правеше през това време майката? Според мен цялото семейство би трябвало да се премести тук и да отвори хотел. Така историята би станала по-смислена. Тогава и за майката би се намерила работа — като крупие на рулетката.

Насочих се към игралните автомати, стараейки се да не се кискам на непрекъснато сменящите се картини по екраните, които ги определяха като най-печелившите в цял Вегас. Кацнах на едно от столчетата пред тях, бръкнах в чантата си, за да извадя няколко монети и да поиграя, за да убия времето, и се вторах в екраните пред себе си. О, значи Снуки ще идва тук за Нова година! Тъжна работа. Нова година не е време за работа! Надявах се поне да доведе със себе си и приятели. Както вече бях доказвала многократно, хазартът не ми се отдаваше, но какво би могло да се обърка с една машинка?

— Скъпа, всичко си объркала!

Никога не бих могла да сбъркам акцент от Ню Джърси, а когато вдигнах очи, вече знаех точно откъде идва. Една дребна старица клатеше към мен глава толкова силно, че по едно време се притесних

да не изгуби перуката си. Ама пък оранжевото ѝ си го биваше! Изглеждаше като Лейди Гага, но преседяла няколко минути в микровълновата печка.

— Трябва да внимаваш, момиче! — продължи старицата, сочейки екрана пред себе си. — Не можеш просто да натискаш който бутон ти хрумне!

— Благодаря за съвета — кимнах, опитвайки се да я наблюдавам какво прави, но за моето нетренирано око всичко си оставаше една абсолютна мъгла. Но най-голямо беше разочарованието ми, че не виждах истинска ръка, която да дръпна, а само всякакви ярки бутончета, и всичките те светещи в някакъв си свой, хаотичен ред.

— Ела тук! Ето на тези ротативки трябва да играеш! — направи ми знак старицата към едноръкия бандит, който стоеше доста далече от гигантските бляскави машини, обещаващи всички радости на хазарта в комбинация с любимата ти мацка. Че кой няма да предпочете машинка със „Сексът и градът“, а? Но точно в този случай имах усещането, че от новата си приятелка ще науча повече, отколкото от Тузара. Пък и винаги съм си падала повече по Ейдън.

— Докато човек играе на ротативките, научава много неща за живота — отбеляза дребната старица, без да отлепва очи от екрана в очакване на печалбата. — Натискаш няколко бутона, извиваш няколко ръце, надяваш се, че ще спечелиш. Понякога губиш по малко, понякога губиш по много. Някои хора си въобразяват, че знаят как да надхитрят системата. — Обърна се към мен и се изсмя презрително. — Обаче не могат! Тези машинки просто не могат да бъдат надхитрени!

— Тогава защо да играем? — попитах, докато я гледах как натиска различни бутони без никакъв различим ред. Задържа, разбърква, завърта. Всичко изглеждаше много обърквашо.

— Защото понякога се докопваш до голямата печалба! — отговори старицата и върна очи към екрана, чиято светлина се отразяваше в очилата ѝ. — Всеки от нас от време на време се докопва до голямата печалба, но проблемът е, че повечето хора не знаят кога да спрат! И после веднага губят всичко! Печелиш всичко, а после, докато се усетиш, си го изгубил. Разбираш ли ме? Схващаш ли какво искам да ти кажа?

— За съжаление да. — Кимване към новата ми приятелка, монета за машинката.

— Омъжвала съм се четири път — изрече тя и вдигна лявата си ръка, за да ми покаже многобройните си лъскави пръстени. — И четирите пъти избирах все нещастници. Не знаеха кога да спрат. Не знаеха как да обърнат гръб, освен ако не е на жена. Мъже! Сами съсипват живота си, а после обвиняват за това жените си! Стоят при крупнето си по-дълго, отколкото при семействата си, и му подаряват всичките си пари!

Още няколко петачета за ротативката. И още няколко бутона.

— Вие, съвременните момичета, не сте по-различни — отбеляза тя и насочи към мен дългия си маникюр, за да се увери, че схващам за какво говори. — Гледам ви какво правите тук. Прелитате от една машинка към следващата — о, тази не играе добре, затова ще пробвам друга! И още една. И третата. И когато нито една от тях не ви се изплати, ви се приисква да се върнете на първата, но вече е прекадено късно. Някой вече е спечелил джакпота от нея. Хубавите неща идват при онези жени, които знаят да чакат, разбра ли ме, кукличке?

— Напълно. — Нямах никаква представа, че хазартът би могъл да се превърне в такава добра метафора за живота. Или поне за развратните момичета.

— Та така стоят нещата — тръсна глава старицата, обърна се към ротативката си, натисна още един бутон и зачака, докато той изплюваше някакво листче хартия. — Просто откриваш автомат, който ти харесва, стоиш си при него и си тръгваш, докато си на печалба. Ето, разбъркване и... натискаш!

— Значи просто напускаш гаджето си, преди то да е напуснало теб, така ли?

На моя екран се появиха три сладки ананасчета едно след друго и учителката ми се усмихна гордо.

— Ето, видя ли?!

Колкото и да нямаше смисъл във всичко това, аз се зарадвах. Пред очите ми започна да танцува мрачният призрак на живот, прекаран в танцуване по улиците на Ню Йорк за дребни петачета. Очевидно нямах никаква воля.

— Значи казваш да зарежа гаджето си, така ли? — запитах и преместих поглед от гуруто на хазарта до мен към проблясващия игрален автомат. — Спечелих ли вече?

— Че кой ти говори за гаджета! — провикна се бабата, слезе бавно от високия си стол и оправи „косата“ си. — Но иначе, както и да ги погледнеш, гаджетата са трън в задника, кукличке. Трябва сама да се наложиш в живота. Да работиш онова, което те прави щастлива, да си създадеш собствен бизнес, ако можеш, а ако случайно по пътя се появи и мъж — е, толкова по-добре! А дори и да не се появи, пак си оставащ щастлива и доволна. И да, спечели. Пет кинта. Но не ги харчи наведнъж!

— А ти мислиш ли да се омъжваш пак? — попитах, докато същевременно с ротативката се опитвах да следвам принципа на действие, който ми беше показала тя.

Наставницата ми разтърси верижката, която служеше за дръжка на чантата ѝ „Шанел“, метна я през сгъвката на ръката си и грабна голяма чаша с монети.

— Не и аз, кукличке. Вече приключих с тази работа. Приятно ми е, Памела де Лухо! — представи се тя и разтърси ръката ми с такава сила, че перуката ѝ едва не падна на пода. — Моят последен съпруг е този хотел. Вярно е, че той е по-голямо копеле и от първите четирима, но пък направо не мога да ти опиша колко го обичам! Надявам се, че си прикарваш приятно в моя хотел. И не забравяй какво ти казах!

И с тези думи тя се обърна и се понесе като патица през казиното. А аз си останах все така зяпнала и ококорена. Божичко! Частен урок по хазарт от самата собственичка на хотела и казиното! И това ако не е чудо!

— На бас, че е вампир! — прошепнах на ротативката пред мен и натиснах бутона за игра. Той звънна в знак на съгласие. А после продължи да си звъни, и да си звъни, и да си звъни...

— Господи! — извиках високо, защото имах чувството, че десетки чифта очи са вперени в мен. — Счупих автомата!

— Не съвсем, скъпа! — отвърна усмихнато минаващата край мен сервитьорка. — Ще се наложи да ти донеса шампанско!

Защото точно от това имах нужда в този момент — още едно питие.

* * *

Час по-късно от времето, когато уж трябваше да тръгнем, аз позволих на Джени да ме напъха в една лимузина, защото бях прекалено замаяна, за да съм в състояние да се контролирам. След мен се намъкна Сейди, както винаги с гръм и трясък, разполагайки всеки сантиметър от красивото си тяло на срещуположната седалка. Красивите хора нямаха нужда от колани в колите. Но със сигурност имаха нужда от много багаж — взетият от Сейди само за един уикенд беше повече, отколкото всичко, което притежавах. Но защо тя носеше три гигантски куфара, когато нито един от тоалетите ѝ не беше по-голям от чорапогащник, си оставаше пълна мистерия за мен. Седях си тихичко, прегърнала нежно чантата си, с малкото ми синьо куфарче в краката ми, не особено сигурна какво трябва да кажа, не особено сигурна какво бе станало току-що.

— Направо не мога да повярвам, че вече си тръгваме! — отбеляза Сейди, загледана тъжно във великолепието от бял мрамор, сътворено от Памела. — Бих могла да прекарам целия си живот в „Де Лухо“! Сякаш е бил създаден точно за мен!

Не можех да не се усмихна, когато се сетих, че този суперлюксов палат с неговите изкуствени брегове, неговите барове и неговите суперелегантни мацки принадлежеше на една дребна старица от Ню Джърси с оранжева коса, която обичаше да играе на ротативките. Но нещо ми подсказваше, че старата дама не би харесала Сейди.

— Тази седмица имаш ли работа? — обади се Джени, нанасяйки специалния балсам върху устните си. Сагата с подготовката на кожата ѝ за полета пак започваше. — Или ще си бъдеш у дома?

— Всъщност ще остана у дома доста повече, отколкото предполагаш — отговори Сейди, като ми се усмихна. — Анджела ми даде един страхотно ценен съвет!

— Сериозно? — изгледа ме Джени. — И какво точно те посъветва Анджела?

Беше трудно да се каже кое от двете неща представляваше по-голяма заплаха за мен — цялата сила на най-широката усмивка на една ходеща Барби или най-унищожителният поглед на Джени.

— Моля да имате предвид, че нито едно от нещата, които съм казала или направила през последните четири дена, не може да бъде използвано срещу мен в който и да е съд! — изрекох отбранително и

притиснах още по-плътно чантата до гърдите си като преграда между мен и най-добрата ми приятелка. — Не съм в позиция да давам каквито и да било съвети на когото и да било!

— Не бе, имам предвид онези неща, дето ми каза за правенето на нещо, което ще ме направи щастлива! — поясни услужливо Сейди. — Накара ме да се замисля. Запитах се: „Добре де, ако бих могла да правя всичко, което поискам, какво би било то?“ И още тази сутрин изпратих няколко имейла, и като си приберем, ще си поискам услугите от двама-трима приятели и ще пробвам някои неща.

— Например? — попита Джени и ме погледна с доста променено изражение — силно впечатлено.

— Ще говоря с онова момиче, с което се запознах в „Сефора“ за една нова козметична линия, и ще прекарам няколко дена в офиса на „Belle“, за да проверя дали не бих могла да бъда полезна с нещо на модните списания! — изреди гордо тя, напери се и ме потупа по ръката. — Чувала ли си „Спенсър Медиа“? Може пък да успея да ги накарам да ти дадат някоя поръчка!

Дали съм чувала „Спенсър Медиа“?

— Не съм много сигурна, че в „Belle“ ще се съгласят да им сътруднича, но пък ти със сигурност трябва да отидеш и да се пробваш! — казах, без да се впускам в подробности.

— Но защо точно „Belle“? — намеси се Джени. — Знам, че представят последната мода, но не ми се струват да са за теб. Получавам го всеки месец и моделите им са жестоки, но кога за последно ви се е случвало наистина да прочетете нещо в „Belle“?

Замислих се и отговорих:

— Може би, когато аз писах за тях?

— О, да бе, вярно! — кимна тя. — Но въпреки това не става за писане. В „Belle“ определено не знаят какво става в моя живот, а и не искат да знаят.

— Права си — модата им е някак си от друго измерение — съгласи се Сейди. — Пък и аз много не си падам да представям висша мода. Да не говорим пък че месечните им издания са нечовешко дебели, направо не могат да се повдигнат, а седмичните им ме карат да се чувствам омърсена. Не ми се ще да работя на място, където непрекъснато ще имам нужда от душ.

— Да, така си е — съгласи се Джени. — Месечните им издания са твърде тежки, а седмичните са отвратителни.

— Нали? — погледна я Сейди, очевидно доволна, че е получила одобрението ѝ.

— Тогава какво — уебсайтове ли? — запитах, изпълнен с любопитство. — Обожавам усещането да разлистваш страниците на едно списание — и то е не само в съдържанието, но и в самия ритуал.

— Да знаете, че някой ден ще основа собствено списание! — заяви тържествено Джени. — Тази точка и без това отдавна е влязла в моя генерален план „Новата Опра“. И такова като моето бъдещо списание все още няма!

— Може ли поне да не тежи десет килограма? — попита Сейди. — Макар че, от друга страна, би било добра разгрявка за бицепсите.

— Въпреки всичко смятам, бе трябва да пробваш в „Belle“ — рекох ѝ аз. — Ще ти бъде полезно като опит. Нищо, че е пълен боклук.

— Да, и много се вълнувам! — възкликна тя. — Много обичам да бъда модел, но знам, че не е завинаги. Пък и бях забравила колко забавно е да се заемеш с нещо ново. Точно като първия ден на училище!

— Училището ти е харесвало, така ли? — изгледа я Джени.

— Разбира се — кимна Сейди.

— Мажоретка?

— Ъхъм.

— Е, да.

— Връзва се.

Трафикът по Лас Вегас Стрип беше толкова натоварен, че от доста време си стояхме пред хотел „Венеция“ и не можехме да помръднем. Вторачих се през прозореца и усетих как очите ме засмъдяват, а носът ме засърбява. Той беше там някъде. Тръснах глава, за да може косата ми да падне напред и да покрие лицето ми, и започнах да вдишвам аромата на шампоана си, докато се успокоя.

— Говори ли вече с него? — обади се Джени, втъкна косата ми зад ушите и само с един замах развали цялата ми хубава работа.

— Ще остане още една нощ — промърморих. Ето, не било толкова трудно да се каже. — А ти говори ли с Джеф?

Тя опъна дългите си крака на пода на широката лимузина и впери поглед в тавана, след което въздъхна:

— Да.

— Добре ли си?

— Не.

Тя все така не носеше пръстена, но едва когато започнахме да говорим, забелязах, че не носи и грим. А Джени никога досега не бе излизала навън без грим. Веднъж дори накара линейката да я почака да си сложи очна линия, когато я отвеждаха със съмнения за спукан апендикс. А липсата на грим беше повече от показателна, че всеки момент трябва да очакваме порой от сълзи.

— А ще се справиш ли? — попитах предпазливо.

— Да.

Не звучеше особено убедително, но поне го беше изрекла. Сейди ме погледна с огромните си, подобни на Снежанка очи, очевидно нетърпелива да научи повече, но аз само поклатих леко глава. Когато е готова, Джени сама ще ни каже. А като познавах Джени, нямаше да ни се наложи да чакаме дълго.

— Щял да провери какво може да се направи за анулирането на брака ни.

Ха! То не било никак дълго!

— Макар че и без това не го смятал за законен, тъй като не сме получили удостоверение за брак. Освен това иска да поговорим, когато се върнем в Ню Йорк. — Изсмя се тихичко. — Не бил много сигурен дали ще бъде честно пред годеницата му да отлага сватбата в последната минута.

— А по-честно ли ще бъде да я накара да се омъжи за кретен? — обадох се аз. — Или пък той да се ожени за жена, която не обича?

— Обаче той я обича — отговори Джени с равен тон. — Обичал и двете ни. И е много объркан. Казва, че всичко излязло от контрол, защото сме били във Вегас. И сега имал нужда от време да помисли.

Да, обща тема за всички гости от мъжки пол на хотел „Венеция“. Очевидно това е най-добрият хотел за размисъл и самовглъбяване. Свих рамене. Джени поклати глава. Думите бяха излишни.

— Да бе, да помисли! — намеси се Сейди. — Не знам защо всички обвиняват Вегас за това, че разни тъпи хора правят тъпи неща! — отбеляза в поредния си изненадващ за нас пристъп на интелигентност. — Да не би някой да ти е опрял пистолет в слепоочието и да ти е казал: „Хей, сега си в моя град, миризливо лайно

такова, затова веднага изпий двайсет и пет шота текила и изчукай онова магаре, иначе стрелям“, а?

Съвсем на място казано.

— Аз пък обичам този град — продължи Сейди, извади балсама на Джени от чантата ѝ и започна да си маца устничките. — Той е шанс да се измъкнеш от реалността, а не извинение да се държиш като кретен!

Лимузината най-сетне тръгна напред и аз мислено си взех сбогом с града. Чао, „Венеция“, чао, „Беладжио“, чао, голям вулкан! Въпреки всичко случило се тук, с изненада установих колко тъжна се чувствам при напускането на града. Сейди беше права. Не градът караше хората да правят глупави неща — те си ги правеха просто защото си бяха такива. Просто Вегас им предоставяше по-кolorитен фон от обичайното, а това като че ли поощряваше ексцентричното поведение. Може би заради твърде голямата концентрация на тигри на едно място. Тигри, които не бях видяла. Жалко.

Но иначе не си тръгвах с празни ръце. Разполагах с материал, достатъчен за стотина страници в блога, седемнайсет пакетчета чай, които си бях свила от хотела, и най-важното от всичко — имах идея. Памела, Сейди и Джени бяха запалили в мен някаква искра и макар отчаяно да исках да спрем в хотел „Мираж“, за да играя на „Зигфрид и Рой“ (преди инцидента), много повече исках да се прибера у дома и да видя какво ще стане. Което беше добре.

А после идваха и петдесетте хиляди долара, които току-що бях спечелила на ротативките. Което също беше добре.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Предпочетох да не казвам на Джени за печалбата си, докато не се качим в самолета, защото в противен случай тя щеше да накара шофьора на лимузината да обърне и после да ме принуди да заложа всичко на червено. И сега тя си седеше вторачена в купчината пачки в чантата ми, безмълвна и неподвижна. После остави моята нещастна „Марк Джейкъбс“ и се зае да изготвя нов, осъвременен списък за коледните подаръци. Опитах се да ѝ обясня, че колкото и да я обичах, шансовете ми да ѝ купя чанта от серията „Бъркин“ на „Ерме“ се равняваха практически на нула въпреки значително подобрения ми финансов статус. Трябваше първо да спечелим джакпота на европейската лотария, за да си позволим по пет хиляди долара за чанта на всяка от нас. Добре де, за Джени. Остатъкът от полета премина в блажена тишина. Сейди спеше дълбоко, аз обмислях великия си план, а Джени на всеки пет минути вадеше чантата ми изпод седалката и съзерцаваше парите ми.

Ню Йорк беше студен, но апартаментът ми беше топъл. Първата ми работа, когато влязох, бе да запаля светлинките на елхата. Така. Вече нищо не можеше да се обърка. Елхата светеше успокоително в ъгъла, а аз се заех да разопаковам багажа си. Включих чайника, съблякох дрехите си от пътуването, включих и зарядното за телефона си, макар да нямах телефон. Беше доста късно, но аз не бях готова да си легна. Може би защото предишната нощ бях пила кофеинови таблетки. Може би защото в чантата си имах пачки с по петдесетдоларови банкноти, които общо възлизаха на сума, по-голяма от всичко, с което бях разполагала през живота си. Може би защото, когато легнех, щях да заспя, а когато се събудех, щеше да бъде понеделник. А понеделник беше с един ден по-близо от Деня Х. Денят на депортацията ми. Но вече разполагах с план. План и петдесет хиляди долара. И независимо дали на някои им харесва или не, щях да остана в тази шибана страна! Просто се надявах все още да имам за какво да остана.

След като всичко бе разопаковано, куфарът ми бе скрит под леглото, а мръсните ми дрехи — пръснати по пода на банята, аз се стоварих на дивана, облечена в любимата си памучна пижама. Алекс твърдеше, че няма нищо против тази пижама, но все пак се стараех да му спестявам тази гледка и си я държах само за нощите, в които бях сама. През годините на предишната ми връзка си бях относилa на достатъчно много закопчаващи се догоре пижами, за да знам, че не са препоръчителни. Вторачих се в нашата снимка на полицата на камината и се замолих да не ми се налага да нося тази пижама прекалено често в близкото бъдеще. А под прекалено често имах предвид непрекъснато.

Джени беше направила тази снимка на сватбата на Ерин. Не беше съвсем на фокус, беше малко размазана и под странен ъгъл. Но беше любимата ми снимка с Алекс. Тогава се криехме на балкона, наблюдавайки приема отгоре, а Алекс ми шепнеше нещо — косата му беше паднала напред, зелените му очи проблясваха, а аз бях сложила ръка на бузата си и се смеех. Вече не си спомнях много добре за какво точно говорихме тогава, но бях сигурна, че не бе сред нещата, които можехме да споделим с останалите гости. Въздиш. Поради липса на нещо по-добро за правене аз грабнах лаптопа си и отворих на блога си. И без това няма да е зле да започна да записвам всичко, докато все още спомените ми са пресни.

Приключенията на Анджела

Каквото става във Вегас...

Ако има едно нещо, за което всички можем да се съгласим като народ, то е, че „Каквото става във Вегас, си остава във Вегас“ е най-голямата простотия, изречена от човека. Превъзходна маркетингова кампания, кошмарна идея. Да повярваш в нея и да се държиш така, както ти е угодно, без да мислиш за последиците само защото си в Града на греха, има ефект точно толкова, колкото дете да закрие очи и да си мисли, че е станало невидимо.

И след като току-що прекарах четири изключително поучителни дни в този прочут град, аз съм напълно сигурна, че тази поговорка е не само глупава, но и крайно невярна. Ако толкова държим да кажем нещо по въпроса, то по-скоро трябва да звучи така: „Каквото става във Вегас, се връща у дома заедно с теб и преобръща целия ти живот“. Съществува, разбира се, и вариантът „Каквото става във Вегас, си остава във Вегас, ако си непоправим кретен“, но той не е чак толкова приятен. И прекрасно разбирам защо алтернативите, които предлагам, може би няма да се харесат на целокупната публика.

След като изяснихме този въпрос, съм длъжна да кажа, че във Вегас направих някои неща, които в Ню Йорк никога не бих сторила. Да напуснеш за малко живота си, винаги прави някои идеи малко по-допустими, като например да се напиеш. Докато разбереш какво става с теб, и ето че Лас Вегас те е поел във вихъра си и ти си изгубил обичайната си референтна рамка. Това е моментът на вземането на лошите решения. Като например да изпиеш цяла шепа кофеинови таблетки, да ги полееш с шотове текила, а после да си размениш дрехите със стриптийзърка, така че накрая да се окажеш облечен като елф. Или пък би могъл да направиш и нещо още по-идиотско. Впрочем повечето хора не правят нищо особено налудничаво — просто се напиват, пропиляват пари, каквито нямат, или се женят за Бритни Спийрс.

Но за мен това би било твърде обикновено. По скалата на простотиите от едно до десет аз успях да се класирам до единайсет. Вместо класическа преебавка в стил Вегас (примерно да пуснеш 100 долара в ротативната на „Мръсни танци“), аз предпочетох добрата стара променяща целия ти живот лайнената ситуация. Разликата между преебавката и лайнената ситуация е епична. Преебавката е нещо, което се случва във филм от британската комедийна поредица „Давай...“ или когато баща ти донесе неправилното нещо от супермаркета. Лайнената ситуация обаче е нещо, което се случва във

филм на Гай Ричи или когато баща ти донесе от болницата неправилното бебе. Тя неизменно завършва със сълзи, ако не и със загуба на някой крайник.

Както вече обясних, онова, което става във Вегас, не си остава във Вегас. То те преследва чак до дома и непрекъснато те бута по рамото, докато спиш, докато си под душа, докато вървиш по улицата — докато не се обърнеш и не го погледнеш в очите. Та сега аз се подготвям да се изправа очи в очи с приумиците си от Вегас, въоръжена с много извинения и може би някакъв подкуп. Защото, където и да си, онова, което става, си става, и това не е клише, а факт.

Алекс не четеше моя блог. Или поне твърдеше, че никога не чете блога ми. Все пак не мога да не предположа, че от време на време обръща и на него. Обикновено това няма значение — и без това отдавна не пиша за нас. Научих си урока по трудния начин. Но в случая това не беше толкова за нас, колкото признание от моя страна за това до какви дълбини може да стигне простотията ми. Но сега, след като изкарах Вегас от кръвоносната си система, всичко ми се проясни. Трезвата Анджела вече знаеше, че е лоша идея да моли Алекс да се ожени за нея заради визата. Всъщност знаех си го през цялото време, просто няхах представа колко отвратителна е тази идея. Мотивите ми бяха изцяло егоистични — страхувах се, че той ще ми откаже. Страхувах се, че накрая ще се окажа сама. И на нито един етап от размислите си не се поставих на негово място. Изражението на лицето му по време на най-гадното предложение за брак на този свят беше нещо, което щеше да ме преследва до края на дните ми. Той беше наранен. От мен. И сега трябваше да го излекувам. И щях да го направя — стига той да ми позволи.

* * *

Облекчението да се събудя в собственото си легло на следващата сутрин беше краткосрочно. Имаше твърде много работа за свършване,

за да се въргам в сънливите си съмнения, затова протегнах пипнешком ръка към несъществуващия си телефон на нощното шкафче, събаряйки книги, шишенце лак за нокти и празен блистер противозачатъчни. Спалнята ни си оставаше все още спалнята на Алекс — нищо не се бе променило в нея от първия път, когато бях тук. Ниският матрак си беше покрит със същата бяла завивка, до леглото лежеше акустичната китара, наоколо беше покрито с купчини книги и по всяка възможна повърхност бяха поставени чаени свещички. Само дето сега, под търпеливото ръководство на Алекс, понякога се опитвах и аз да свиря на китарата, някои от тези купчини книги бяха мои, а когато първите свещички изгоряха, ги замених с богатите си запаси свещички от „Икеа“, които държах в торбичка под мивката. Не че нямах и други мои неща в апартамента — напротив. Гардеробите бяха пълни. Но що се отнася до тази стая, за мен тя беше като олтар на нашата връзка, затова нарочно я държах така. Искях винаги когато вляза тук, да се почувствам по същия начин, както първия път. Влажната му от душа коса да докосва кожата ми. Устните му да бъдат върху моите устни. Пръстите му да се сплитат в моите пръсти. Само като си помислих за това, се разтреперих.

Спомняйки си за Джеймс, аз станах, отидох в дневната, включих лаптопа, влязох във фейсбук и проверих съобщенията си. Хммм. Нищо не е така ефективно да те разсъни, както едно досадно съобщение от майка ти. Наистина ли съм била сигурна, че няма да се връщам у дома за Коледа, защото в момента била в Теско и оглеждала пуйки и там имали само големи пуйки и кокошки, и ако щели да бъдат само тя и татко, смятала да вземе кокошка. Съобщението беше изпратено преди пет часа, в четири сутринта нюйоркско време. Очевидно е станала доста рано. Написах набързо един отговор, че се надявам да е избрала кокошката, и после се заех с личните си имейли. Ужасът на Джени, че е тръгнала отново на работа. Ужасът на Луиза, че пъпът ѝ е започнал да стърчи. Докато пишех отговорите, устните ми от само себе си се разшириха в усмивка. А след това директно към Големия план, моят отговор на Писмото. Днес се очертаваше да бъде един добър ден. Независимо дали му харесва или не.

* * *

Бидейки кралица на отлаганията, аз си съставих списък на всичко, което исках да направя, преди Алекс да се прибере. Трябваше да напиша няколко имейла, да се обадя на адвоката Лорънс и да започна да пиша презентация. Освен това трябваше да купя коледните подаръци, преди да съм похарчила петдесетте си бона за ботуши над коляното на Джими Чу и расови котенца. Все пак не бях тотална развалина — изпратих бързо имейлите си, а след това се нагласих за обиколка по магазините. Нахлух любимите ботуши на Ерин от миналия сезон, които тя ми подари, защото предпочиташе по-скоро да я видят умряла, отколкото с нещо от миналата година, докато мен изобщо не ме интересуваше как ще ме видят — умряла, жива или като зомби. Зомбитата са много сладки.

Никой не беше съобщил на Манхатън за моя абсурден уикенд в Лас Вегас, затова, когато се появих на Юниън Скуеър, животът си течеше както обикновено. Сърцето ми заби като лудо при вида на къщичките за джинджифилови курабийки, поставени за коледния пазар. Тук Коледата беше по-различна от тази във Вегас, беше истинска. Върху одобрените от общината скари се печеха кестени, студът щипеше носа ми и аз нямах нищо против.

Планът ми за пазаруване беше простичък. Започвам от „Ърбан Аутфитърс“ на Шесто авеню, после директно към магазина на Марк Джейкъбс, отбивам се в любимия магазин на Алекс за китари на „Блийкър“, кратка спирка в „Манатус“ за презареждане и след това право в „Блумингдейлс“ в Сохо за последни дреболии. Накрая у дома, за да довърша презентацията си и да приключа с тази задача. Идеята бе към момента, когато Алекс се прибере, когато и да е това, домът ни да бъде пълен с прясно изпечени захарни курабийки, красиво опаковани подаръци, а аз да нося престилка на кръста и усмивка на лицето. Е, и други дрехи, разбира се — и този урок го научих по трудния начин.

* * *

— Ехооо! Анджела?

— Тук съм!

Алекс се появи в дневната, пусна сака си на пода и замръзна от страх.

— Какво е станало?

Озърнах се безпомощно. Бях заобиколена от купища опаковъчна хартия, ролки панделки, тиксо, ножици и картички. Картинката се разнообразяваше от шапки, шалчета, шишенца парфюм, пуловери и кутии шоколадови бонбони във формата на елен чета. Някъде наред цялото това море се бе скрил лаптопът ми и неотклонно повтаряше „Ето това наричам аз Коледа“. Искях да го изключа, защото тази песен ми писна, но не успях да го открия. Вече бях обсебена от духа на Коледа. Бях победена. Стараейки се да не се разплача от безсилие, аз отчаяно започнах да ритам една дълга черна кутия, опитвайки се да я напъхам под дивана, без да привличам вниманието на Алекс. Имах дълъг и сложен разговор с продавача в магазина за китари, който ми бе показал един красив винтидж „Фендър“ в небесносиньо, дето имал нещо си много фантастично, което не си спомням, и жестока черна китара с логото на Батман. Китарата „Фендър“ беше много скъпа. Китарата „Батман“ също беше много скъпа, но ремъкът ѝ можеше да се използва и като работен колан. Труден избор.

— Какво има в кутията?

Веднага избухнах в сълзи.

Само с един скок Алекс прескочи дивана, без въобще да му пука, че ще изцапа възглавниците с маратонките си, озова се на пода до мен и ме притисна до себе си.

— Просто опаковах подаръците — обясних през сълзи. — Обаче изгубих ножиците, а после тиксото свърши, а обикалях по магазините часове наред и сега краката ме болят и съм много, много уморена!

— Ето защо хората се самоубиват по Коледа — отбеляза той, като ме залюля нежно в обятията си и изтри сълзите ми. — Идиотка такава!

Той звучеше, ухаеше и изглеждаше точно като себе си. Най-после! Кое то ме накара пак да се разрева.

— Обичам Коледааа! — заподсмърчах като дете.

— Връзката ви е много вредна за теб — отбеляза Алекс. — Мисля, че трябва да я напуснеш тази Коледа!

— Ама тя ми го причинява само защото ме обича! — изрекох сълзливо. Седнала така, прикътана в обятията му, с уханието на студения въздух все още в палтото му, се почувствах много по-добре.

Де да можеше всичко да е толкова лесно! А опаковането на подаръците беше много трудно, особено на чантите. — Колко е часът? — попитах.

— Наближава полунощ — каза той и извади телефона си, за да се увери. — Ти откога се занимаваш с това?

— Ами от известно време... — Това беше максимумът, който бях готова да си призная. — Но ще трябва да влезеш в спалнята, докато опаковам твоя подарък!

Погледнах го с най-сериозното си изражение. Леко компрометирано от размазаната спирала и червения ми нос, но въпреки това сериозно.

— Моят ли? — запя той любовната песен на консуматора и заоглежда пода. — Нещо тук е за мен, така ли?

Изведнъж някой вече не бил настроен толкова против Коледа.

— Да, но не ти е позволено да го виждаш! — бутнах го назад аз. — Ако видиш подаръка си преди Коледа, бебето Исус ще се разплаче.

— Нали вече се разбрахме, че не се занимавам с религия, а? — отбеляза той, скочи на дивана и изхлузи обувките си. — Както и ти, доколкото ми е известно.

— Така е, но през декември се променям — отбелязах и съблякох ризата си, докато не останах по тениска и гащи. Оказа се, че опаковането на подаръци изобщо не е толкова забавно, колкото си го спомням. Изгубих си дънките, докато се опитвах да вкарам бонга за баща ми в една опаковъчна тръба. Когато минавах покрай магазина за тютюневи изделия и уреди за пушене в Ист Вилидж, идеята ми се бе сторила смешна, но сега, след като бонгът бе опакован и адресиран, започнах да се питам дали не му давам лоши идеи. Да се надяваме, че ще бъде доволен и на своя тютюн.

И ето че с Алекс отново се озовахме в любимата си ситуация. Аз с нервен срыв на пода, Алекс дремещ на дивана под звуците на Марая Кери. Но това не означаваше, че не трябва да говорим.

— А ти успя ли вече да ми вземеш коледния подарък? — попитах.

Защото трябваше да говорим за важни неща.

— Бебето Исус не иска да ти казвам — отговори той, без да отваря очи.

Огледах разкоша от стоки около себе си и изтрих очи. Ако бебето Исус съществуваше, нямаше да е зле да използва магическите си сили,

за да ми придаде поне отчасти приличен вид.

— Е, прекара ли си добре снощи? — попитах. И моля те, нека гласът ми да не бъде толкова писклив! И моля те, нека той първо отвори онази глупава тема за брака ни! Цялата ми решителност се бе изпарила в мига, в който той бе прекрачил прага и ме бе заварил плачеща и опитваща се да опакова комплект шалче и ръкавици без тиксо под ръка.

— Да — отговори той, без да помръдва. — Глутницата ни се поразпадна, така че аз поиграх малко карти. И проверих положението в „Космополитън“. Може някой ден да свирим там.

— Говори ли с Джеф?

Дълбока въздишка.

— Да.

— Добре ли е?

— Напълно.

Разбира се, че ще е добре. Джени си беше у дома, подсмърчаше пред поредицата „Игра на тронове“, не отговаряше на обажданията на Зиги и се наливаше. А Джеф бе вероятно през две врати от мен, гушкаше се с годеницата си и се преструваше, че всичко е наред. Вдигнах един подаръчен комплект и започнах да го опаковам със справедливо възмущение. Оказа се, че справедливото възмущение допринасяло за доста по-остри ъгли при пакетиране.

— Виж какво, ще стане по-бързо, ако просто го кажеш — промърмори Алекс, разтри челото си и се обърна към мен. — Каквото там мислиш.

— Не съм си мислела нищо. — Лъжите също караха бебето Исус да плаче.

— Не е споменаваЛ Джени, ако това искаше да попиташ — рече Алекс. — Спомена само Шанън. При това много пъти. Но нито веднъж Джени.

Ако някога срещна жена, която твърди, че разбира какво става в граховото зърно в главите на мъжете, което те наричат свой мозък, ще я фрасна в лицето, задето лъже! Как изобщо беше възможно Джеф да не спомене Джени нито веднъж? Съществуваше цяла поредица от „Той знае, че аз знам, че Алекс знае, че Джеф знае, че ние всички знаем“ и така нататък, която заплашваше всеки момент да направи късо съединение в мозъка ми. Възможно ли е мъжете да са до такава степен

способни да се преструват, че неудобните за тях неща никога не са се случвали, че да изтрият от съзнанието си подобно важно събитие?

— Тогава за какво говорихте? — попитах. — Какво си говорят група мъже в продължение на цели четири дена?

Алекс простена, погледна ме сънливо и отговори:

— За спорт, за музика, за задници — такива работи. Може ли вече да си лягаме?

— Как би могла една жена да устои на подобно прелъстяване? — отбелязах, но не направих никакъв опит да се изправя.

— Можем да си говорим за котенца, дъги и панделки, ако това ще помогне.

— Александър Райд! — Името му всъщност не беше Александър, но бях установила, че е по-подходящо за случаите, когато му се карах. Колкото повече не говорехме за случилото се между нас преди два дена, толкова повече то се превръщаше в проблем. — Не ме карай да те удрям!

— Значи не искаш да отскочим до кметството и да се оженим, така ли?

Обърнах се рязко към дивана. Той си лежеше все така по гръб, с отпусната глава и затворени очи.

— По това време сигурно е затворено. — Внимавах с тона на гласа си. Това беше моят шанс. Леко, леко, човече. Или нещо подобно. — Виж какво, знам, че не подходах както трябва към нещата...

— Така ли смяташ? — прекъсна ме той, преди да стигна до прословутото си извинение.

— Да, така. Затова сега се опитвам да се извиня. — Дадох му секунда да се намеси, но този път той предпочете да мълчи. — Идеята беше глупава. Постъпих като глупачка. С всичко, свързано с това...

Все така никаква реакция.

— И толкова съжалявам, защото никога не съм искала да... — преглъщане — да те нараня.

Това беше може би най-лошият момент на света за Клиф Ричард, но тъй като не можех да открия лаптопа си, независимо дали ми харесваше или не, най-страшната тишина в моя живот беше запълнена от „Имел и вино“.

— Какво те кара да мислиш, че съм бил... — дълга пауза — наранен?

Е, точно това не го очаквах.

— Защо, не беше ли?

— Напротив, бях.

О, ясно. Играем игрички. Любимото ми занимание.

— Просто се уплаших. Ти наистина ме уплаши — продължи той.

Не ставаше по-добре.

— И всичките онези глупости, които започна да ръсиш — продължаваше, — така де, какво беше това?

Развързах опашката, на която бях вързала косата си, за да не ми пречи, и пипнах крайчетата ѝ. Пак беше пораснала.

— Ами, не го мислех — казах. Този път смятах да кажа всичко както трябва. И нямаше да споменавам за пощата. — Всъщност знам, че бракът е много важно нещо. Най-важното. Епично дори. Знаех, че е лоша идея, докато го изричам, затова досега не съм го казвала. Точно затова пробвах всичко друго, само не и това.

— Значи не искаш да се оженим, така ли? — изрече бавно Алекс.
— Предпочитах да се върнеш в Англия?

— Разбира се, че не!

— Какво не? — попита Алекс и седна на дивана. — Не искаш да се оженим или не искаш да се върнеш в Лондон?

Загледах се в него. Как успях пак да се докарам до същото положение?

— Идеята не беше моя. — Ако на някого му се налагаше да изобрази що е това човек, изкаран от кожата си, можеше спокойно да избере мен. — Просто не знаех какво друго да направя и се паникьосах. Не искам да се махам оттук, разбира се.

„Не искам да те напускам!“ — напомни ми гласчето в главата ми. Наистина никак не ме биваше в тези неща.

— Да позная — идеята е била на Джени, нали? — отпусна се отново назад Алекс и се разсмя. Чорапите му бяха различни. — Иначе няма как да е толкова тъпа.

— Какво би трябвало да означава това? — попитах. Но защо чорапите му са различни? В пералнята винаги ги събираха по чифтове. Както и моите.

— О, стига вече, Анджела! — въздъхна той. — Не ме карай да го казвам! Знам, че е твоя приятелка, но това момиче не носи нищо друго

освен неприятности!? Тя е ходещо природно бедствие! Значи, когато ти каже нещо, ти трябва да направиш точно обратното.

— Значи пак ще говорим за Джени, вместо да говорим за нас, така ли? — Клиф вече започваше да ми стърже по нервите. Къде е този проклет лаптоп? — Не Джени е нашият проблем. Но за протокола държа да кажа, че не е ходещо природно бедствие. А ако става въпрос за Джеф, смятам, че съвсем скоро ще разбереш, че точно той е прилагателното в тази лийнена ситуация!

Браво на мен! Какъв език, какво слово!

Но пък съвсем вярно.

— Защото той е човекът, който я е потърсил пръв. Той е човекът, който ѝ е предложил да се оженят. — Усетих, че пак започнах да се навивам. Тихичкият, разумен и често пренебрегван глас в главата ми се опита да ми напомни, че би трябвало да говорим за нас, но просто не можех да се сдържа. Наистина бях бясна на Джеф. Много. — И после той е човекът, който още на следващия ден се е уплашил и я е помолил да се престори, че нищо не се е случило. Но човек не може да прави така! Само защото го е хванало шубето, не означава, че може да обърква живота на друг, който го обича! Не можеш да объркваш емоциите на другите само защото така ти е изгодно!

— Как! Както направи ти ли? — изгледа ме с присвити очи Алекс.

Вкамених се. Усетих как кръвта от лицето ми се изтича и сърцето ми започва да бие като лудо.

— Какво?

— Не можеш просто да си седиш и да сритваш задника на Джеф, задето се е възползвал от някой, който „го обича“. — В тона му се усети една крайно неприятна употреба на кавички. — Когато ти самата реши, че е добра идея да ме помолиш да се оженя за теб, да се оженя за теб, Анджела, само за да получиш виза, така че да можеш да останеш тук и да продължиш да бъдеш вълличана в глупави приключения с твоята тъпа приятелка!

— Така ли мислиш? — изправих се аз, макар да не бях много сигурна защо. — Честно?

— Поне ти каза така! — натърти той. Ако трябваше да бъда честна, не си спомнях добре какво точно казах, но бях почти сигурна, че не съм споменавала за глупави приключения с тъпата си приятелка.

Що се отнасяше до мен обаче, имах тъп приятел. — Наречи ме луд, ако искаш — продължи той, — но не съм телепат и единственото, на което мога да разчитам, са твоите думи!

А това не беше ли половината от проблема? Мъжете и жените наистина са различни биологични видове. Двете с Джени със сигурност владеехме телепатията, независимо дали ставаше въпрос за променяща живота криза, или просто да знаеш кога другата иска сладолед. Но ето че Алекс разчиташе само на думите, които са излезли от устата ми! По дяволите! Нищо чудно тогава, че е толкова объркан.

— Може ли засега да оставим Джени настрана от всичко това? — запитах, стараяйки се да не седам върху един айпод. Кое то не беше никак лесно. — Позволи ми да обясня.

— Не, не можем! — отсече Алекс и се изправи, без изобщо да му пука за коледните подаръци. И определено стъпи върху най-малко две чанти от „Блумингдейлс“. — Защото тя е мръсница! И прави и теб мръсница!

— Значи сега съм мръсница, така ли? — Фантастично! Аз крещях. Откачих. Вече съвсем официално имахме скандал и аз не бях в състояние да контролирам устата си. — Е, тогава стана по-добре, че не се оженихме!

— Именно! — изкрещя в отговор той и се насочи към кухнята. — Знаеш ли, докато пътувах насам, си казвах, че мога да се престоря, че всичко това не се е случвало. Че бих могъл да продължа по първоначалния план. Но знаеше ли какво? Не мога! Отказвам да бъда използван! Няма да позволя да се подиграе с мен!

Отвори и затвори с трясък няколко кухненски шкафа и накрая се обърна и ме погледна с изражение, каквото никога досега не бях виждала и никога повече не исках да виждам изглеждаше тъжен. Изглеждаше ядосан. Изглеждаше така, сякаш каквото и да кажех, тон не би променил решението си. Изглеждаше с разбито сърце.

— Пак ли? — Бях твърде ядосана, за да се разплача, но и твърде уплашена, за да се ядосам. Сега единственото от което имах нужда, бе да го видя да се усмихва. Да видя всичко друго, само не и тази физиономия. — Използван? Алекс, ситуацията вече окончателно излезе от контрол! Не може ли да се успокоим?

— Тя отдавна е излязла от контрол — промърмори той с отпуснати рамене и се запъти към банята. — Точно сега не искам да

говоря с теб. Точно сега не мога да говоря с теб!

Вратата се затвори с трясък, после чух прищракването на ключалката и накрая пускането на водата. В състояние на пълен шок, аз стоях наред моя коледен Армагедон, слушах „Последната Коледа“ и се опитвах да не заплача. Вдигнах слушалката на домашния телефон и натиснах бутона за бързо набиране.

Джени вдигна още на първото позвъняване.

— Какво става? — попита с пълна уста.

— Налага се да дойда да преспя при теб — прошепнах. Вече няхах доверие на гласа си за каквато и да било сила. — Веднага!

— Проблем ли има? — застана веднага на нокти тя. — Да дойда ли да те взема?

— Не, ще си хвана такси — отговорих, без да свалям очи от вратата на банята.

— Анджи, добре ли си? — извика Джени. — Какво става.

— Не знам. — Усетих как очите ми се насълзят, а устната ми се разтреперва. — Но не съм добре. След малко съм при теб.

Затваряйки телефона, най-сетне забелязах лаптопа си, скрит под „Гринч, който открадна Коледа“, затворих го и го взех. Банята продължаваше да си стои заключена. Поставих пръсти върху тънката дървена врата и зачаках. Не се чуваше нищо друго освен течаща вода. Да напусна апартамента, ми изглеждаше абсурдно, но да остана — невъзможно. Бях твърде уплашена от онова, което би могъл да каже, когато излезе. И не можех просто да лежа до него, без да говорим, но не можех да говоря, без някой от нас да се ядоса. Затова направих единственото, което правех, когато нещата тръгнат на зле.

Избягах.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— И после той какво каза?

Джени седеше на дивана и решише с пръсти косата ми, докато аз бях седнала на пода, опънала крака, с бутилка бира „Корона“ в едната си ръка и лъжица сладолед в другата. Вляво лежеше мойт пакет чипс за спешни случаи, който държах при нея. Вдясно имаше отворена бутилка вино. Джени беше успяла да изпие всичката текила, още преди да се появя, затова сега подсилвахме бирите с шотове „Совиньон Блан“

През първия час, след като се появих тук, не правех нищо друго, освен да плача. Забила нос в дивана, опитвайки се да не повърна. След това преминахме към по-смисленото сълзливо бърборене. А вече бяхме стигнали до онази част от вечерта, в която аз се опитвах да потуша суицидните си наклонности чрез тъпчене на мозъка си с вкусна храна и толкова алкохол, колкото ми бе необходим, за да се отрежа. Две бири и половин бутилка вино бяха оптималното количество пиячка за разпускане, за да започнеш да разказваш историята си, без да се пънеш на всяка дума. Но не бях чак толкова пияна, за да не се чувам какво говоря — за нищо на света не бих казала на Джени нещата, които Алекс изрече за нея. Пък и това нямаше да помогне. Защото исках да се прибера у дома, а не на погребението му, а споменаването на думи като „мръсница“ пред мис Лопес беше равносилно на удар за мистър Райд.

— Каза, че не искам повече да бъде използван — изрекох, задавяйки се, като спрях, само за да регулирам дишането си, след което пак надигнах бутилката бира.

И тъй като телефонът ми беше в някое кошче на хотел „Де Лухо“ в Лас Вегас, сега дори не можех да го съзерцавам и да чакам да иззвъни.

— Пак да бъде използван ли? — Джени си грабна парченце чипс, хвърли го в устата си и се смръщи. След което си взе пак. — Нещо не ми е ясно. Кога за последен път си го използвала?

— Не мисля, че имаше предвид мен.

Де да можеха бутилките бира да са кристални кълба! И защо в най-популярния магазин за обзавеждане не продаваха вълшебни огледала?

— За френската кучка ли става въпрос? — попита Джени. Имаше предвид не особено лицеприятната бивша на Алекс. Като изключим Сиси Спенсър, аз се стараех да не говоря лошо за другите жени, но когато ставаше въпрос за бившето гадже на Алекс... това определено беше човешко същество от женски пол, което бе положило доста големи усилия, за да си заслужи прякора. Ако питате мен, тя трябваше да отиде в онзи специален кръг на ада, запазен за Хитлер, Джъстин Бийбър и човека, измислил дънките с висока талия.

— Може би. — Бутилката бира отказа да ми покаже какво прави в момента Алекс, независимо колко усърдно се бях втренчила в нея, затова предпочетох да изпия съдържанието ѝ. — Може би трябва да му се обадя. Той знае, че нямам телефон.

— Знае също и къде си — отговори Джени. — И сега вероятно е уплашен точно толкова, колкото и ти. А ти постъпи правилно. Да стоиш наоколо след скандал като този, когато и двамата сте твърде уморени и емоционални, не е никак препоръчително. Защото тогава само наговаряш глупости, които после не можеш да върнеш назад.

— И аз така си помислих — промърморих. Дотук с това, че Джени винаги ми дава само лоши съвети, Алекс!

— Така той ще разполага с време да охлади страстите, да помисли за онова, което е казал. И ще разбере, че изобщо не ти се сърди. И утре ще се обади.

— Да, утре ще се обади — започнах да си повтарям, докато почти си повярвах. После ми се наложи да си седна върху ръцете в най-буквалния смисъл на думата, за да се въздържа да не вдигна домашния телефон на Джени. А после си спомних изражението му и самоувереността ми поуехна. — Ще се обади!

* * *

Изминаха три дена, а Алекс още не се беше обадил.

След радиомълчанието от първите двама и четири часа аз се бях обадила и бях оставила гласово съобщение. Нищо. Колкото повече

време минаваше, толкова по-невъзможно ставаше да хвана такси, да се прибера у дома и да говоря с него. На втория ден Джени се качи в таксито заедно с мен, но апартаментът беше празен. Купчините с подаръци и опаковки си стояха точно така, както ги бях оставила, и единственият знак, че Алекс е бил тук, бяха извадените от опаковките си грамофонни плочи, една празна кутия от пица и няколко дузини празни бирени бутилки. Една кутия от пържени картопки в кухнята бе пълна с фасове. Алекс по принцип не пушеше, освен ако не беше под огромен стрес или във Франция. Надявах се, че не е във Франция. Успокоителното изражение на Джени помръкна, докато обикалях на пръсти наоколо, страхувайки се да не счупя нещо, което не е мое.

— Искаш ли да останеш, докато той се прибере? — попита тя. — Аз ще почакам с теб.

Но аз не исках да остана. Бях уплашена. Вместо това си взех малко дрехи, някои тоалетни принадлежности и пак излязох, като внимавах да не вземам прекадено много нещо. Казах си, че скоро ще се върна. Непременно ще се върна!

Надявах се той да забележи малките знаци, че съм била в апартаента. Овлажнителят ми от стъклената полица над мивката в банята липсваше. Бях си взела и вездесъщия бележник от нощното шкафче. Неговата тениска на Блонди, с която спях, излезе изпод възглавницата ми и влезе в чантата ми. Искях той да забележи тези неща и да ми се обади, да дойде за мен. Но в четири сутринта на другата сутрин, ококорена в леглото на Джени, аз осъзнах, че той няма да се обади.

Последните три дена бяха трудни и за двете ни. Джени се скъсваше от работа и сърцето ѝ се късаше от мисълта за Джеф. След завръщането си в Ню Йорк не се бе виждала нито с Джеф, нито със Зиги. И не поради липса на усилия от страна на Зиги — поне. Той звънеше непрекъснато, но засега Джени продължаваше да го отблъсква с оплаквания за много работа в офиса и продължителна мигрена. Засега той ѝ вярваше, но никоя от нас нямаше представа докога ще продължи да ѝ вярва. Джеф, от друга страна, беше още по-тежък случай. Въпреки че му оставаха само две седмици до определената му за новогодишната нощ сватба, той не я беше отменил. Джени се бе срещнала с адвокат, който бе потвърдил, че заставането им пред олтара във Вегас изобщо не е законно и следователно не се нуждае от

анулиране. Джеф пък се бе срещнал с един барман и не бе потвърдил нищо освен предстоящата си нужда от трансплантация на черен дроб. В три сутринта получихме гневното телефонно обаждане. В четири сутринта — сълзите. Към десет сутринта аз пишех на ръка извинение. Но той все още не бе отменил сватбата, а Джени все още не бе готова да говори с него. Ужасявах се, когато си представях, че Алекс може би ми е точно толкова бесен, колкото тя на Джеф.

Вместо да будя човек, който взема хапчета, за да заспи, аз отидох в дневната и вдигнах щорите. В Ню Йорк не беше никога тъмно, дори в четири сутринта. Стаята се освети от светлините на Лексингтън авеню. Такситата се стрелкаха насам-натам, хората влизаха и излизаха от хранителния магазин, клатушкаха се пред ресторанта. Ако легнех на дивана и се надигнех точно до горния ръб на възглавниците, виждах и Крайслер Билдинг.

Когато дойдох за първи път тук, тази гледка беше достатъчна, за да ме накара да се усмихна, а тогава бях с разбито сърце, нали? Последният път се чувствах предадена. Сякаш целият свят, който познавах, се бе сринал. Но това сега беше различно. Ако изгубех Алекс, нямаше да загубя света такъв, какъвто го познавах — щях да загубя всичко, което исках. Той беше моето бъдеще, а не моето минало. Поне се надявах все още да е бъдеще.

С нехарактерна за мен проява на инициативност аз вдигнах телефона и набрах номера му. Вече го знаех наизуст. Той звънеше ли, звънеше и аз чаках да ме пренасочи към гласовата поща.

— Ало?

Той отговори! Нямах представа какво да кажа.

— Ало? — Гласът му беше уморен, но иначе беше буден. Познавах тънките разлики. Знаех всичко за него. Или си мислех, че знам. — Добре, вече затварям. Направете ми услуга и изтрийте номера ми, става ли?

— Аз съм! — побързах да кажа, изпъвайки крака. — Аз съм.

Той не каза нищо.

И аз не казах нищо.

— Къде си? — попита накрая.

— У Джени. — Де да можех да кажа нещо друго!

— Разбира се — отговори Алекс. — Но сега е четири през нощта. Може ли да поговорим по друго време?

— Кога? — Сърцето ми претупа — той искаше да говорим! Стомахът ми се сви — не искаше да говорим сега.

— Ще ти се обадя — изрече спокойно той. — Когато мога.

Не затвори веднага и звукът от дишането му в слушалката накара моето да спре. А после чух прищракване, сигнала за свободно и после тишина. Светлините на Крайслер Билдинг се сляха пред очите ми и аз затворих очи, за да прогоня сълзите. Връщането в леглото би означавало движение, а движението би означавало още сълзи, затова аз просто се обърнах на една страна, зарових лице в стария си диван и оставих сълзите си да се изтичат към възглавниците му. Ще ми се обади, когато може.

* * *

— Значи тук е приятно, така ли? — Джени не изглеждаше никак развеселена. — И на това му викат забавно?

— Бях забравила колко шумно е тук — признах си аз, мислено молейки ги да намалят съвсем мъничко Бионсе. — Просто беше най-удобното място за всички ви.

Три дена след нощния ни разговор Алекс все още не се беше обадил. Очевидно „когато мога“ бе някакъв символичен отговор, защото аз бях сигурна, че той притежава физическата и финансова способност да проведе разговор тогава, когато му се прииска. И въпреки това... нищо. Аз продължавах все така да си рева — пред реклами на тоалетна хартия, пред сладки старици в хранителния магазин, пред наборите за овулация в аптеката. Но паралелно с това у мен започваше да се надига някакъв справедлив гняв. Значи имах нужда да се разсея с нещо. За щастие разполагах с подходящите съучастници.

Събрани около една лъскава сребърна масичка във „Винил“ — най-гей от всички гей барове в Манхатън, седяхме Джени, Ерин и Мери, моята редакторка от „Look“. Аз се канех да им разкрия своя Велик план. Веднага щом сервитьорът ми донесе моите диско пържени картопки и чашата „Блъди Мери“.

— Знаете ли, в тоалетната си имат куклички Джъстин Тимбърлейк! — заяви весело Сейди, заемайки мястото си сред нас.

Нещо като Барбита, но на Джъстин. И всички пеят „Секси“. Страхотно местенце!

— Нищо подобно — отсече Мери, делова както винаги. — И може ли, моля, да правим, каквото ще правим, та да мога да се връщам на работа и да се чувствам нещастна в удобството на моя офис?

— Първото можем, но второто не ти се разрешава. — Погледнах към вратата. Чакахме още един човек.

— Така де, исках да кажа, разбира се, че можеш, защото това е твоята работа, но не ти ли се иска да не беше?

— Искат ми се много неща — каза тя. — Иска ми се да спечеля щатската лотария. Иска ми се Джордж Клуни да престане да се самозалъгва. Иска ми се да побързат с палачинките ми. Но нито едно от тези неща не се случва достатъчно бързо.

Надали най-вдъхновяващото начало за моето предложение, но въпреки това аз продължих.

— Ами ако имам нова работа за теб? — повдигнах вежди аз и зачаках реакция, която не получих. Сейди ме погледна безизразно. Джени и Ерин си размениха свивания на рамене.

— О, я стига! — скръстих ръце пред гърди и се нацупих. — Искам да основа ново списание и искам всички вие да ми помогнете!

— Страхотна идея, Анджела! — Както и можеше да се очаква, Мери беше първата, която се опита да свие крилата ми. — Но това не ти е колежа. Не можеш просто да натъпчеш на едно място няколко снимки и после да занесеш всичко на ксерокса. Пускането на едно списание струва милиони за маркетинг, а точно сега интернет е погнал цялата ни индустрия. Няма начин някой новак да се намърда на пазара без стабилен гръб!

— Дори и ако ти си моят главен редактор? — попитах. — И ако Сейди Никсън е нашият директор мода? И Джеймс Джейкъбс е нашият директор развлекателна индустрия?

— Не — присви очи тя. — Но продължавай, слушам те!

— И ако пиар фирмата на Ерин Уайт е зад гърба ни? — Погледнах към Ерин с надеждата, че ще бъде така. Бременността бе занижила стандартите ѝ и тя се усмихна благосклонно, кимайки.

— Зад вас е — отговори. — Както и всичките ни клиенти.

— А аз мога да отговарям за писмата на читатели и да им давам съвети за живота — намеси се Джени. — Може ли?

— Можеш да бъдеш всичко, което поискаш! — възкликнах, започвайки да се чувствам малко по-добре. — В крайна сметка това списание е твоя идея! Помниш ли какво си говорихме по пътя към аерогарата на Лас Вегас? Че няма подходящото списание за нас? Е, щом се чувстваме така, сигурна съм, че и други жени се чувстват по същия начин. Тогава защо да не го създадем, а?

Масата автоматично зажува от идеи. Адреналинът ми се покачи. Точно от това имах нужда сега. От това и от моите пържени картофки.

— Не искам да съм човекът, който убива начинанието още в зародиш — обади се Мери, убивайки го, — но всичко, което казах, все още е вярно. Имаш нужда от огромна инвестиция и макар да е вярно, че аз имам опит, ти ще имаш нужда от много пари и от издател, а това не съм аз!

— Съжалявам, че закъснях! — изчурулика висока блондинка от не чак толкова пневматичен тип и се настани на стола до Сейди. А после се обърна към мен и попита: — Каза ли им вече?

— Сиси? — сащиса се Мери.

— Не, Делия! — Добрата близначка на Сиси подаде ръка през масата. — Не бихте могли да ни различите по нищо, с изключение на факта, че не съм Сатаната. И съм левичарка.

— Да, казах им — отговорих ѝ аз.

— И те казаха ли ти, че няма да стане? — попита тя.

— Казаха ми.

— Ето как стоят нещата! — Делия беше значително по-убедителна от мен. В мига, в който тя започна да говори, всички се наклониха напред и се заслушаха. Дори Мери. — Дядо ми е Боб Спенсър, от „Спенсър Медиа“. И макар да съм прекарала години наред в старание да избягвам шуробаджанашината във всичките ѝ форми, вече съм готова да ѝ се поддам. Анджела дойде при мен със страхотна идея, включваща ужасно много хора, и аз искам да представя този проект на дядо си и да го накарам да ни подкрепи! Така де, защо да няма страхотен седмичник за жени, който не се състои единствено от клюки за знаменитости и отвратителна мода? В други страни седмичниците сработват, защо да не можем и тук?

— Значи вече имате някакъв бизнес план? — обади се Мери, която очевидно продължаваше да има проблем с факта, че това не е Сиси. — Защото въпреки огромния ентусиазъм на тази маса, който

виждам, все пак ще се нуждаем от екип! Ще имаме нужда от екип по продажбите, екип по маркетинга, уеб екип и всичко останало.

— И ще го направим! — съгласи се Делия. — С теб като главен редактор и с мен като издател. И да, двете с Анджеला всъщност вече съставихме бизнес план. Идеята е да започнем като безплатно списание, субсидирано от реклами с ексклузивен он-лайн компонент, нещо като силен редакторски коментар с онлайн сайт. Ще го разпространяваме чрез модните търговци на Ню Йорк, които ще извлекат добри печалби от сайта, след това ще се прехвърлим в Лос Анджелис, а на третия етап ще помислим и за експанзия в цялата страна!

— По-голямата част от това я свърши Делия — отбелязах, отпивайки скромно от водата си. — Моя беше единствено идеята за списание.

— Знаеш ли, по-често трябва да те зарязват! — потупа ме приятелски по гърба Сейди, а аз едва устоях на изкушението да хвана ръката ѝ и да я счупя. — Това е жестоко! Кога започваме?

— Вече започнахме! — отсече триумфално Делия, огледа ни и се усмихна. — Ако всички сте съгласни, ще уговоря среща с дядо ми за следващата седмица!

— А ти какво ще правиш? — обърна се Джени към мен. — Защото идеята е страхотна, но трябва да ти осигури и виза, в противен случай кълна се, че аз ще се оженя за теб!

— Много мило от твоя страна, но смятам да съм уеб редактор — отговорих и потупах ръката ѝ с надеждата да премахна уплашения поглед от очите ѝ. — Говорих с Лорънс и той смята, че това би било достатъчно да ми осигури виза, така че не се коси — една сватба по-малко за теб за тази година!

— Знаех си аз, че ще измислиш нещо! — усмихна се тя. — Иначе си права — наистина се старая да се огранича с една брачна церемония годишно. Знаеш ли, че си невероятна?

— Е, да, бива си ме! — засмях се аз. — Но ще бъда още по-добре, ако някой ми донесе пържените ми картопки!

Нашият сервитьор стоеше зад бара с гръб към ресторанта и клатеше задник в такт с Дона Съмър. Очевидно имаше по-важни неща за правене от това да храни клиентите си. Като например да изпраща есемеси. О, да! Отворих горката си чанта с ботуша си и проверих

новия си айфон. Нищо. Но само погледът към айфона ми беше достатъчен, за да ми помогне да се почувствам поне малко по-добре. Открай време бях обсебена от „Епъл“.

— Престани да си проверяваш телефона! — изкомандва ме Джени. — Всеки път, когато някой отвори екрана на айфон, умира фея.

— Айфоните убиват феите?

— Айфоните убиват всички ни — отбеляза мъдро тя. — Мобилните телефони са гадост. Телефоните са гадост. Комуникациите са гадост!

— Той пак ли се е обаждал? — попитах я аз, докато Мери и Делия уточняваха някои точки от нашия бизнес план, а Сейди задаваше на Ерин крайно неприлични въпроси за нейната бременност.

— Кой по-точно? — попита Джени, оправяйки раменете на пурпурната си копринена рокля. — Чувствам се отвратително! Зиги е толкова сладък, а аз възнамерявах да го отсвирия ей така, без нищо! Голям задник съм!

— Да — опитах се да звуча съчувствено аз, но пък и това си беше донякъде вярно. Само дете единствено двете с Джени имахме право да го казваме. — Но пък ти обичаш Джеф, затова изобщо не беше в състояние да мислиш!

— Но обичам и Зиги — отговори тя. — Наистина. И когато седнах и помислих за всичко това, мисълта, че никога повече няма да го видя, ме накара да се почувствам много тъжна.

— А мисълта да не виждаш Джеф?

— Не съм мислила, че няма да го виждам — извика Джени с пламнали очи. — Но съм повече от сигурна, че ако точно сега го видя, ще напусне този ресторант на носилка!

— В такъв случай се обади на Зиги и го покани на вечеря. Или може би на обяд — не е толкова ангажиращо — предложих аз. — Няма да бъдеш сигурна в себе си, докато не го видиш!

Тя кимна бавно и попита:

— А ти ще послушаш ли собствения си съвет?

— Той каза, че ще се обади тогава, когато може — изрекох. Не смях да рева пред новите си бизнес партньори. — И ще се обади!

Откакто напуснах Лас Вегас, Джеймс се бе превърнал в мой официален наставник от АА — Анонимните Алехсохолици. Всеки път, когато ми се приискваше да се обадя на Алекс и да го помоля да ми

прости, аз се обаждах на Джеймс. В замяна на това той ме захранваше със скандални холивудски клюки, светвайки ме по важни въпроси като например кой не си признаваше, че е гей. Така че и в двата случая печелех. Алекс си получаваше времето за мислене, от което имаше нужда, а аз се запознавах с най-новото и актуалното от света на звездите.

— На мъжете им трябва много повече време да си изяснят нещата, а и всеки удар им се отразява по-силно — каза простичко Джени. — А жените ежедневно решават всякакви гадории и дразнещи проблеми. Развален маникюр, красиви обувки, които ѝ причиняват рани на краката ти, невъзможност да се напъхаш в дънките си — разочарованията нямат край. А най-гадното, което може да се случи на един мъж, е любимият му отбор да загуби. Затова е съвсем нормално те да изгубят ума и дума, когато нещата не вървят по техния начин. Не са свикнали на това така, както сме свикнали ние.

Най-добрата ми приятелка наистина беше гений.

— Хей, би ли обединила всичко това в статия за нашето списание?

— Мога и ще го направя. Но, от друга страна, понякога е по-добре да знаеш, отколкото да се чудиш — изрече тихо Джени. — Какво ще стане, ако той не се обади?

Замислих се за миг върху въпроса ѝ. Какво би станало, ако той не се обади? Е, ще дойде Коледа, която и без това беше само след два дена. После Нова година. След това списанието. След това бебето на Луиза. След това бебето на Ерин. После Джени сигурно ще се омъжи. И после аз сигурно ще умра сама с хиляда котки около мен.

— Ще се обади! — повторих и огледах присъстващите на масата, поглъщайки с наслада развълнуваните им изражения и ентусиазираните разговори. — Знам го!

* * *

Тази Коледа Ню Йорк направо надскочи себе си. Небето беше кристално синьо и ясно, въздухът беше свеж и мразовит, а после се опита и да завали лек сняг, заплашващ да ме дари с бялата Коледа, която така отчаяно исках. Джени, Ерин и Сейди се бяха справили доста

добре с вършенето на добрини за целия свят. И по-специално за жените. И още по-специално за мен. До този момент бяхме обядвали в „Сарабет“ от другата страна на Сентрал Парк. Ходихме да гледаме и коледния галаконцерт на Рейдио Сити Мюзик Хол. Разбутахме тълпите, за да се насладим на коледните витрини на „Сакс“. Бяхме накарали Джени да седне на коляното на Дядо Коледа. Всички се справяха блестящо със задачата да ме разсейват и да не ми позволяват да мисля за факта, че моят приятел, любовта на моя живот, още не се бе обадил.

Вече ставах десет дни от раздялата ни и аз започвах да губя вяра в него. Джени беше престанала да ме поощрява да му звъня. Сейди беше престанала да върви на пръсти из апартамента. Ерин ми беше купила въздушно легло. Питам се колко ли още време ще мине, докато не започнат да ми подхвърлят, че е добре да си търся нов апартамент. Предполагам, че тъй като беше Коледа, ми бяха отпуснали допълнително време, но Новата година и всички нейни обещания за ново начало щяха да сложат край на търпението им. Но кой ще иска да започва всичко наново през януари? През повечето дни от този месец дори не ми се искаше да се преобличам — толкова ми беше студено. Тъп януари!

— Е, следва ледената пързалка, нали? — хвана ме под ръка Джени, докато над Манхатън се спускаше здрач. — Рокфелер Център?

— Жестоко — отвърнах неуверено. — Но аз май съм уморена.

Трите се спогледаха ужасени, но точно сега за Коледа не исках нищо друго, освен да се прибера и да заспя дълбоко. Е, с изключение на очевидното, разбира се. Двете с Делия работехме всеки свободен час върху нашия бизнес план и вече бяхме подготвили пилотно издание на списанието, за да го покажем на Боб, а когато не работех, имах склонността да се паникьосвам за всичко, свързано с Алекс. Ами ако не одобрят визата ми? Ами ако Боб откаже да ни подкрепи? Ами ако ни подкрепи, но списанието не потръгне?

— Няма начин! — отсече Сейди. Вече бях започнала да съжалявам, че я включих в екипа. Защото непрекъснато ми се налагаше да се съгласявам с приетото с мнозинство мнение — тоест нейното и на Джени. Освен това оставяше банята в пълен хаос. — Продължаваме с празничните развлечения, а ти не си прави илюзиите,

че ще се измъкнеш така лесно! Уморена била, да бе! Та днес е шибаната Коледа, за бога!

— Именно — отбелязах многозначително. После се обърнах към Джени: — Ама вие наистина ли?

Тя сви рамене и отговори:

— Ще те пусна да си вървиш, стига да ми обещаеш, че няма да лежиш в леглото, да слушаш албума му и да плачеш!

— Ами ако го направя? — сопнах ѝ се аз.

— Кълна се, жено, не ме карай да запращам айпода ти в същата посока, в която запратих и телефона ти! — отсече Джени и после ме поведе по Пето авеню в посока, обратна на течението на пазаруващите в последната минута. — Така. Сега отиваме на ледената пързалка — гарантирам ти, че ще ти хареса! А после ще отидем да... не знам... например да погълнем милион калории под формата на горещ шоколад?

— Хубаво — промърморих нацупено. — На ледената пързалка. Ура!

Напоследък се справях доста добре с необходимостта да се правя на храбра. Плаченето пред хората бе понамаляло, а миналата вечер успях да си взема цяла вана, без да се разридая нито веднъж. Нощем все още се будех задъхана и все така проверявах телефона си по петнайсет пъти в минута, но важното бе, че се опитвах. А тези опити изпиваха толкова много от енергията ми, че за Коледа почти не ми бе останала, а никой не съжаляваше за това повече от мен. Денят, в който думите „носейки се по снега в открита шейна с един кон“ не бяха в състояние да извикат усмивка по лицето ми, да не говорим пък за припева, беше най-тъжният ден в моя живот.

Ледената пързалка на Рокфелер Център беше както обикновено препълнена, обаче Ерин познаваше една жена, която познавала един мъж, който пък познавал още по-важна жена, така че влязохме веднага. След като изигра картите си, Ерин се настани на пейките, за да пази чантите ни, официално тренирайки за майчинството. Ние пък сменихме ботушите си с кьнки. Не за първи път днес ми се прииска Джени да ме беше предупредила за това коледно разточителство, вместо да ме изненадва. Ако знаех, нямаше да облека рокля, а дънки. И ако знаех, че ще ходим в „Сарабет“, щях да си сложа дънки с ластична талия. Разкошната вълнена рокля на Александър Уонг, която Сейди ми

бе връчила като подранил коледен подарък, беше много красива, но не беше подходяща нито за ядене, нито за пързаяне на лед. Подскачах по леда като Бамби на път за много модерно погребение. Съмнявах се обаче той да е носел „Уонг“, изпращайки майка си, точно както се съмнявах, че ще успея да изкарам целите следващи трийсет минути в изправено положение.

Както и можеше да се очаква от Джени, тя беше истински професионалист на леда. Носеше се като фурия и се въртеше, докато Сейди стоеше до оградата и чакаше готините самотни татковци да дойдат да я заговорят. И те го правеха. Но аз, твърдо решена да изживея своята коледна фантазия в Ню Йорк, сложих единия си крак пред другия и се плъзнах още мъничко напред по пързалката. Когато бях на петнайсет, бях много добра в това. Двете с Луиза ходехме на пързалка всяка седмица. Но освен това бях много добра в плетенето на гривни на приятелството и в навиване на косата си, а нито едно от тези неща не се случваха често напоследък. Спъвана от тясната рокля и съпротивлението, което оказваше на вятъра моето палто, аз изобщо не бях в състояние да се забавлявам. Не че днес се бях забавлявала особено. Но иначе се справих отлично с преструвките — усмихвах се, смеех се и се правех, че си прекарвам добре, че съм забравила да се забавлявам. Че съм забравила как да се забавлявам.

А ето че вече беше дошла Бъдни вечер.

Стигнах средата на пързалката на Рокфелер Център и спрях. Вдигнах очи към гигантската елха, покрита с разноцветни лампички, и замръзнах на място. Той не се беше обадил.

Беше Бъдни вечер, а той не се беше обадил.

Това беше. Нещо дълбоко в мен се прекърши, нещо, което искаше да изкрещи, преди да се разплаче. Нямах да му позволя да развали проклетата Коледа! Но не беше добра идея да се ядосвам на пързаящите се около мен — бях гледала „Танци на лед“ и бях наясно какво би могло да стане. Реших, че за днес ми стига толкова и че ще напусна пързалката, ако ще и да умра, опитвайки се. Искях да сваля тези кънки, да се намъкна в ботушите си, да се кача на метрото, да седна търпеливо за петнайсет минути, после да се прехвърля по другата линия, да преседя вече не чак толкова търпеливо още петнайсет минути, а после да вляза директно в нашия апартамент и да

му скритам задника. И всичко в този план щеше да бъде изпълнено, ако веднага, след като го измислих, не паднах върху лицето си.

— Мамка му, Анджи, добре ли си? — Джени беше до мен само след секунда, но вече беше прекалено късно. Дланите ми пареха, колената ме боляха, а аз не можех да си поема дъх. После дойде ред и на сълзите.

— Добре съм — изрекох между две изхълцвания. — Просто ме боли.

Повечето от пързаящите се нюйоркчани имаха благоприличието да не гледат зрялата жена, която хленчеше като дете, докато я извеждаха от пързалката. Отпуснах се като чувал на пейката и започнах да развързвам кънките си, вбесена на Алекс, вбесена на себе си и на онзи, който преди петнайсет години ми беше казал, че трябва да връзвам връзките на кънките си на двоен възел.

— Нужда от помощ?

— Не, благодаря, аз... — Вдигнах глава с поглед, който би изхвърлил веднага от работа Гринч, и зяпнах.

Това беше той. Алекс.

За момент се запитах дали не бях паднала на главата си, но един поглед наляво ми показва Джени, Сейди и Ерин, загледани с леки усмивчици в нас.

— Крайно време беше! — изрече Джени достатъчно високо, за да бъде чута до нас. — Вече бях започнала да си мисля, че този кретен никога няма да се появи.

— Дай да ти помогна — рече Алекс, приклепна и започна да развързва връзките на кънките. — Ама и ти ли не знаеш как да връзваш!

Аз все така си седях онемяла. Той беше тук, точно пред мен. Косата му покриваше лицето му, но виждах дългите му елегантни пръсти как се борят с връзките и възглавничките им са зачервени от студа.

— Тъкмо смятах да дойда да те видя — изрекох накрая.

— Студено е, но не чак толкова — отвърна Алекс, все така зает с кънките ми. — Ист Ривър не успя да замръзне тази зима.

— Аз пък не съм чувала за срыв в мобилните линии — отбелязах.

Ситуацията беше конфузна. Искаше ми се да го прегърна и да му се извиня, и да почувствам кожата му върху моята, и никога, никога

повече да не го пускам да си отиде. Но също така исках да се отърва колкото е възможно по-бързо от кънките си, за да мога да го скалпирам с остриетата им. Но тъй като още не бях взела решение кое от двете да избира, засега си стоях и кротувах.

Алекс вдигна към мен розовите си бузи. Божичко, така ми се прииска да ги щипна! А после да му зашлевя шамар. Силен.

— Нямам извинение. Бях извън града за няколко дена. Ходих на гости на моите хора, помислих... — започна той. — Но трябваше да ти се обадя. Всъщност обаждах се, но не знаех какво да кажа.

— А сега знаеш, така ли? — Казах си, че е по-добре за мен да знам. По-добре да знам, отколкото да се чудя.

Той кимна и дръпна ръкавите на пуловера си към пръстите си.

— Съжалявам.

О!

— Всичко, което казах... бяха големи глупости. За теб, за Джени, за всичко. Даже не мислех онова, което казах, особено за Джени. Просто бях бесен и се чудех на кого да си го изкарам. Не се справям много добре с гнева.

— Аз не съм й казвала онова, което каза за нея — казах, борейки се с желанието да запая и да се разтанцувам. Поне докато не ми свалят кънките. — И точно затова си все още жив — в случай че се чудиш.

— Значи тя затова се ядоса толкова, когато й се извиних — духна си на пръстите Алекс. — По дяволите!

— Кога й се извини? — Една доста голяма част от мен държеше да знае защо Джени е чула думата „съжалявам“ доста преди мен.

— Когато снощи ми се обади — отговори той и се зае отново с връзките на кънките ми. — Звънна и ме направи на нищо. Заслужавах си го.

Огледах пързалката, но не я зърнах никъде. Лисица такава.

— Алекс, аз съм тази, която най-много съжалява! — отроних, спрях ръцете му с моите и опрях чело о неговото. Да, той наистина беше тук. — Всички онези неща, които наговорих... Така и не успях да ги формулирам правилно. Наистина искам да остана в Ню Йорк по милион причини, но най-важната от тях си ти! Просто бях твърде уплашена, за да ти го кажа досега.

— Уплашена ли? — Той сплете пръсти в моите, докато ръцете ни не се превърнаха в една ръка. Забележително.

— Да, от онова, което ще отговориш — поклатих смутено глава.
— Че ще се уплашиш. И в голямата си част това се оказва вярно.

— Била си уплашена, че искаш да останеш тук с мен? — Гласът му беше толкова тих, че любопитната крава, която седеше малко по-нататък от мен, се напъваше, за да ни чуе. — Защо?

— Защото.

— Това не е никакъв отговор, глупачето ми! — плесна ме леко по коляното Алекс. — Защото какво?

— Защото това не зависи от мен, разбра ли? — промърморих, измъкнах пръсти от неговите и пак се заех с възлите на връзките. — Ако исках да остана заради работата, заради приятелите си или дори само затова че не искам да се връщам, това са все неща, които мога да контролирам. Донякъде. Но да ти призная, че искам да остана заради теб, би оставило всичко в твоите ръце. Оттук и страхът ми. И помислих, че...

— Мислела си, че няма да искам да останеш, така ли? — довърши изречението ми Алекс. — Мислела си, че аз няма да искам да останеш в тази страна, и най-добрият начин да се справиш с този проблем е бил да ме помолиш да се ожения за теб?

— Не казвам, че съм разсъждавала логично — поясних. — Но точно затова наговорих всичките онези невероятно глупави неща за брака, че не бил важен и че това е просто бумацина. Не съм го мислела. Аз просто... опитах се да мисля по този въпрос по начина, по който смятах, че ще мислиш ти.

— Но аз не съм мислил по този начин. — Най-сетне той развърза едната връзка точно в момента, в който аз пък разхлабих другата. — А ти наистина ме накара да мисля, че вярваш в онези глупости, които наговори.

— Но не ги вярвах. — Брей, кой да знае, че съм била толкова добра актриса?! — Просто се опитвах да се защита и да намеря някакъв начин да остана. Освен това имах усещането, че изобщо не приемаш на сериозно този проблем с визата ми. Всеки път, когато повдигах този въпрос, ти ми казваше да чакам до Коледа, а аз не исках да чакам до Коледа, защото вече бях започнала да се побърквам от страх!

— Аха, схванах — помогна ми с последния възел той. — Просто не позволяваш на човек да си има собствен план.

— Вече казах и на Джени — изрекох, опитах се да се усмихна и почти се получи. — Не можеш да молиш Дядо Коледа за виза. Той няма никакво влияние върху имиграционните служби.

— Тя ми каза, че вече не се нуждаеш от помощ. — Той все още беше коленичил пред мен, все така достатъчно близо за целувка. — Цялата тази работа със списанието звучи страхотно. Много се гордея с теб!

— Да. И мисля, че ще се получи — казах аз. Беше ми много странно, че в живота ми се беше случило нещо толкова важно, а той не знаеше за него. — Освен това те ще спонсорира новата ми виза, така че ти си спасен!

Алекс си пое дълбоко дъх и пак хвана ръката ми.

— Ами ако не искам да бъда спасен?

Усмихнах се. Този път беше истинско.

— Е, не си мисли, че ще се отървеш от мен толкова лесно. Колкото и да ми харесва да спя на въздушен матрак у Джени, бих предпочела да се върна у дома.

— Да де, ама какво ще кажеш, ако не само се върнеш у дома? — промърмори Алекс, поразмърда се и накрая застана на едно коляно. На едно коляно и хванал ръката ми.

— Не искаш да се върна у дома? — обърках се аз. А жената близо до мен не знам защо бе започнала страшно да се вълнува.

— Окей. Какво ще кажеш да ти дам това, а ти сама ще разбереш за какво говоря? — Бръкна във вътрешния си джоб и извади оттам малка кутийка от черно кадифе.

Очите ми се разшириха, придобивайки размерите на луната, и аз инстинктивно го плеснах през ръката. Доста силно.

— Не точно такава е реакцията, която очаквах. — Той стисна устни, прочисти гърлото си и вдигна очи към мен. А аз полагах неимоверни усилия да си затварям устата. — Анджела Кларк, откакто се запознахме, не си ми донесла нищо друго освен неприятности. Само седмица, след като влезе в живота ми, приятелката ти повърна на дивана ми, после ти не се появи цяла вечност и всеки път, когато напуснеш този щат, предизвикваш драма след драма.

Плеснах го пак и отбелязах:

— Надявам се, че ще кажеш и нещо по-добро!

— И освен това си ненадмината в упражняването на семеен тормоз. — Потърка раните си. — Но освен това дочух, че си спечелила тонове пари на ротативките във Вегас, така че последното отпада.

— Уф! — Вдигнах очи към елхата зад нас и после обратно към Алекс и сбърчих нос, за да държа сълзите си на разстояние. — Хайде сега кажи и хубави неща!

— И знам, че сега, след като си вече толкова важна особа от издателските среди с всички богатства на Вегас зад гърба си, няма да ми повярваш, но мисля по този въпрос от доста време. — Подаде ми кутийката и кимна. — В моето семейство на Бъдни вечер всеки от нас отваря по един подарък!

— Много мразя, когато хората правят така! — Кое то беше истина. — Съсипва цялата сутрин на Коледа и...

— Би ли млъкнала, ако обичаш, и би ли отворила кутийката? — изрече нетърпеливо Алекс. — Тук е много студено и коляното започва да ме боли.

— Ама и ти си един романтик! — промърморих и отворих кутийката. И за първи път през този ден бях доволна, че не бях облякла дънки с ластична талия. Неща като тези не се случваха на жена, облечена в торбести дънки. Ахнах. В миниатюрната кутийка от кадифе лежеше красив смарагдов пръстен. Един голям камък, поставен върху бяла халка, обсипана с миниатюрни диамантчета. Всички светлинки на елхата на Рокфелер Център се отразяваха в тях, образувайки дъга. — Хиляди мълнии!

— Така е — съгласи се Алекс. — Нали?

Най-накрая успях да откъсна очи от пръстена и го погледнах.

— Не можеш да очакваш от мен да нося подобен пръстен, без да го изгубя! — Говорех напълно сериозно.

— Напротив, очаквам от теб да го носиш и донякъде очаквам да го изгубиш — сви рамене той. — Затова съм го застраховал. — С тези думи той извади пръстена от кутийката, хвана лявата ми ръка и плъзна пръстена на пръста ми. Брей! Значи затова Джени ме беше накарала да си направя маникюр! Хитра крава!

— Взех го в Япония. Веднъж се мотаехме в един винтидж магазин, където имаха купища стари бижута. Видях този пръстен и веднага разбрах. Видях го, видях и теб, видях и мен, видях всичко — обясни той. — И съм си написал домашното. Смарагдите се свързват

със стабилност и баланс, но също така и с любов, творчество и комуникации. По-подходящо от това — здраве му кажи!

— И си го имал още от Япония? — възкликнах. Беше красив. Всичко беше много красиво.

— Точно така. — Той сви пръстите ми и целуна ръката ми. — Е, как се чувстваш сега, след като отвори предварително коледния си подарък?

— Но аз не нося твоя. — Вече нямаше никакъв смисъл да се опитвам да спирам сълзите, така че ги оставих да си текат на воля.

— Намерих китарата под дивана — призна си Алекс. — Всъщност търсех подаръка си.

— И хареса ли ти?

— Върху нея има Батман.

Затаих дъх.

— Направо се влюбих в нея!

Знаех си! Значи наистина бяхме сродни души!

— В такъв случай и аз приемам подаръка си!

Алекс се усмихна. Аз също се усмихнах. Той се приближи към мен и опря чело о моето.

— Анджела Кларк — прошепна, — ще се омъжиш ли за мен?

— Да! — отговорих аз и го целунах. Алекс вплете пръсти в косата ми, а аз потърках новия си пръстен. Зад Алекс светлините на голямата елха се сляха от сълзите ми, а някъде в далечината се чуваше хор. Вярно, беше хип-хоп интерпретация на „Снежния човек Фрости“, а не ангелски хор, но все пак това беше Ню Йорк. Усетих как устните му докосват щастливо моите и разбрах, че най-сетне нещата си дойдоха на мястото.

— А сега върви и вземи ботушите ми от Ерин, че краката ми замръзнаха!

— Господи, жено! — дръпна той косата ми и пак ме целуна. — Толкова ли трудна смяташ да бъдеш и след като се оженим?

Мисля, че и двамата знаехме отговора на този въпрос.

ПЪТЕВОДИТЕЛ НА АНДЖЕЛА ЗА ЛАС ВЕГАС

ХОТЕЛИ

„Космополитън“

Това е супернов и супермодерен рокендрол хотел. И наистина имам предвид рокендрол — тук свирят много банди, а стаите са снабдени с невероятни вани и суперлюксови балкони, от които се разкриват невиждани гледки. Ако трябваше да живея в хотел, бих избрала този.

„Сийзърс Палас“

За мен този хотел е олицетворение на Вегас. Изцяло отдаден на темата си. В мола предлагат удивителна аниматронна битка на боговете с крайно несигурна система за пожарна безопасност. Харесва ми. Освен това тук понякога пее Селин Дион. Какво би могъл да иска повече Вегас?

„Палмс“

Този хотел е разположен леко встрани от Лас Вегас Стрип, което означава, че е малко по-евтин и по-спокоен. Освен с готини барове, клубове и огромен басейн, той разполага с невероятен спа център с външен топъл басейн. Вървете в средата на седмицата, регистрирайте се в хотела и се постарайте да не плачете от щастие, когато се окаже, че целият хотел работи само за вас.

„Империъл Палас“

Не е много модерен, но пък е разположен на страхотно място, при това имат 24-часово кафене, където сервират, ако трябва, и кофи с чай. Истински чай. Ако търсите нискобюджетна ваканция във Вегас, това е един доста сносен вариант. Но пак повтарям, че няма нищо излишно и модерно. Никакви глезотии.

РЕСТОРАНТИ

„Найн“ в „Палмс“

Това е едно от по-изисканите места във Вегас, където можете да хапнете пържоли. Намира се в „Палмс“, което ще рече, че е малко встрани от Стрип, но ако не сте отседнали там, няма да сбъркате, ако вечеряте в „Найн“, пиете питието си в „Призрачния бар“ и танцувате в „Муун“. Знаменитостите правят точно така. А не е ли точно в това смисълът за съществуването на Вегас?

„Бушон“ във „Венеция“

Славещ се като едно от най-изисканите заведения във Вегас, водещият френски ресторант на Томас Келър в хотел „Венеция“ е идеалното място за големи празненства... например сватбен прием? Или просто ако искате да изядете повече масло, отколкото може да произведе за година една средностатистическа крава. Освен това сиренето им е отделна категория в менюто. Кое то ме радва.

Бюфетът в „Беладжио“

Всички казват, че бюфетът в „Беладжио“ е най-добрият във Вегас, и аз съм склонна да се съглася с тях. Може и да звучи тъпо, но тук има всичко, за което може да се сети човек, от пица до къри, до яйца „Бенедикт“, до плодова салата и пържена пилешка пържола. Да, чухте ме добре — пържена пилешка пържола. Пробвайте я!

„Стрипхауз“ в „Планета Холивуд“

„Стрипхауз“ е превъзходен избор, ако търсите малко старомоден разкош, без да напускате Стрип. Скрит в дълбините на „Планета Холивуд“, ресторантът се състои изцяло от тъмно дърво и снимки в рамки по стените. Много секси. Голямо парче от крава? Също много секси. Може би аз съм малко странна.

БАРОВЕ И НОЩНИ КЛУБОВЕ

„Призрачният бар“

Обратно към хотел „Палмс“. „Призрачният бар“ се намира на върха на хотела и има огромна стъклена платформа, така че да можеш да се наслаждаваш на коктейлите си, докато се носиш във въздуха. Много шикозен, а гледките са ненадминати. Обуйте си най-красивите високи обувки, дами! А вие, мъже, си вземете най-сигурните комплименти, защото дамите стават доста напрегнати тук.

„Трист“

Този нощен клуб в хотел „Уин“ е точно толкова шикозен, колкото и може да се очаква. Кадифени възета и безбожно скъпи стари питиета, но пък си струва всяко пени. Къде на друго място можеш да танцуваш на открито до водопад? Страхотен дансинг със страхотна атмосфера, които за нищо на света не трябва да бъдат пропускани.

„Марке“

Много готин нов клуб в „Космополитън“ с басейн. Да, басейн. За плуване. Докато си на нощен клуб. Макар да не е отворен толкова отдавна, вече са успели да привлекат някои от най-добрите диджеи на света — което за мен вероятно би значело повече, ако знаех нещо за диджеите. Но знам, че мястото е страхотно. Защото един човек ми каза.

ЗАДЪЛЖИТЕЛНИ АТРАКЦИИ

„Цар Лъв“

Обожавам музикълите. Както и филмите на „Дисни“. Ако изберете да комбинирате и двете, добавете няколко замразени коктейла и хвърлете всичко в блендера на Вегас — гарантирам ви, че ще се сдобие с най-вълшебното преживяване на земята. И ако имате късмет, някой ще изкрещи: „Не, Муфаса! Не умирай!“. Много високо. И този някой сигурно ще бъда аз.

Разходка с хеликоптер над Гранд каньон

Гранд каньон си е удивителна гледка по всяко време, но погледнат от хеликоптер, е зашеметяващ. В сравнение с постоянните визуални атаки на Лас Вегас той е в състояние да те побърка. Непременно трябва да го направите — това ще бъде нещо, което ще помните цял живот! Само не влизайте в хеликоптера с махмурлук! Сериозно ви казвам!

„Стратосфера“

Представете си най-доброто влакче на ужасите на света и го поставете на покрива на хотел. Това е „Стратосфера“. Честна дума. Това място напълно си заслужава разходката до другия край на Стрип, ако сте любител на силните усещания. А щом сте в Лас Вегас, най-вероятно сте такъв.

Аквариумът в „Мандалей Бей“

Освен музикълите, филмите на „Дисни“ и возенето на разни неща аз обичам и аквариумите. Знам, че е странно, но е така.

Страхувам се от океана и от големите риби, но много обичам да ги гледам в аквариуми. Има нещо неповторимо в това да седиш лице в лице с акула, когато тя не може да те изяде. Ето това имах предвид.